

พญายม

ความเลื่อมแห่งพุทธศาสนาอัน ของ “กินสอ”
ครว้ของไทยเขมม โคธ หลานแม่ครว้ห้วยปาก
นิราศมฤคทายวันอัน ของ “ตามประทีป”
ไคร่ของยีนพิศวัง ของ “อินเนื้อ”
ลูกสาวนางนักร้อง ของ “บุศราคัม”
และ ๑๑

พฤศจิกายน.

๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชรม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชรม"

หนังสือ "ไทยเชรม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปยังโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจว่าจะพยายามไม่ให้เกินกว่าวันที่ ๑๕ ของเดือนนั้น ๆ

อนึ่ง ท่าน ผู้ใด ที่ได้ขอรับข้างหนังสือ "ไทยเชรม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทยเชรม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอได้ โปรดเดินทางไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๕ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวก ที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชรม" เลขที่ ๓๕๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และคำขอร้องให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดก็ได้แล้วไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันก็ได้ ถ้าจะส่งมาภายหลัง เมื่อได้ รับ หนังสือ ๓ เล่มแล้ว ก็ได้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่ร้านก็ได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก พิมพ์ด้วยหมึกสี เต็มหน้า บัลดะ ๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ มีสีเขียว, เหลือง, แดง, ชมพู, แดง ตัวพิมพ์
สีคำ สดอยู่ภายในเล่ม เต็มหน้า บัลดะ ๕๐ บาท ครึ่งหน้า บัลดะ ๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชรม" ตั้งแต่ เล่ม ประจําเดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มหน้าต่อไป ขอให้ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชรม" ภายในวันที่ ๑ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่ จะได้ กระทบความตกลงกัน,

มาศานสูตร	“พวงทอง”	หน้า ๕๘๕
เครื่องปั้นพิศวง	“ธนเหนือ”	,, ๕๘๐
กำไลอุยาห์ (ต่อ)	จ. โรจนพันธุ์	,, ๑๐๐๑
ลูกสาวนางนักร้อง	“บุศราคัม”	,, ๑๐๒๐
เรื่องสั้น ๆ	“นายผลข้างพลาย”	,, ๑๐๒๕
นิราศมฤคทายวัน	“ตามประทีป”	,, ๑๐๓๐
พทธภาสิตานสูตร (ต่อ)	“อุบลวรรณ”	,, ๑๐๔๓
เค้านต์แควร์คูล่า (ต่อ)	“สระระ”	,, ๑๐๔๕
ความเลื่อมแห่งพทธศาสนาของจีน	“ดินสอ”	,, ๑๐๗๕
ทายศักดิ์เหล็กน้ำพี้ (ต่อ)	“อายันโหมย”	,, ๑๐๘๓
ครัวของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	,, ๑๑๑๐
เพลงยาว	สุข. ทิมศิลป์	,, ๑๑๑๕
พันธุ์โมกชชาคก (ต่อ)	“อายันโหมย”	,, ๑๑๒๑
กษัตริศกษัตริ	“พันธุ์งาม”	,, ๑๑๓๔
วิชชานำรู้	จ. จันทรอุทัย	,, ๑๑๔๘
สารเขมม		,, ๑๑๕๐
ปริศนาวงเวียน	ศ. เทสะแพทย	,, ๑๑๕๒
อินทวาท	ช. ทรัพย์สาร	,, ๑๑๖๓

มหาชนุสร

พฤศจิกายน

หิวิโอดตูปบิขญเณว โลกํ ปาเลติ สาธุก

๒๐ หนึ่งไร่ร้อยค่อสุวรรณม มลออกุศลกรรม

อีกสตั้งสรร _ พลังหวาน

โทธรรมปนธรรมพิทักษ์สาม ภพทนุระนนาม

โลกบาลตาม พระบัณฑูร

“พวงทอง”

อินทนิล

[กอร์บ์ ไคอาภาส (Airram) พร้อมด้วยผู้ช่วยที่ทั้งตั้งลงสู่สมิตรี ด้วยความเร็วประหนึ่ง
ล่อง อื่นปลิวไป ตาม ลม ซึ่ง พัด ทัก ฝ่ายทางเบื้องล่างเล่ามีทนายสำนักคน คือข้าศึก อัน
กระโหลก ลงมาจาก เบื้อง บน อย่าง เร็ว รวด ต่าง ก็ ตกตลิ่งพวงเพริศ ปราศจากสติ และ
ในขณะนั้นเอง เสียงระเบิดอันดังสนั่นในอากาศ ก็กระกระรายก้องไปทั่วท้องอันลยด บัดใด
เครื่องบินมีหมอกที่พลันแยกแตกออกหล่นลงสู่เบื้องล่าง พร้อมด้วยภาพแห่งมนุษย์สองนาย
ซึ่งกำลังลอยละลือปลิวไปตามลมสู่ผืนอุคยภพ]

แก้ไขแห่ง มหายุทธสงคราม ที่กระหาย
ยลิวอันอยู่บนเปลือกพิภพนคราที่แลแล้วมาน
มีอำนาจพิศมสังครายเพียงใด ก็ยากที่จะ
แสดงให้ถูกต้อง แต่เท่าที่ทราบกันอยู่แล้ว
ใน ระหว่าง ขรรคา ท่านผู้กอบกู้ไขด้วยวิจิตร
ญาณอันแรงกล้านั้น ก็เหมือนไค้คักลง
กันว่า มหายุทธสงครามครั้งที่แล้วเป็น
เขี้ยวขบประทุ ปะทุท แห่ง การ วิกความ เจริญ
ของมนุษย์แต่ละ ความเห็นอันนี้ควรระต้อง
มีมูลจริงอยู่มาก แต่อย่างไรก็ตาม เหตุ

การณ์ อันอยู่ขึ้นใน ตระว ยุค โกลาหล อันน่า
สพึงกลัว นคราที่แลแล้วมาน ได้ช่วยไว้
ให้บรรดานรชนทั้งหลาย ขึ้นจาก ภาวะแห่ง
ความผันอันเลอะเลือน แล้วและลุกขึ้น
กระทำการกิจการแห่งตนด้วยความขยันขันแข็ง
ของตนในอุปสัคต่าง ๆ ยิ่งขึ้นกว่าปรกติ ทั้งนี้
ก็เพราะ ความลำบากอัน ยิ่งเกิด ขึ้น ในคราว
มหายุทธสงครามครั้งที่แล้ว ยังค้ำให้ความ
ใคร่ต่อความสงายและสันติภาพแห่งมนุษย์ทั่ว
ยังขึ้นทุกขณะ จึงที่เคียว คงไม่มีใครเลย

ที่ระลึกขวัญเสวยขึ้นว่า คนไม่ต้องการความสงบ แต่ก็เพราะเหตุไฉนเล่า มนุษย์จึงยังสู้กรากกรว้าอย่างเหิงอย่างนั้นยากขึ้นพ้นผาอุปสัถ์แสวงหาความสำเร็จในมหาอำนาจ อยู่เสมอ ก็เมื่อต้องการความสงบแล้ว ธรรมชาติหนึ่งชนกษัตริย์กันเล่นมกัหรือ? ชื่อนักจริงอยู่แค่หาก เพราะมนุษย์ ยังเป็นผู้อยู่ในวิญญูสงสารตัวกันทั้งนั้น ย่อมยังเกิดความระแวงต่อสิ่งที่ไม่แน่ใจเป็นธรรมดา ความคิดของมนุษย์ไม่ สามารถ จะ หยั่งให้ แน่ ได้ ฉะนั้น ใจความผลลัพท์ ชี้ให้เห็นกันถ้วน แท่งผู้บ่งร้ายก็คงกระเนไม่ได้นั้นนั่น ก็เมื่อฉนั้นแล้วสภาพของมนุษย์ระทอนอยู่หนึ่ง ๆ ได้เจียวหรือ? ยิ่งเมื่อสัญญาในการประชุมทั่วซึ่งกัน เกิดอุบัติเหตุกันอีก ก็เท่ากับมีกกันหนึ่ง ๆ เฉย ๆ แต่ นั้นแหละ ยิ่งมีกกันเท่าไร มนุษย์ก็ยิ่งกระวนกระวายหาทางออกมากเท่านั้น ก็มีลัทธิศาสดาวิ ชาว์ ชาว์ เปอร์เซอระตักกระแท่ง อาภาสวิทยาชาวอังกฤษได้กล่าวไว้ว่า "มนุษย์ในยุคนั้นเกิดบ ะยบถถือเอาอากาศ เป็นที่พำนัก อาคริยเสียแล้ว" นั่นก็เป็นส่วนหนึ่ง ที่ซึ่งความคั่นรณของมนุษย์ให้เด่นชัดขึ้นจริงที่เคียว ประคของสัญญาวอซึ่งกันคั่นคั่นน้อยไป จึงเป็นเหตุให้ มนุษย์ คุมเท ความคิด กันไปในเรื่องอากาศมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหา

อันนำพิศวงฉนั้นได้ยู่ที่ขึ้นอีกแล้วดังในยุคนั้นๆ มีลัทธิศาสดาวิ ชาว์ ชาว์ เปอร์ ผู้มีสายตาอันยาวและเขาวนประสาทอันเฉียบแหลม อาจสามารถ มองเห็นเหตุการณ์ ฉนั้น จะ ยังเกิดขึ้นในภาศอากาศในอนาคตกาล ได้ออกความเห็นอย่างไพบระนำพั้ง กอปร ไปด้วย เหตุผลแต่ซึ่ง จะมีมูล แท่ง ความจริง อาจ เป็น ไปได้เพียงไร ขอท่านผู้อ่านได้ โปรดพิจารณาทุกสิ่งเขาเองด้วย วิจารณญาณแห่งท่านตามที่จะได้บรรยายถึงต่อไปนี้เถิด

"พิภพ อันไพศาล ของเรา ฉนั้นได้ ถูกสภาพ แห่งวิทยาศาสตร์เข้าปกครองครอบงำเสียสิ้น บรรดามนุษย์แทบทุกคนผู้เคยมาแล้ว ซึ่งการศึกษาย่อมมีนจุมองแห่งตนให้เต็มไป ด้วย ความคิด และ ความรู้ ลึกใน เรื่องวิทยาศาสตร์ แน่นอนละ ความฉลาดของมนุษย์ในยุคนั้น ย่อมฝึกแผกกับมนุษย์ในยุคหลัง ๆ ที่ล่วงไปแล้ว สมกับคำที่กล่าวไว้ว่า โลกยิ่งหมุนเพิ่มจำนวนวรอบมากขึ้นเท่าใด มนุษย์ก็ยิ่งทวีความแก่กล้าในส่วนความคิดความรู้ลึกมากขึ้นเท่านั้น ฉนั้นเป็นความจริง ส่วนการกรรมกรในสมัยนั้นแล้ว ก็แปลกไปจากที่เป็นอยู่ในยุคก่อน ๆ มาก คำที่ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะนั้น ได้เต็มไปเสียหมดด้วยวิทยาศาสตร์อา! ความฉลาดของมนุษย์ในการที่สามารถ

ขานำสิ่ง อัน กอปร ไป ทั่วอำนาจ เกินกำลัง
แห่งตน มาประกอบกิจการเพื่อประโยชน์
แห่งตัวไฉน เป็นสิ่งที่ไม่น่าพิศวงหรือ?
สำหรับข้าพเจ้านะ แน่ะ ต้องยอมยกย่อง
ความเห็นพ้องกันว่าแปลกมาก แทนที่จะ
เป็น สมัยเหล็ก ดังเช่น ก่อน บัดนี้ มนุษย์
กำลังจะ แปรลง สมัย เป็นยุค แห่ง สง ความ
ปัญญาอันน่าสัพทก

“ประวัติการณ์ต่าง ๆ อันยังเกิดขึ้น จาก
การ ออก ความ เห็น บรรดา ท่าน นักกวีนิพนธ์
ทั้งหลายโดยมากในชั้นแรกมักจะมีผู้คัดค้าน
และโต้เถียงว่าไกลต่อความจริงเสมอ แต่
ครั้นมาในผลสุดท้าย ความเห็นเหล่านั้นตก
เข้าใ้ป้อยใน กำมือแห่งท่าน นักวิทยาศาสตร์
เป็นที่ไม่น่าเชื่อเลยว่า ความเห็นแห่งท่าน
กวีนิพนธ์ เหล่านั้นจะไกล ไปทาง ความจริง
แลคำพยากรณ์บางอันก็จริงตามคำวาทะที่เกี่ยว
มหาอำนาจอย่างใหม่ เป็นสิ่งใหม่ล้นเกล้า
พึงจะ อยุติชน เป็นครั้งแรกใน วงศ์ ความ คิด
แห่ง บรรดา ท่าน นักวิทยาศาสตร์ ทั้ง หลาย
และ กำลัง จะ ค้นคว้า ทักกัน อย่าง เต็ม ความ
สามารถ มหาอำนาจอย่างใหม่อันกำลังจะ
อยู่ในลวงค์แห่งความฝัน ถ้าตกไปอยู่ใน
กำมือแห่งผู้ใดแล้ว แน่ะ ความเป็นเจ้า
โลกก็จะต้องถึงลงอย่างง่ายดาย ซึ่งถ้าจะ

ยังเกิดเป็นอนุหาขึ้น ก็คงจะมีใจความทั่ว
ไปถึงว่า สิ่งนั้นจะเป็นไปได้แน่หรือ? แต่
อย่างไรก็ตาม บัดนี้ ก็มีอำนาจ อย่างใหม่
อีก ชนิดหนึ่ง ยังเกิดขึ้นอีก แล้ว สิ่ง นั้น คือ
เครื่องบินอันกอปร ไปด้วยความสามารถอย่าง
มหัศจรรย์ที่สุด วังหรือกระทำการอย่าง
หนึ่งอย่างใดอยู่ใ้กับพื้นดิน บินไปได้ ใน
กลางอากาศ แล่นหรือลอยอยู่บนพื่นน้ำก็
ได้ และบางทีเมื่อมีความจำเป็น ก็รุมหา
ซ่อนตัวซุกอยู่ภายใต้คลื่นและพื่นน้ำแห่งมหา
สมุทร สิ่งนี้คงจะเป็นสิ่งที่ต้องไว, เล็กพอ
เหมาะ, มีคุณสมบัติพิเศษในตัว กล่าวคือ
ปราศจากอุปสรรคแห่งจารวัคค่าน้ำกักเวลาหรือ
สถานที่

“อาจะเป็นสิ่งนระมิง คือมหาอำนาจอัน
น่าสัพทก?” คำถาม อันนี้ชยติชนมา
นานแล้ว

“ความจริงปัญหา เหล่านี้ หาได้ อยุติชน
เป็น ครั้ง แรกใน ความนี้ไม่ ครั้งหนึ่ง ใน
ระหว่าง มหายุทธ สงคราม ก็ได้เคย อยุติชน
แต่หาใช่ แะยความเห็นในเรื่อง เครื่องบิน
มหาอำนาจ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากความ
เห็นอันหนึ่ง ซึ่งค่อนข้างจะแปลกและเกินใ้
อยู่มาก ความเห็นอันนี้ ชั้นแรกก็มีผู้คัด
ค้านไม่เห็นด้วยมีจำนวนหลายอยู่ แต่ในสั

ท้ายอาศรัยเหตุผลและกฎความจริงตามหลัก
วิทยาศาสตร์ เลี้ยงศักดิ์คำนึงเลี้ยงเจียบลง
ไป แต่ครั้นก็บังเกิดปัญหาอันพึงพิศวงขึ้นว่า
ความเห็นอันนั้นจะเป็นไปไฉนหรือไม่ เลี้ยงทั้ง
และกิจจะไปด้วยบริเวณสนามยอ

“ความเห็นอันนั้นไม่ใช่นิโกลเลี้ยง ถ้า
จะพูดกันอย่างคร่าว ๆ เข้าใจกันเองแล้วละก็
เป็นความเห็นในการที่จะตั้งถนัดพิศวงขึ้นขึ้น
ณกลางอากาศเท่านั้น จึงที่เคี้ยว ถ้าหาก
เราจะมองดูแต่เพียงเฉิน ๆ แล้ว ก็คงจะรู้สึก
ว่า เป็นการพูดเล่นพล่อย ๆ มากกว่าที่จะลง
มือทำกันจริง ๆ แต่มาฉมึนนี้ บรรดานัก
วิทยาศาสตร์ทั้งหลาย ต่าง ก็พา กัน ยอม รัย
ความเห็นอันนั้นแล้ว และมีวันใดวันหนึ่งเรา
คงจะได้มีโอกาสเห็นผลสำเร็จแห่งความเห็น
อันแปลก ปลาย ซึ่ง ครั้งหนึ่ง เคย มี เลี้ยง
หัวเราะเยาะ ก้องอยู่ ทั่วทั่วยุโรป ทั้งมีใจ
ความต่อไปนี้”

“สร้างเครื่องบินให้ใหญ่ที่สุด ตามกำลัง
และความสามารถที่จะทำได้ ขึ้นลอยเช่นที่
แก๊ส (Buoyant Gas แก๊สที่ มีน้ำหนักเบา
กว่าอากาศ) ประมาณจำนวนมวลลมนั้นมีทั้ง
ล้านเหลี่ยมลูกยาด ขอบเช่นที่แก๊สเหล่านี้
จะพองเครื่องบินขึ้นก็ ทสร้างให้ลอยขึ้นสูง พอ
ก็ ความ ต้อง การ และ อาจ ช่วย กำลัง ของ

เครื่องบินให้ ขึ้น ซึ่งในการบินทางไกล
ครั้งหนึ่ง อาจ ไป ได้ ถึง ๓๐๐๐ ไมล์ เสมอ
สำหรับผู้ขึ้นไปประจำและทำการแรมอย่าง
นี้แล้ว ก็แน่ละไม่ต้องสงสัย ต้องควรเตรียม
สรรพเครื่องใช้ ไม่สรวย, อาหาร การ กิน,
และเครื่อง ทำ อากาศไว้ สำหรับ หายใจ เมื่อ
คราวชักให้พร้อม ทั้งนั้น จะต้องเป็น
ผู้คง แก่ เรือน และ ขำ นานอยู่ใน ทาง อากาศ
สามารถรู้จักทางลม, แผนที่อากาศกับหมู่
เมฆหนา ๆ เป็นที่ ตั้ง เพื่อประโยชน์ในการ
ตั้งถนัดพิศวงหรือทอดก้น เครื่อง บิน
ชนิดนี้ เว้นใดหลายข้อ เพราะยังไม่
สามารถ จะ จำกั ลง เป็น เกณฑ์ ให้ แน่ นอน
ทั้งมี ชื่อว่า สถานี เครื่องบิน A ในอากาศ
(Mobile Air Station) ย่าง เครื่อง บิน หุ่น
อากาศ (Acrodromes of The Clouds or
Aerial Mother Ships) ย่าง

“เสมือน คัวย ถนัด ทพิ ซึ่ง ตั้งอยู่ในย่าน
กลางสมุทร เรือของแห่งผู้บัญชาการทอด
สมอสขยริยาบอยู่ในตอนใด ก็ต้องแวค
ลัสมไป ด้วย ขวี่วาร์ใหญ่ น้อย คอย ระวัง และ
สคัยซึ่งคำสั่งเตรียมพร้อมอยู่ทุกเมื่อ แปลก
กันแต่ที่ว่า ในการตั้งถนัดพิศวงนั้นบรรดา
ยานลูกสมุนจะทอดก้นลอยนิ่งอยู่ เสมอด้วยพ
เอือยของคณไม่ไ้ คัวยเหตุนและเครื่อง

บินลูกน้องเล็กจึงจำต้องมั่วพัก
เหล็กกลาเห็นยวแน่นยื่นออกมา จากกระตัก
งูท่อนใหญ่ แห้งตัวเครื่องบินยักษ์ ทั้งสองข้าง
ทำเป็นรูปเรือวงงมา ตอนปลายเป็นรูปขอ
สำหรับเกี่ยวกับเหล็กซึ่งทำพุ่งชนมาจากโคน
ขั้วแห่งเครื่องบินเล็ก แขนงคึกเป็นระนาว
ไปประมาณสิบหรือสิบสองคู่

“กับต้นหรือนักบินผู้ขับซากาสยานเล็ก ๆ
เหล่านี้ จำต้องเป็นผู้มีน้ำใจที่แค้นเคียด
และชำนาญ ในการบิน มาไม่น้อย เหมือนกัน
ควาไที่ ไวย คำสั่ง จาก ผู้บัญชาการใหญ่
จนจะต้องถอยเครื่องบินออกจากที่โค้นที่วงที่
ให้พักรพร้อม แล้วและเข้าโจมตีตามคำสั่ง
เป็นต้นว่า ปราบเซบยลน, บอมบาร์ดที่มัน
ของ ข้าศึก หรือ จม เรือ กลาง สมุทร เหล่านี้
ภายหลัง เมื่อได้ปฏิบัติกิจของตน เป็นที่ เรียบ
รียบแล้ว ต้องกลับยังที่พัก โดยไม่หลงทาง
หรือเสียเวลาในการค้นหาอยู่ของตน และต้อง
เข้าทำให้เรียบรียบเป็นระเบียบไม่เกะกะ อนึ่ง
เมื่อผู้บัญชาการใหญ่ ต้องการ จะเคลื่อนถาน
ที่พของตนไปยังที่อื่น ชั้นแรกก็จะต้องแจ้ง
ความประสงค์ ให้พวกของตน บนเปลือก พิภพ
ทราบเสียก่อน ครั้นแล้วจึงค่อยเคลื่อนไป
แสวงหาที่ ๆ มีชัยภูมิที่ ลี้ลจาก สายตา
ข้าศึก แต่จะต้องหมายที่ไว้ด้วยสายตาให้

จำได้แน่นอนแม่นยำ”

“ที่เป็นไปได้เพียงนี้ ถ้าเป็นเราๆก็คง
นึกว่าพอแล้ว แต่ที่ไหนได้ ผู้ออกความเห็น
ยังแสดงข้อไปอีกว่า เนื่องด้วย เครื่องบิน
พลเิง (Aerial mother ship) ปราศจาก
อาวุธ สำหรับ ต่อสู้ หรือยิงกัน เครื่องบินครู
เชอร์วากาสซึ่งมาคอยลาดตระเวนลี้ยเขาะเสส
อยู่เสมอ และบางที่ก็คอยมารวังความเมื่อ
พวกลูกน้องเล็ก ๆ ออกไปทำการ จึงจำเป็น
อย่างนี้ ที่จะต้องคิดสร้างเครื่องสังหาร
ข้าศึกขึ้นอีกชนิดหนึ่ง เครื่องสังหารอย่าง
ใหม่นี้ผู้ค้นความเห็นให้ชื่อว่า Air-ram แต่
ถ้าจะพูดกันให้เป็นที่เข้าใจได้แล้ว ก็ควร
เรียกว่าตอร์ปิโดอากาศ เพราะว่าคงรูปร่าง
ลักษณะของมันก็ไม่เห็นจะมีส่วนไหนเพี้ยนไป
จากกัน จะผิดกันหนอยก็ ตอร์ปิโดอากาศ
มีขและต้องการผู้ขับเท่านั้น เครื่องสังหาร
ชนิดใหม่นี้ แปลก มาก ตัว ลำ เรือ เกือบ
แทบทุกส่วน สร้าง และประกอบไป ด้วยแร่อัน
วิเศษ ตอนหัวของ เครื่องบินหุ้มด้วย โลหะ
ธาตุเหล็กเนื้อเคเลาไวอย่างแหลมปราศจาก
ใบพัด ตอนหัวนี้และเป็นตอนที่สำคัญยิ่ง
หรือจะว่าอีกที่กเป็นหัวแรงของส่วนทั้งหมดก็
เกียว เพราะ ถ้าปราศจาก ตอนนี้ เสียแล้ว
ตอร์ปิโดอากาศ ก็หมดอำนาจ และ สิ้น วากา

ของตัวเอง”

“วิธีที่จะปล่อยเครื่องบินขึ้นคนออกไปทำการขี้อย่างไรหรือส่งทหารเข้าศึก ถ้าพวกคนคามจริงแล้ว ก็เท่ากับเสี่ยงโชค หรือ คราวชีวิตรุ่มรวยกันโดยครั้งที่เดียว ทว่าฉันใช้ร่มมีความหมายไปถึงว่าจะไม่มีทางรอด นั่นผิด ความจริงก็มีเหมือนกัน แต่ทว่าฉันน้อยเต็มทีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏว่ามีกรมเชอร์อากาศ หรือ เซปป์ลิน มาทำการลาคกระเวนวงจรวานอยู่บ่อย ๆ แล้ว ทางฝ่ายเครื่องบินใหญ่ก็เตรียมคอรีย โทไวคอยท่า ถ้าขณะใดเครื่องบินเหล่านั้น แผลมออกมาให้ปรากฏแก่คลองจักษุอีก Air ram หรือคอรีย โทอากาศ ก็ไครยคำสั่งให้กระ โจนลงมาพันคอกับคู่แข่งกันที่ๆเคย ชื่นคนผู้ชัยก็แยกเครื่องและกระ โจนลงมาก่อๆ ส่วนยกก็ยั้งคงวางรลลอยู่ คอยเห็นพวงมาลัยลือท้ายเห็นคิริระให้ตรงเข้าที่หมายไว้ และต้องระวัง อย่างเต็มความสามารถ ที่สีก ที่ระ ระวังไม่ให้ฝ่ายข้าศึกรู้ตัวเสียก่อน เพราะถ้าฝ่ายข้าศึกรู้ตัวเสียแล้ว ก็ระคอยระวังหลบหลีก หรืออย่างน้อยก็ระส่งกระสุนขึ้นมาเยี่ยม คุณเมื่อปราศจากที่หมายแล้ว แน่ละ เครื่องบินก็จะมีทางเกยคือ จมกลงไปอยู่มนุญย์โลกและจะไม่มีความกลับขึ้นมาคุยกัน

อีก คำที่ควรรู้เร็วมีนำหนักมาก แม้แต่เครื่องยนตรและปีก ก็กำหนดหรือคุมกันแทบไม่ไหว คราวนั้นเมื่อแนแนใจแล้ว ผู้ชัยก็หุบปีก เครื่องบินยักเครื่องยักหัวลงสู่ข้าศึกด้วยน้ำใจอันกล้าหาญเด็ดเดี่ยวน่าสยของ ภาพในตอนนี้ ถ้าหากจะเห็นได้ก็ด้วยตาของเราเองแล้ว ก็เป็นภาพที่น่า กระเทือนใจยิ่ง คอรีย โทอากาศ (Air-ram) พร้อมด้วยผู้ชัยยักหัวถึงลงสู่สมิตรี ด้วยความเร็วประหนึ่งลงของอินปลิวไปตามลมซึ่งพัดพัด ฝ่ายทางเมืองล่างแล้ว มีกัณฐ์สำนักคนคอยข้าศึกอันกระ โจนลงมา จาก เบื้องบน อย่าง เร็วรวดเร็ว ดังที่ ตกกลงพริ้วเพริศปราศจากสติ และในขณะนั้นเอง เสียง ระเบิด อันดัง สนั่น นฤนาท ก็ระ กระบะยก้องไปทั่วท้องอันลิดล ยักคล เครื่องบินอันมหิมาก่พลันแยกแตกออกหล่นลงสู่ของล่าง พร้อมด้วยภาพแห่งมนุญย์ สองนาย ซึ่งกำลังลอยละลือปลิวไป ตามลม สุ่มญคฤภพ เมื่อเสร็จจากการพันธุ อันมีค้ำยัก ด้วยชีพแห่งตนแล้ว เครื่องบินคอรีย โทอากาศซึ่งมิได้ตกคอบแทน ด้วยอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ระเบิดเครื่องเดิน แผลบก็ออก แล้วละบินโผนผกชนคนยิงแหล่งเดิม สายคำกัสดคสองมองเสาะหาผู้เป็น ข้าศึก เทรียมพร้อม อยู่ที่จะกระ โจนลงมาบิราบอีกทุกเมื่อ”

“เมื่อไรหนอ สงครามแห่งปัญญามนุษย์
จึงจะถึงซึ่งสันติภาพสงบลงเป็นที่สุด?”

“สภาการวิทยาศาสตร์ ฝ่ายอากาศแห่ง
ประเทศฝรั่งเศส ขณะกำลังค้นคว้าวิธีที่
จะเปลี่ยน แปลงสภาพ แห่ง อากาศยาน อย่าง
น่ามหัศจรรย์ที่สุด วิธีใหม่จะมีผลก็เพียงไร
ยังเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง และชวนคิด มากทีเดียวใน
ระหว่าง พวกเรา อย่างไรก็ดี ตาม ชันน์
ฝรั่งเศสก็ได้ เปิดโอกาสให้ เรามอง เห็น เข้ม
แข็ง ความมุ่งหมาย อยู่ข้าง เป็นกลาง ๆ แล้ว
แต่ละ ฝรั่งเศส กำลัง กระหาย ที่จะ ยึด การ
พลีชีพฝ่ายอากาศให้อยู่มั่นในกำมือ ทั้ง
จะเห็นได้ จากการคิดออกแบบสร้างเครื่องบิน
ใหญ่ ตาม อย่าง ชนิก เครื่องบิน ทู่น อา กาส
(Aerial Mother ships) วิ่งอยู่ แม้ว่าการ
กระทำอย่างนี้อาจเป็นไปได้ โดยลำพัง ที่สุด
อย่างเต็มความสามารถ แต่กระนั้น ฝ่าย
ฝรั่งเศส ก็ยัง อุตสาหพยายาม อย่างเต็ม กำลัง
อยู่เสมอ นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งเศสผู้มีชื่อ
คนหนึ่ง เคยกล่าว ไว้เรื่อง ความพยายามฝ่าย
เขาไว้หนึ่งครั้งแล้วว่า”

“ไม่ว่าใดวันหนึ่ง แผนขยายแห่งสภา
ของเรา คงจะต้อง ยืนลุล่วง ซึ่ง ผลสำเร็จ อย่าง
เขานับว่าได้เป็นแน่ วจิตทีเดียว ไม่มีใคร
เลยในโลกนี้ที่ระบอบเชื่อว่า การสร้างขีปน

เครื่อง ยิงให้ ใหญ่ และ ไ้เร็วใน ะ เป็น ของ
สำเร็จทั้งเราคิด แน่ละ ถ้าเราสร้างได้ โลก
คงจะพิศวงความสามารถของเราไม่น้อย ก็
เมื่อเช่นนั้นแล้ว จะเป็นการยากอย่างไรเล่า
ที่เราจะยับยั้งสรรพสิ่ง อันเหมาแก่ ความ ค้อง
การ เป็นต้นว่า ผู้โดยสาร, เครื่องยนต์
กลาสส์, สวิตช์และเจ้าหน้าที่ผู้ขับพร้อมด้วย
เสบียงอาหาร ภายในไม่กี่ชั่วโมง! เมื่อ
ไรหนอ เราจะได้ เห็น เครื่องบิน ซึ่ง คงมีส่วน
เหลือแต่เพียงขีปน ๑ เกือบเท่านั้น ?

“ความเห็นดังข้างบนนี้ แม้จะกล่าวมา
นานแล้วก็จริง แต่ความขยันขันแข็งหา
ได้เลื่อนไปจากความทรงจำแห่งเขาทั้งหลาย
ไม่ ความคิดอันนี้ติดฝังแน่นอยู่ปานประค
รอยอินจันรูก้อยบนแผ่นหิน อย่างไรก็ดีตาม
ชันน์ ปรากฏว่า ไพรเฟซเซอร์ ยุงแวงส์ กับ
แฮร์ เคอร์นเธอร์ ชาวเยอรมันผู้ปรากฏนามทั้ง
สอง ได้ คิดสร้างเครื่องบินขึ้นในอากาศอย่าง
มหัศจรรย์หนึ่ง ซึ่งใกล้เข้าไปทางความเห็น
ของชาวฝรั่งเศสอยู่มาก หากแต่เพียงกัน
อยู่ที่ความเห็นเป็นขีปนและตัวเครื่องบินเท่านั้น
เครื่องบินชนิดใหม่นี้ใหญ่โตมาก มีน้ำหนัก
ประมาณราว ๆ พันตันเศษ ประกอบไปด้วย
ตัวลำเรือใหญ่ ๆ สามลำสร้างประกบติดกัน
เข้าทั้งหัวและท้าย ส่วนขีปนก็คงตามธรรมดา

แต่ขยายให้ใหญ่พอเหมาะ ขนาดของตัว
ลำเรือ”

“ในการที่จะขยับเครื่องบินอันนี้ให้
ลอยไปตามความมุ่งหมายในกลางพินทิม
พรวากาส ไพรเฟซเซอร์ ยุงแวงส์ได้ใช้
เครื่องเผา น้ำมัน (A series of semi-diesel
oil burning machines) และแบ่งตัวเครื่อง
บินออกเป็น ๔ ภาค ประกอบไปด้วย
พัคอันนี้มาติดอยู่เบื้องหน้า นอกจากนั้น
ในตัวลำเรือใหญ่ ๆ ทั้งสาม ก็เต็มไปด้วย
ผู้โดยสารอันเป็นจำนวนมาก พร้อมด้วยห้อง
เก็บถุงเมล็ด และสรรพสินค้าต่าง ๆ อันพึง
ปรารถนา เครื่องบินชนิดนี้จะไม่เป็นที่แปลก
และปลุกใจแก่ชาวเราบ้างหรือ?

“อย่างไรก็ตาม ความเห็นอันน่าพิศวง
ทั้งหลาย ทั้งที่ได้บรรยายมาแล้วเหล่านี้ก็
ควรเป็นที่น่าแปลก และปลุกใจสำหรับพวกเรา
อยู่มาก แต่ถ้าจะยกมาว่ากันจริง ๆ แล้ว
เครื่องบินเหล่านี้จะสามารถถึงกับทำให้โลก
ทั้งกลมของตาค้างเงี้ยวหรือ? สำหรับข้าพเจ้า
คิดว่าคงเป็นไปได้ก็อย่างแน่นอน ก็เมื่อ
เช่นนั้นแล้ว อะไรเล่าที่จะสามารถ ถ้าได้ก็
คงจะมีอยู่สิ่งเดียวเท่านั้น สิ่งนี้ก็คือ เครื่อง
บิน อันเต็มไปด้วยมหาอำนาจ อาจบรรยายได้
แทบทุกสิ่งทุกอย่าง สำหรับเครื่องบินอย่าง

ชนิดนี้ แม้ว่าจะยังไม่ปรากฏขึ้นก็ตาม แต่
ก็นับว่าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว ทั้งความเห็น
ในการสร้างเครื่องบินอีกชนิดหนึ่งซึ่งถ้าสำเร็จ
ทั้งที่ได้คิด ก็แน่ทีเดียว โลกจะต้องถึงซึ่ง
ความพิศวงในความสามารถของเราเท่าใด คน
พบแน่นอน เครื่องบินอย่างนี้เป็นเครื่องบินที่
ได้ถูกออกแบบคิดทำขึ้นอย่างวิเศษที่สุด
กอบกู้ไปด้วยยंत्र และเครื่องจักรอันทำไว้
เฉพาะ มีล้อใหญ่แน่นหนาแข็งแรงพอสม
ตัวสไลด์ เพื่อช่วยให้เครื่องบินสามารถวิ่งไป
ได้บนพื้นดินอย่างคล่องแคล่ว หรือขณะเมื่อ
กำลังวิ่งเลียบเล่น อยู่ตาม ชายฝั่ง ทะเล
เครื่องบินก็อาจไถลงลงไป ลอยเล่นคลื่นอยู่
ไปมาได้ โดยปราศจากอุปสรรค แม้จะไม่
ทันคิด เพื่อพวยพุ่งก็ตาม ยิ่งกว่านั้นอีก
เครื่องบินชนิดนี้ยังสามารถ มุก หิว คำ ลงสู่
ท้องมหาสมุทรได้ก็เช่นเดียวกันก็มีมหาชาติ
ต่าง ๆ ภายหลังที่ได้ขึ้นลือและหุ่ยขึ้นทำ
ด้วยโลหะธาตุแล้ว และ ส่วนบนอากาศ
นั้น ก็แน่ละ เครื่องบินอาจไถไปมาเล่นได้
อย่างสบาย”

“เนื่องจากในการที่มีผู้ออกความเห็นเรื่อง
สร้างเครื่องบินชนิดนี้ และยืนยันว่าต้องเป็น
ผลสำเร็จ กระทำให้ นักวิทยาศาสตร์ ทั้ง
หลายเกือบไม่เชื่อหูของตนเอง จริงอยู่ เรา

คงจะเคยได้ยินอย่างใดบ้าง ถึงเรื่องแอมเพียนส์
สัตว์ซึ่งอยู่ใต้แค่เพียงพินน้ำและบนบก แต่
เป็นเครื่องบิน ประชันด้วยอากาศดุจดั่ง
แล้วในโลก กลับมีฤทธิ์เดช, อำนาจและ
คุณสมบัติใด ๆ ที่กว่า แอมเพียนส์ ซึ่งเป็น
สัตว์มีความรู้สึกซัดและจิตใจตามธรรมชาติ
ชาติใดเคยแบ่งไว้เสียอีก เช่นนั้น ก็เป็นการ
สมควรแล้ว ที่จะตั้งชื่อตาม ภาษาวิททยา
ศาสตร์ว่า เทซโซเรียนส์ คำนี้ เป็นภาษา
กรีก หมายความว่าอยู่ใต้ในอากาศ เป็นต้น
ว่า บนพินน้ำ ใต้พินน้ำ บนบกและกลาง
อากาศ ส่วนผู้ซึ่งนั้นแล้ว อาศัยที่คนเป็น
มรรคเทศแห่งขบวนการของคน ก็จำจะต้องมี
ชื่อใหม่ แต่หากยังหาได้ไม่สนิท จึงต้อง
เรียกไปพลางก่อนว่า นักรบฝ่ายบน-เรือ-
และอากาศ”

ใครหนอจะเป็นคนแรกที่สามารถช่วยเขา
มหาอำนาจ ฝ่ายอากาศ เข้าไว้ใน กำมือไว้
ปัญญาอันพิสดารนี้ ชวนให้เราศึกษาอยู่ครั้นๆ
มนุษย์ยังมีความชำนาญขึ้นช่วยการเป็น
ไปต่าง ๆ ใต้ ก็เพียงไร สงครามปัญญา
มนุษย์ ก็ยังกระเจิดเจียนขึ้นซัดสูงทวขึ้นเพียง
นั้น แน่นนอน ที่เดียว สัมผัสแต่แผ่นที่
อากาศอันปราศจากเส้นสายลายลักษณ์อักษร
มนุษย์ยังสามารถดูออก และสังเกตได้ตลอด

จนทางลมและพินอากาศ ซัดเต็มไป ด้วยหมู่
เมฆ ฉะนั้น จะเป็นไปไม่ได้ ทีเดียวหรือ ว่า
ในวันใดวันหนึ่ง ถ้าเมื่อความรู้ของมนุษย์
แตกฉานจนบรรลุขีดที่สุด มนุษย์อาจสร้าง
เกาะกลางอากาศหมายเอาเป็น ที่ พำนัก แห่ง
คนและดำเนินกิจการดั่งเช่นที่ใด ก็อย่าง
อีก ฝ่าย หนึ่ง ซึ่งอยู่ เบื้องล่าง แห่ง คนนี้ทั้ง
๑๐๐๐ ปี

“คือจะเป็นวันหนึ่ง” นี่เป็นวาทะแห่งท่าน
โธมัส เฮคคินสัน ปราชาญแห่งไฟฟ้ากล่าว
ขึ้นอย่างซัดถ้อยซัดคำ วิทาศาสตร์จะนำ
มาซึ่งสิ่งอันเต็มไป ด้วยอำนาจอันร้ายแรงมาก
ที่สุด คราวใดที่สิ่งนั้น ๆ ยังเกิดขึ้น ผู้ประสพ
จะต้องถึงซึ่งวิกลจริตด้วยความกลัว หรืออีก
นัยหนึ่งด้วยความเกรง ต่อสิ่งที่นำมา ด้วยมือ
ตนเอง”

“สิ่งนี้จะเป็นอย่างไรแน่นอน ไม่ใช่เทซ-
โซเรียนเป็นมันคง”

“อาเป็นได้ ถ้าเวลาของนักคิด นักถ้อย
หลัง และ ก้าวหน้า เทียบ น้ำหนักความเจริญ
ของวิทยาศาสตร์ วันหนึ่ง, แม้ที่เดียว มนุษย์
ในยศหน้าจะต้องเป็นผู้มีความรู้ แก่ กล้า ทั่ว
คุณของขึ้น จนในผลที่สุดคนมนุษย์จะต้อง ประ-
สพสิ่ง ๆ หนึ่ง อันเต็มไป ด้วยอำนาจและร้าย
แรงมากที่สุด สมดัง คำ แห่ง ท่านเฮคคินสัน

กล่าว สิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม แต่ถ้าจะ
ลองนึกดูแล้ว สิ่งที่มีมนุษย์ระบอมเรียกว่า
ร้ายแรงนั้น คงต้องเป็นสิ่งที่ทำโดยไม่รู้ตัว
เป็นแน่ เพราะถ้ารู้ตัวเสียแล้ว แม้จะร้าย
แรงเพียงใด มนุษย์ก็คงระหว่าทางแก้ และ
หลีกเลี่ยงเสียได้ ถ้าเช่นนั้น สิ่งนั้นจะเป็น
อะไรแน่หนอ? สำหรับข้าพเจ้าชอบเชื่ออย่าง
แน่นอนแล้วว่า สิ่งนั้นหรือวัตถุอันเดิมไป
กัวยมหาอำนาจนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
มาโดยทางอากาศ เนื่องด้วยต้องการความรู้
เป็นเหตุ เมื่อเป็นเช่นนั้น วัตถุอันประสพโดย
วิทยาศาสตร์นั้น ก็คงไม่ใช่ชิ้นไกล เครื่อง
บินเป็นมันคง”

“อย่างไรก็ตาม ถ้าหากความเห็นอันนี้
ถูกต้องไกลไป ทางมูลความจริง เป็นส่วน
มากแล้ว แน่ละ ี่จะต้องเป็นวันหนึ่ง ความ
คำแห่งท่านเอ็ดคินสัน และในวันนั้น เราอาจ
เป็นผู้มีส่วนให้ชมรูปเครื่องบินอันแสนปลาก
นี้ยังก็ไกลล้ากว่ากันว่า บางทีวิทยาศาสตร์
คงจะ คิดสร้างรูปเครื่องบินให้มี ขนาดเล็กที่
สุดที่จะเล็กได้ และให้มีรูปเรียวๆ คล้ายกับ
ใบคายประกอบไปกัวยักษ์ในทวีปเสรี คือไม่
ต้องเติมเอาอย่างเครื่องบินอื่น ๆ สำหรับที่นั่ง
ของผู้ขึ้นนั้นเล่าไม่ยากเลย ถ้าขยับและตัว
ลำเรือเป็นอันเกยวกันแล้ว มันก็คงจมอยู่

ในที่นั่งแห่งใดแห่งหนึ่งนั่นแหละ บางทีจะ
อยู่ในขุมมากกว่า ส่วนกำลังและความเร็ว
ของเครื่องบิน ควรจะให้ไ้ไ้ในเวลา ๑ นาที
ต่อระยะ ๒ ไมล์ เนื่องจากความเร็วนี้และ
เครื่องบินอันแสนปลากจึงมีความว่องไว
คล่องแคล่วเป็นที่ยิ่ง สามารถจะระเหิดเหิน
ไปไหนก็ได้ตามชอบใจ หรืออาจทะลวงเข้าไป
เยี่ยมซอกลับ อันมีร่างมหนาได้ โดยปราศจาก
ความรู้สึก เช่นนี้ ก็เป็นการได้เปรียบกัน
อยู่ในควมนี้ถึง ๓๐ ต่อ ๑ แล้ว”

“ข้อความมนุษย์แล้วคำว่า พอ” ุดเป็นของ
ที่หน้ายากแก่ใ้ตรเสียจริง ๆ แม้แต่ในที่นี้ ก็
อาจเห็นเป็นตัวอย่างได้ง่าย ๆ ทั้งเสียงของ
เครื่องบินไ้เป็นต้นเหตุ ทำให้บรรดานัก
วิทยาศาสตร์ทั้งหลายเกิดความรำคาญ และ
ทางก็รู้สึกว่ไม่เหมาะ เหตุนี้แหละ ทำให้
ยังเกิดปัญหาขึ้นอีกข้อหนึ่งว่า เสียงของ
เครื่องบินจะระงับไ้หรือไม่ ปัญหาไ้ทั้ง
กัองกระเทือนอยู่ในใ้สตร์ประสาธแห่งบรรดา
ท่าน นักวิทยาศาสตร์ และ นักวิทยาศาสตร์ ทั้ง
หลายอยู่นานทีเดียว ยืนยันเป็นอันเชื่อแน
ได้ว่า ความรำคาญในเรื่องเสียงคงจะต้อง
ลكن้อยลงแล้วไม่ช้า นักวิทยาศาสตร์หลาย
คนพากันออกความเห็นว่ ถ้าเมื่อกวดยุม
ของใบพัดซึ่งทำกัวยโลหะอาจไ้ถูกส่วน วน

หมื่นไต่ตั้ง ๑๐๐๐ รอบ หรือกว่านั้น ภายใน ๓ นาทีแล้ว ก็เป็นอันหมดความกังวลในเรื่องเสียงของเครื่องบิน”

“ถ้าหาก จะ เป็น จริง ดังกล่าวมาแล้วนี้ เครื่องบินอันแสนวิเศษนั้น ก็ไม่ต้อง สงสัยเลยว่าจะมีอำนาจยิงชน ไทไหนจะมาโดยไมทันรู้ตัว (เพราะ ปราศจาก เสียง ออ อิง อัน เป็น เครื่องบอกเหตุล่วงหน้า) ไทไหนจะมาโดยไมทันเห็นตัว (เพราะลำเล็กมากว่าดังกำลังเร็ว ก็เป็นที่หนึ่ง) และไทไหนยังจะเป็นที่เหลื่อความสามารถอีกว่า ข้าศึกจะนำเอาอาวุธชนิดใด มาสังหารเรา แน่นอนทีเดียว ถ้าสิ่งนี้เป็นไปได้ จริงดังคำ แห่ง ท่านเอ็ดคิสันกล่าวแล้ว โลกจะต้องสิ้นสท้าน ด้วยความ สับสนกลัวเป็นที่ยิ่ง บรรดามนุษย์ทั้งหลาย ที่รู้เนื้อความ และ ทราญ เรื่อง ตลอดจน ต่าง ก็ จะ ส่ง เสียง กระซุบกระซิบบอกเล่ากล่าวต่อแก่กัน มิช้าก็จะเกิดเสียงระเบ็งเซ่งแซ่ซอชิงอยู่ด้วยความประหวั่นต่อภัยแห่งพญามฤตยูราช ภาพภายในยามรัตติกาลอันเงิบ สงัดวิ้งเวงวิเวก บรรดาสัตว์โลกทั้งหลาย มีมนุษย์เป็นอาทิ

กำลังเข้า พันทวารมย์ ปลอ่ย วิญญาณ ให้จมอยู่ในภวังค์แห่งความฝัน ขณะนั้นดวงจิตร์อันเค็มไปด้วยความปริวิตกในสิ่งที่ใคร่ขมิเอดอนวัน ก็จะเริ่มขบเืองประสมประเสเอาตามกำลังที่ระแค้น บรรดามนุษย์ทั้งหลายต่างก็จะรู้สึกหน้ที่แห่งคนในภวังค์แห่งความฝันและเลื่อนไปต่าง ๆ ปราศจากความรู้สึกต่อมหาภัย ซึ่งณบัดนี้กำลังกระทำการปรากฏขึ้นในท้องคึกคักนาคอย่างเร็วรวก บ้างก็มาเป็นสาย ๆ ทาง ๆ และ บ้าง ก็ เวียง หนี กระดานเป็นแผ่น ๆ แลดูคำพิศไปด้วยความหนา ประกอบกับความสงบแห่งรัตติกาล เมื่อตอนคึก เครื่องบินก็ฉายดลารว้อนเ่วลงไปตามจุดหมาย ซึ่งสำเนียง กันมาแต่ก่อน บัดใจ ท่าฝนแห่งมฤตยู ก็ระพลันเริ่มแลดู แสงจับไปทั่วท้องฟ้า และทางฝ่ายเบื้องล่างก็จะ_____”

อินจา ! ถ้าคำทำนายแห่งท่านเอ็ดคิสัน เป็น ไป ได้ สม จริง ก็จะมีสเตอร์ ชาร์วี ชาร์เปอร์ บรรยายมาแล้ว สภาพแห่งมนุษย์ชาวเราจะเป็นไฉนหนอ ?

กบิลอบกั่ว

คุณหลวง

และ ท่าน ขุน ทก
คลัง เจ้ากองการ
เคลื่อนไหว ของ ช้ายมิก
อยู่เป็นครู จนเมื่อไ้
บิน เลี้ยงหัว ๆ อันเปล่ง
ออกมา จากปากของมัน
ผู้ ซึ่ง กำลังย่างเท้าใกล้
เข้ามาทักขณะ จึงได้
สั้กขึ้นอีกหนหนึ่งพลาง
ถลอลย เข้าไป จนติดผา
แววแห่งความโกรธแค้น

ระคนกับความลงน สนที่ปรากฏขึ้นใน ดวง
ตาอันเบิกกว้างของหลวงเชียว ๆ แต่ไม่มี
อำนาจอะไร มาลบล้าง คำสั่ง ของ ช้ายมิก
เสียได้ จึงจำ ต้องยอมควักกระเป๋าท้าย
เขา กำไลกำน แฉง ออกส่งให้ด้วยความเสีย
กายเป็นที่ยิ่ง

จิ
โรนันธุ์

(ต่อจากหน้า ๕๐๐ ฉบับ ดุล)

บทที่ ๓

ชายพเนจร.

ช้ายมิก ยืน

มือซ้าย ออก ขว

พร้อม กับ ปาก

กระบอกขึ้นพก จ้อง อยู่ท

พุง แห่ง เกลย ของ มัน

พลาง โย หน้า ใน เครื่อง

กำบังก็ค่อย ๆ ยิ้ม - ยิ้ม

อย่างมีชัยแถมเย้ยเยาะ

ฮา! ช้ายมหาโจรผู้

กอบัวไป ด้วย ความ ส

มารด มันได้ทำให้คู่

แข่งขันตั้งแต่ซึ่งความ

งานสนิทสน

ช้ายมิกคิดว่า การอยู่ชั้กช้ายมิก เป็น ของ

ไม่สู้เหมาะสำหรับมัน ดังนั้นเมื่อ ควบ เทียบ

ที่มันต้องประสงค์ไว้ ได้ ในกำมือแล้ว จึง

ค่อย ๆ ถอยหลังไปยั้งประทุ ท้อง ด้วย อาการ

อันระวิระไว พอถึงก็หยุดชั่วครู่แล้ว

“ระวัง! อย่ากระตุกกระตีกนะ ชิน
กระตุกกระตีกจะเป็นตายเกิดเทียว!”

เมื่อปรากฏว่าคำสั่งของมัน เป็น ของ มัน
คงพอแล้ว อ้ายมิกจึง โดก ดอย หลั่ง ออก
ประศุหายไปในความมืดแห่งห้องนอก

ขณะนั้นอ้ายมิกกระทำ คน หาย ลับไป
หลวงเชียวก็เผ่นถึงประตูทันที ครั้น แต่ไม่
กล้าโผล่ครึ่งให้ล่าออกไปข้างนอกก็ ครว
กันข้ามกลยหันมาทางท่านทนายความ ซึ่ง
ตามมาข้างหลัง และสั่งอย่างรีบร้อนว่า

“ท่านชุนไปบอกพวกเราในห้อง สมุดให้
มาช่วยกันทีละละ ผมจะ ตาม มันไป ก่อน
เร็วเข้า!”

ท่านชุนศรัทธาเห็นว่าควรไปบอกพวก
เรา เป็นของพันอันตรายก็ ว่า ที่ จะ ตาม
หลวงเชียวไป จึงวิ่ง ออกประตูอีกด้านหนึ่ง
ไปตามคำสั่ง ปล่อยให้หลวงเชียวกระทำ
การค้นคว้าหาอ้ายมิกแต่ผู้เดียว

พอชุนศรั โผล่เข้าไปในห้อง สมุด ก็ พบ
นายจินกากลึงขึ้นสนทนากับสควี สาว ทั้ง
สองโดยปรกติ แต่นายชอลหายไปแล้ว ชุนศรั
นั่งด้วยความสนเท่ห์อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเดิน
ตรงเข้าไปหา นายจินกา พลาญ เอ่ย ถาม
อย่างมีเลคนัยขึ้นว่า

“อ้าว นี่คุณชอลไปไหนล่ะนี่?”

อากัฏฐิยาของ ท่าน ทนาย ความ ทำให้
นายจินกาแลแม้สควีสาวจึงหันหน้าขึ้นคว้า อยู่
เป็นครู่ แล้วนายจินกาจึงตอบอย่างไม่ใคร่
พอใจในท่อน้อยว่า

“ทำไม ท่านชุนจะธุระอะไรหรือ?”

ชุนศรั บืม, บิ๊กโหล่ “เปล่า เป็นแต่
ผมอยากทราบว่าจะไปไหนเท่านั้น”

“ท่านชุนจะทราบเขาไปทำไม?” นาย
จินกาขยันทวน ๆ

ท่าน ทนาย ความ เขา มี ยักได้ กระ เข้า
และคอยอย่างพอดพอดไว้ว่า

“อยากทราบเขาไปทำไมล่ะหรือ ง่าย
นิดเดียว เพราะเมื่อตากันคุณหลวงเชียว
ถูกอ้ายมนมย่ำลักคนหนึ่ง อ้ายมิก - คุณ
ผมเรียกมันว่าอ้ายมิก แอ้ง เขา ทำไล่ไป
กินเสียแล้วด้วย อากา อื่น กันไซก แล้ว
คุณจะให้ผมแปลว่าอะไร เมื่อ คุณชอล
หายไป แล้วไปเกิดผู้ร้ายลักลอบขึ้นในห้อง
โน้น”

“หายไป ท่านชุนหมายความว่า คุณ
ชอลจะไปเป็นคว้ออ้ายมิกในห้อง โน้นนั่นหรือ?”
นายจินกาดามด้วยอาการโกลี ไปข้างที่ เกือบ
ชุนศรับืมแต่ไม่ตอบว่าอะไร

“ท่านชุนออกจะเผ่นถึงเรื่องหนึ่งมากเกินไปกระมังคะ” นางสาวนงเยาว์เอ่ยขึ้น อย่าง

ไม่น่าเชื่อ “อะไรว๊ว อ้ายมิก อ้ายแมก ก็
มิกว๊ว”

อิมพวัน “แน่นอนเทียวเธอ ลินยัง
ไม่เคยนึกเลยว่าอ้ายมิกในหนังจะมีจริง”

ขุนศรีว่าเปลี่ยนสีหน้าเป็นทุกข์อย่างเอาการ
เอางานทันที

“ถ้าฉันไปรบกวนคุณหม่นน้อยเด็ก ว่าคุณ
ชอลของใครไปไหน?”

“ไต่ชี เขาไป-อ้า-ไป-” นาย
จินกาซึ่งตอบ แต่พอนึกขึ้นได้ว่าไม่ควรให้
ขุนศรีรู้ว่าหลวงเขี้ยวถูกลักขวย จึงพูด
เปลี่ยนเสียงไปอีกทางหนึ่งว่า “อ้าย! จะไป
ไหนก็ไม่จำเป็นที่ท่านขุนจะคงรู้หรือคะ”

ขุนศรีหัวเราะอีก แล้วพูดเรียบ ๆ ว่า
“เวลานี้คุณชอลเป็นผู้ต้องการกำไลอัน
นั้นที่สุด แล้วก็อ้ายมิกก็ต้องการที่สุด อ้อ!
มันจะต้องการเอาไปทำไมหนอ ถ้ามันไม่
ต้องการมรดกตามพินัยกรรมนั้น”

เขาเถอะคะ ทั้งคุณจินกาและทั้ง ท่าน
ขุนนั้นแหละ เลิกกันทีเถอะหนทาง ทีทีที
ที่สุดเราควรช่วยกันค้นคว้าว่าอ้ายมิกไปซุ่ม
ซ่อนอยู่ที่ไหน ถ้าหากว่าอ้ายมิกในหนังมา
กระทำการโจรกรรมได้จริง ๆ” นางสาว
นงเยาว์ออกความเห็น

ที่จริงความจำนงค์ของขุนศรีว่าก็มี อยู่ถึง

นี้แล้ว แต่พอเจื่อนายชอล หายไปจึงได้เกิด
เป็นเหตุให้เถียงกันขึ้น ถึงอย่างไรก็ ขุนฯ
ศรีก็ไม่ปลื้มในความเห็นอันนั้น นอกจาก รบ
คอบว่า

“ไปชี้ทวี เวลานี้คุณหลวงเขี้ยว ก็
กำลังตามค้นหามันอยู่แล้ว

คำพูดของขุนศรียังไม่ทันจะ ซากหายไป
ก็ปรากฏเป็นเสียงปล้ำกันดัง ขึ้น ภายใน ห้อง
ชั้นบน ชายหญิงทั้งสองกำลังแยกกันทั้ง ตัว
ต่างหันไปมองตากันด้วยความปลื้มใจ นาย
จินกาเป็นผู้ไต่สีก่อนเพื่อน และในบัดดล
นั้นเองก็ออกวิ่งนำหน้าขึ้นบันไดไปห้องชั้น บน
โดยเร็ว ข้างหลังมีขุนศรีว่าและพวกผู้หญิง
วิ่งตามมาด้วยเป็นหาง

ห้องที่นายจินกาวิ่งนำหน้า เข้าไป นั้น เป็น
ห้องเล็กอยู่สุดทางเฉลียง ประตูห้องเปิด
ค้างเค็มที่อยู่ที่สองบาน ไฟฟ้าภายในห้อง
ส่องสว่างลือคอกออกมาข้างนอก เครื่องใช้
ต่าง ๆ เช่นโต๊ะและ เก้าอี้ หก กระมณ กลิ้งไป
อยู่คนละทางสองทาง ภาพภายในห้องนั้น
คือบุคคลสองคนกำลัง ปล้ำ พัก กันไป มา นำ
สฟิงกลีว คนหนึ่งคือนายชอลชายหนุ่มผู้
กอบปรุ ไปด้วยความกล้าหาญ ส่วนอีก คน
หนึ่งคืออ้ายมิกอ้ายผู้ร้ายใจ ทรพีผู้ ซ่อน เวน
ร่างกาย

พอนายจินคาไฉล์ ล้า ประคองเข้าไป ก็ตก
คลั่งซังกะอยู่กับที่ เพราะในขณะนั้นเองภาพ
ของนายชโลให้ แผ่นโผน เข้าใส่ อ้าย มหาโจร
อย่างสุกแรงเกิด และในเวลาเดียวกันอ้าย
มิกโคชักมีคอกกร้างแทงสวนเข้าไปเต็มแรง
บังเกิดผลสมความมุ่งหมาย คือ นายชโล
ผงะหงาย เช็ดอับ หลั่ง ออก มา สอง สาม
ก้าว แล้วล้มคว่ำซากไถโดยในทันที

มีเสียงหัวกร้องด้วยความตกใจถึงขั้นใน
ในเบื้องหลัง และเกือบจะพร้อมกับนายจินคา
ไฉล์ เปลี่ยนกิริยาตะลึงตะโลให้หายไ้โดย
เร็ว พลังสลักเขี้ยวมีอัยกับ โธมัส โทมัส
แทนสหายผู้สิ้นชีพในทันที พลันให้
ขุนควาและศรัทธาทั้งสองตรง เข้า ประคอง
นายชโลเล็งออกจากสมรภูมิซบไปทางหนึ่ง
ความจริงอ้ายมิก เป็น ผู้ ก่อปรุ พร้อมไป ด้วย
ความว่องไว พอปรากฏว่านายจินคา สลัก
เข้าใส่ มันก็เขยตัวหลย พลัง พยายาม
จะใช้อาวุธในมือกระทำการฆาตกรรมเสีย อีก
เป็นคำรบสอง แต่นายจินคาไม่ยอมให้มัน
ควย โอกาศอันนี้ได้ง่าย ๆ เพราะในทันที
ที่เงามิกส่องเข้าตาปลาย นายจินคาก็ตรง
เข้าควยข้อมือไว้ ไ้ทันที และ เริ่ม ปล้ำบิก
เพื่อให้อาวุธของตัวหลกพ้นออก จาก มือ ของ
สัตรูโดยเร็ว อ้าย มิก พยายาม คืบ อย่าง

สามารถ และเมื่อยังค้นความปวก ราว อัน
เกิด จาก ถูก บิก ด้วย วิชชา วิชิตุอย่างเชียว
ชาญก็ยิ่งเพิ่มขั้นทุกที จนในที่สุดพอ สบัก
หลก ก็พอสักมีค้วรงจากมือกระเด็นไป ตก
อยู่กับพื้น คู่ประบักษ์ ทั้งสอง ต่าง ลุก ขึ้น ไ้
พร้อม ๆ กัน และพออ้ายมิกโคกระไปเก็บ
มีค้วรงคืนมาก็พุ่ง ตัว ปราก เข้าใส่โดย เร็ว มี
การปล้ำพดเพื่อมุ่งชีวิตซึ่งกันและกัน อีก หน
หนึ่ง แล้วอ้ายมิกจึงสบักหลกจาก วง แขน
ของประบักษ์ แต่ในยกนั้นอ้ายมิกชักกระ เต็ม
เปลือยอยู่แล้วจึงกระทำการถากหลังหัน จะ วัง
หนีไปซึ้ง ๆ หนัา ซึ่งนายจินคาก็รู้ทันความ
คิดของมันเหมือนกัน ทั้ง นั้น โดย เร็ว ราว
กับฟ้าแลบ นายจินคาจึงแผ่นเข้าใส่อ้ายมหา
โจรอีกทันที อ้ายมิกถลัน หลั่ง หัน มา ตั้ง
หลกได้ ใหม่ และพอร่างของนายจินคาไฉ
เข้าไปถึง หิมิตเค็ด ของ มัน ก็ เสบ โครม
เข้าให้ช้ายคาง ทำให้ร่าง อัน องอาจ ของ
นายจินคากระเด็นถลันไปกระแทกเข้า กับ ฝา
ห้อง โครมใหญ่ นายจินคาพยายามรวบรวม
กำลัง ลุก ขึ้น ไ้ โดย เร็ว แต่อ้าย มิก ได้
กระทำ คน ลับ หาย ไป ทาง ประตู ห้อง ข้าง ๆ
เสียแล้ว

พอประตูห้องที่อ้ายมิกใช้ไปทาง หนี บัด
ถึงยัง นายจินคาก็แผ่นถึงทันควัน และ

เมื่อไกรยสถูกบิกระชากก็แล้ว ใช้กำลัง
กายเข้ากระแทกก็แล้ว ประตูห้องก็ไม่ได้
แสดงอาการเคลื่อนไหวให้เห็น เลย อ้าย
มิกได้ถูกแกล้งแล้ว !

นายจินดาออกปลุกไฟให้ไต้ ยืนเสียงปล้ำ
กันข้างภายในห้อง และดูเหมือนอาการ
ปล้ำนั้นจะยิ่งหนักขึ้นทุกที ซึ่งแสดงว่า
ผู้กระทำการพิฆาตกันใช้ กำลังยิ่งขึ้น เสียง
ไต้เกาธัมม์ เสียงเข้าของแตกเปรี๊ยะปร่า
รวมทั้งเสียง ค่ำวาทปล้ำฟัดกันไปมา กับ ฟัน
ห้อง ทำให้สมองของนายจินดาบรรทุกเอา
ความพิศวงเข้าไว้อย่างเอนกอนันต์ อ้อ !
ใครหนอ ใครที่เป็นผู้สามารถเข้าฉวยกับ
อ้ายมิกในยามซบซนนั้นหนอ มาตราว่านาย
จินดาจะรู้สึกพิศวงจนไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร ถูก
ก็ แต่เมื่อตนเองไม่อาจสามารถ เข้าไป
ในห้องได้ จึงจำต้องวิ่ง ถอย กลับ ออก มา
ข้างนอกเพื่อหาวิธีอื่นต่อไป พระเณรเสียง
ผู้เท่าที่ พวก คนใช้ พา กัน วิ่ง ตรู ชน มา เป็น
อาคันตุกให้รู้ว่าความช่วยเหลือเหลือเฟือจะมาถึง
ดังนั้นนายจินดา จึง ปรายไป ที่ ยืนไต้โดยเร็ว
พลางพูดอย่างรีบร้อนว่า

“เร็วเข้าพวกเรา อ้ายมิกกำลังทำร้าย
กับใครอยู่ในห้องนั้น แน่ ไปช่วย กัน เป็ด
ประทุก็เถอะ มันใส่กุญแจเข้าไม่ได้ ”

“ไม่เป็นไรหรอก ครัย ลูก กุญแจ มี
สองดอก ผมเอามาแล้ว ” นาย
ทองคนใช้ตอบ

นายจินดาออกวิ่งนำหน้าคนอื่น กลับ เข้าไป
ในห้องนั้นอีกหนหนึ่ง แต่คราวนี้ เสียง ที่
ปล้ำ ฟัด กันไป มา ได้ หาย เงียบ ไป เสีย แล้ว
นายจินดาซึ่งก็ด้วยความปลื้มใจ อยู่สัก ครู่
แล้วจึงพูดว่า

“เฮ! ถ้าจะเป็นอย่างไร กัน ข้าง นั้น
แล้วละ อ้อ - พวกเราสักสองสามคน ลง
ไปคอยดักข้างล่างดีกว่า ที่หัวมมิก ข้าง
ละคนกับที่ประตูบานอีกคนหนึ่ง ส่วน นาย
ทองมากับกันกับฉัน ระวังอย่าให้ ใคร ออก
ไปได้เหี้ยนนะ ”

พวกคนใช้สองสามคนรับคำ แล้ว พา กัน
ออกไปตามคำสั่งทันที ส่วนนายจินดา หัน
ไปไขกุญแจห้องด้วยลูกกุญแจที่นายทอง ส่ง
ให้ โดยเร็ว พอประตู เป็ด ออก บุคคล ทั้ง
สองก็โคกเข้าไปทันควัน ภาพก็ประสมแก่
คลองจักยานนั้น นอกจากเข้าของที่ล้ม ระเน
ระนาดแล้ว ยังมีร่างของบวชผู้หนึ่งถูกมัด
กลิ้งติดอยู่กับเก้าอี้ ที่ปากถูกผูก รัด ด้วย
ผ้าเช็ดหน้าเพื่อห้าม การ ส่ง เสียง ร้อง อะอะ
ห่างจากเก้าอี้ไม่มากนักก็เครื่องแต่งกายชุด
หนังงองท้องอยู่ เป็น เครื่อง แต่ง กาย ของ

อ้ายมิก อ้ายมหาโรลลิกัลบี้
 สิ่งแรกที่นายจินการะทำก็คือตรงเข้าไป
 ยืนข้างของบรูซผู้ถูกมัดนอน ตะแคง หน้าอยู่
 และพอจับหน้าพลิกหงาย กลับมาให้ เข้า กับ
 แสงไฟ นายจินการะก็ทรงร้องขึ้นด้วย
 ความปลาบใจ เพราะใบหน้า ของ เจ้า ของ
 ร่างนั้นเป็นบุคคลที่นายจินการะรู้จักได้ดี อ้า!
 คุณหลวงเชียว คุณหลวงเชียวชาญทะเล
 คุณหรือเป็นผู้ที่ ไ้เข้าสาญกับอ้ายมิกในห้อง
 นี้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงคุณมาทำอะไรในห้อง
 น้อยก่อน ปัญหาเหล่านี้แหละได้มา ค้าง อยู่
 ในสมอง ของ นายจินการะ แต่เมื่อไม่อาจ
 สามารถชำระสะสางให้ขาวกระจ่างออกมาได้
 จึงรีบหันไปแกะเครื่องพินทนาการออกจาก ร่าง
 ของหลวงเชียวโดยเร็ว พลังช่วยพุงให้
 ลุกขึ้น

ก่อนที่หลวงเชียวจะฟังกระทำในเมื่อรู้สึก
 ว่าตนเป็นอัครภาพแล้ว ก็คือร้องเร่งอย่าง
 รีบร้อนว่า

“อย่าเพ่อชักถามอะไรผมเลย คุณจินการะ
 แล้วผมจะอธิบายให้ ฟัง ใน ภาย หลัง แต่
 เวลานี้ผมขอให้คุณรีบ ลงไป ตักอ้าย นั้น ข้าง
 ล่างไทยเร็วทีเดียวน เพราะมัน พัง ออกไป
 ทางหน้าต่างเมื่อสักครู่นี้เอง”

นายจินการะทำท่าคล้าย กับ จะไม่ เอาใจใส่

ในคำพูดของหลวงเชียวว่า หันไปมองกอง
 เสื้อผ้าของอ้ายมิกเป็นเชิงถามกลาย ๆ ซึ่ง
 ทำให้หลวงเชียวถอนใจใหญ่

“พุท ชั่ คุณจินการะ เชื้อ ผม เอะ
 ขอให้ ไปช่วยกันสักประเดี๋ยวแล้วผมจะอธิบาย
 ให้ขาวผ่องขึ้นนะ ชักช้าเดี๋ยวไม่ทันการ”

“อ้อ, ไม่เสียเวลาเท่าไรนักหรอก ครับ

คุณหลวง แล้วก็ข้างล่าง ผมได้ สั่งให้ คน
 คอยกักไว้แล้ว ถ้าอ้ายนั้น ของ คุณหลวง
 โผล่เข้าไป พวกนั้นเขาคงเล่นงานอยู่เท่า
 นั้นเอง เวลานี้ผมอยากทราบว่า คุณหลวง
 มาทำอะไรในห้องนี้ก่อนเท่านั้น”

หลวงเชียวถอนใจใหญ่อีกหนหนึ่ง แล้ว
 เล่าต่อไปดังนี้

“ผมกำลังเที่ยวค้นหาอ้าย มิก อยู่ พอ
 ได้ยินเสียงปล้ำกันดังขึ้นผมจึงเข้ามาใน ห้อง
 นี้ เพราะมันใกล้กว่า ที่ จะไป ทาง เกลียง
 แต่พอผม โผล่เข้ามาทางประตูนั้นก็เห็นอ้ายมิก
 กำลังใส่กุญแจประตูนั้นพอดี ผมจึงกระโดด
 เข้าตัวคอกมันทางข้างหลังลัดมันลัดไปด้วยทันที
 ทั้งคู่ ผมพยายามจะเบี๊ยกอ้ายหมวก นักบิน
 ของมันออกให้ ได้ แต่มันก็พยายาม บัง
 กันในชั้นอย่างสามารรถเหมือนกัน ความ
 พยายามของผมจึงไม่เป็นผล สำเร็จ มิ หนำ
 ขำผมกลับตกเป็นเหยื่อลางปล่อยให้มัน ทำได้

ตามสบาย มันมีคัมภีร์เก่าแล้วเอา ผ้า
 อุดปาก เสริ้วแล้วมันก็เขื่อง เคือง แต่ง
 ตัวขึ้นนอกของมันออกหมดแล้วแต่เจ้า หมวก
 ที่ปิดหน้ามันอยู่เท่านั้นแหละ เหลือชั้นใน
 เป็นกางเกงแพรกำยำเสื้อกั๊กเซ่งคำ คำ
 ทั้งชุดที่เกี้ยว แล้วมันก็นอนออก ทาง หน้า
 ต่างไต่รางน้ำฝนลงไปข้างล่าง ส่วนผม ก็
 เลยถูกมันนอนกลิ้งอยู่เอง "

ตามคำบอกเล่าของ หลวง เชี่ยว เหล่า นั้น
 นายจินกาไม่ค่อยจะเชื่อมั่นนัก แต่เมื่อไม่มี
 มูลเหตุที่จะชักใช้ไล่เลี้ยงได้ จึงจำต้อง
 นั่งไว้พลาญก่อน ทันใดนั้นเสียงร้อง ของ
 พวกคนใช้จากข้างล่างดังลั่นเข้ามาทางหน้า
 ต่าง เป็นเสียงร้องด้วยความตกใจระคน
 กับยินดี เสียงนั้นร้องเร่งให้ผู้ที่คอย คัก
 อยู่รีบมาช่วยกัน โดยเร็ววาว กัยฟ้า แลย
 บุคคลทั้งสามแผ่นพับไปทันท่วงทีทันที จาก
 ความมืดภายในสนามหญ้าข้าง ล่าง อาจ เห็น
 ร่างคนวิ่งโหว่ๆ ไต่ไปมา และได้ยินเสียง
 ร้องตะโกนขึ้นว่า

"เฮ้ย! เร็วไว้ย ทางนี้"

ต่อจากนั้นเสียงผู้เฒ่าคนวิ่งดังคึก ๆ

นายจินกาแผ่นกลีบหลัง หัน ออก มา จาก
 หน้าต่างวิ่งลงบันไดไปข้างล่างโดยเร็ว ข้าง
 หลังมีหลวงเชียวและนายทองคนใช้วิ่ง ตาม

มาด้วย พอนายจินกา และ บุคคล ที่ ตาม
 หลังวิ่งเลยว้างตึกไปข้างหลัง ก็ ยี่รากรฏ
 เป็นร่างของชายผู้หนึ่ง โผล่ ออก จาก เงามืด
 แห่งพุ่มไม้ ข้างหน้าคอกควายอา การ ระวังระไว
 ชายผู้นั้นรูปร่างสูงส่งทึบ สวมกางเกง
 แพรและเสื้อกั๊กเซ่งคำเป็นเงาเลื่อมใสหมวก
 หลบหน้ากกลางมาจนถึงที่ ตั้งนั้นจึงไม่อา
 เห็นหน้าได้ว่าเขาเป็นใคร แทนที่ชายผู้นั้น

จะวิ่งกลับออกไปนอกประตูบ้าน เขากลับ
 วิ่งย้อนเข้าไป ภายใน คฤหาสน์ อีก พลาญ
 ขึ้นบันไดตรงไปห้องชั้นบนโดยเร็ว ห้องที่
 เขาเข้าประตูพรวกเข้าไปนั้น เป็น ห้อง ที่
 ขุนศรีและสตรีสาว ทั้ง สอง คู่มี เขา นายชล
 เข้าไปไว้ บนเก้าอี้มวนด้วยยาว คือ ตัว นาย
 ชลเองกำลังนั่งนอนปราศจากชีวิต แน่นิ่ง อยู่
 มีนางสาวนางเยาว์คู่หนึ่งนั่งกด ศพ พิลายว่าไร
 อยู่ข้าง ๆ ด้วยอาการอันน่าเวทนา ถัดจาก
 นางสาวนางเยาว์ก็ นางสาวอัมพวัน นั่ง ปลอบ
 เล้าโลมให้แม่เพื่อนสาวของ เจ้าหล่อน คลาย
 จากความทุกข์ขมขื่นของหลัง ส่วนตัวขุนศรี
 กำลังยืนขวาง ๆ รั้ว ๆ อยู่กลางห้อง ทำท่า
 คล้าย ๆ กับจะเข้าไปประคองครึ่งหนึ่ง และ
 มีอาการลึกลับครึ่งหนึ่ง

ชาย ผู้นั้น ลอย ยืนใน เมื่อใด สัก เกตุ เห็น
 ความเป็นไปภายในห้อง และ ณ ทันใด ที่

บุคคลทั้งสามหันขวับมาประสรวางอันน่ายลาค
ของเขาเข้า แม่สาวน้อยทั้งสอง ก็ ร้อง ขึ้น
ด้วยความตกใจ

“แก - แกคือใคร ?” ขุนศรีฯถาม
ตะกุกตะกักด้วยความตื่นตก

ชายปลากไม่ตอบ เป็นแต่ควักกระบี่เข้า
หิยกระบี่คาบแผ่นหนังขึ้นมาขบเป็นก้อน แล้ว
ขว้างข้ามหัวขุนศรีฯไปตกลงตรงหน้านางสาว
นางเยาว์ด้วยอาการแฉ่มฉ่ำ ขุนศรีฯรู้สึก
เกิดตกถูกชายพเนจรกระทำการคหิมนเฝ้าต่อ
หน้าสตรีสาว ดังนั้นจึงร้องตะโกน ขึ้น พลง
โกลเข้าใส่ชายลึกลับด้วยมือเร็ว

ชายพเนจรสอึงเยือกขึ้นทั้งตัว และ
หลยหมักขุนศรีฯด้วยอาการว่องไว ซึ่งเป็น
เหตุให้ขุนศรีฯหลวมตัวเข้าไปตก ณ บัดค
นั้นเองชายพเนจรก็ใช้วิชาวิชิตสู รบ ขุนศรี
ฟาดลงกับพื้นห้องเต็มแรง

แม่สาว น้อย ทั้ง สอง หน้า ชัก สดก ด้วย
ความหวาดกลัว พลงเปล่งเสียง ร้อง ขอ
ความช่วยเหลือขึ้นทันที ชายพเนจร มอง
เห็นภัยของตัวกำลังจะเกิดขึ้นเช่นนั้น แล้ว
จึงผละออกจากขุนศรีฯวิ่งออกนอกห้องไป มี
สตรีสาวทั้งสองตามไปด้วย

ขุนศรีฯค่อยๆ พยุงร่างตนเองลุกขึ้นช้าๆ
รู้สึกปวดเมื่อยไปแทบทั้งตัว แต่เมื่อ เห็น

สตรีสาวทั้งสองวิ่งตาม ชายพเนจรไป จึง
อุส่าห์แข็งใจกระโดดลงตามออกไปบ้าง
อย่างไรก็ดีเสียงตะโกนของ ขุนศรีฯและเสียง
หัวทิ่มของแม่สาวน้อย ได้ทำให้พวกคน
ใช้และนายเงินทวรวม ทั้ง หลวงเชียว ด้วย วิ่ง
ย้อนกลับมาหน้าตึกอีก

ชายพเนจรรู้ว่าถ้าขึ้นเขาลงไป ตนเอง
คงไม่พ้นถูกรบเป็นแน่ ดังนั้นจึงเลี้ยว เข้า
ไปแอบอยู่ในห้องเชิงบันไดไว้ ที่ก่อน พอ
นายเงินตาและบริวาร ขึ้น บันไดไป ข้างบนแล้ว
ตนเองจึงเล็ดลอดออกจากคฤหาสน์ตรงไปยัง
โรงรถทันที

นายเงินทววิ่งขึ้นไป ข้าง บนได้ ไม่ถึงไหน
ก็สวนกับขุนศรีฯและสตรีสาวทั้งสอง คำ
แรกที่เจ้าหล่อนถามก็คือ

“อ้าว! ไม่พบมันหรรอกหรือคะ?”

“ใครจ๊ะ, พยใคร” นายเงินคายอันถาม

นางสาวนางเยาว์ “ชายลึกลับคะ สวม
กางเกงแพรดำเสื้อยกเชิงดำ...”

“ใส่หมวกนักบวชหรือ?” หลวงเชียว
สอด้วยท่าทางที่เต็มที

“มิได้ค่ะ ใส่หมวกสักหลาดธรรมดา
แต่หลยลงมาถึงหูหน้าไม่ได้อะไรเป็นใคร...”

“อ้าว! นั่นละ ถ้ายหมอนเอง” หลวง
เชียวรีบพูด “อ้ายนั่นแหละที่ฆ่าคุณชลอ

ไหน - มันไปทางไหน ?

“ มาทางนี้แหละค่ะ ไม่พบ มัน หรือคะ ”

“ เอ, ไม่พบเลย ” หลวงเชียวทอขยพลางยกมือขึ้นเกาศีรษะ “ เฮ! พวกเราช่วยกันค้นทุกที่ ท้องให้ทั่วทีไร มันไปซ่อนอยู่ที่ไหน ”

พอซาคำพวกคนใช้ก็พากัน กระจายไปค้นตามห้องหับต่าง ๆ โยบเร็ว

ในอีกครานั้นเองมีเสียงเครื่องยนต์กลิ้ง ลั่นขึ้นภายในโรงรถ ซึ่งทำให้นายจินคา และบริษัททั้งเอือมฉันทังคัว แล้วนายจินคาจึงหันมาทักว่า

“ ผ่าซี! นั่นมันเสียง รถ จักรยานยนต์ ของผมนั่นนา ไม่ได้การอ้ายเปอร์นี่ จะ เล่นรถของผมเสียอีกคันละซี ”

หลวงเชียวทอขยทักหน้า “ นั่นต้องเป็นอ้ายมิกแน่ที่เคียว ถึงมันจะเปลี่ยน เครื่องแต่งตัวใหม่ผมก็กลัวไม่ผิด ” หลวงเชียวทอขยทักหน้า “ แล้วมันไปร้อง ตะโกนขึ้นว่า ” เฮ้! พวกเราไว้ย พากันไปโรงรถเร็วเข้า ”

พอซาคำหลวงเชียวก็ออกวิ่งนำหน้าขึ้นคว้า นายจินคาและแม่สาวน้อยทั้ง สอง วิ่งตามไปด้วย

เมื่อไปถึงหน้าคิคนายจินคาเป็นผู้วิ่งออกหน้าไปก่อนคนอื่น เพราะใจเป็นห่วงอยู่ถึงหลายประการ แต่ อะไรไม่ สำคัญ เท่า รอดพอนายจินคาวิ่งไปถึงถนนก็พอดีกัย ชายพเนจรซึ่งรุดมาถึง

“ เฮ้ย นั่นจะ เขา รอด ของ ข้าไปไหน! ” นายจินคาวิ่งขึ้นพลางยื่นขวาง ถนน แต่ ชายพเนจรจะไ้เอาไฟใส่ในเท่ก็ หามิได้ ตรงกันข้ามกลับชะยรุดตรงท้อ เข้า มา ซึ่งทำให้นายจินคาต้อง โคกหลยโยบเร็ว

“ อ้ายฉิบหาย เขา รอด ไป กิน เลี้ยง กัน ๑ แล้ว ” นายจินคาวิ่งขึ้นอย่างหัวเสีย หันหน้าไป มอง ชายพเนจร ชัย รุด จักรยานยนต์ ของคนออกประตูบ้านหายไป ในความ มืดแห่งถนนนอก เมื่อการไล่ จับ ชายพเนจรไม่ เป็นผลสำเร็จแล้ว ต่างก็พากันกลับเข้าไปภายในคักสัน

ณห้องชั้นบนซึ่งเป็นที่พักฐาน วัง อันปราศจากชีวิตร ของ นายชลด ชายหนุ่มผู้เป็นทายาทแห่งกอง มรดก ของ พระยา ประเสริฐธอนสารนั้น มีร่างของบุคคลชายหญิงอยู่พร้อมหน้า ข้าง ๆ ศพมีหลวงเชียวและขุนศรียืนพิจารณาดูบาดแผลของผู้ตาย ด้วยอาการทศุณย์ นางสาวงามเยาว์และนางสาวอมพวันนั่งเฝ้าศพสถลขยบนเก้าอี้มุมทาง

หนึ่งไม่ห่างจากวัง ของ นายชลอ เท่าใดนัก
ส่วนนายจินคานั่งซึม ๆ อย่างคน สติ ลอย อยู่
ตรงกันข้าม มีกิริยาให้ เห็น ว่า เขา เอง ก็
โศรกสลดไปไม่น้อยกว่าแม่สาวคหุมนั้นเหมือน
กัน อ่า! อ้ายมหาโจรผู้ประกอปรไปด้วย
ความสามารถ มันได้กระทำการล้างผลาญ
ชีวิตสองพ่อลูกเสียแล้วใน เวลาไม่ นาน นัก
สิทธิอ เน้นอนการกระทำ อัน อุก อาร ของ
มันได้ทำความเคียดแค้นให้แก่นายจินคาและ
นางสาวนางเยาว์ อย่างใหญ่ หลวง เพราะ
ต่างก็เป็นทาสที่เสนาหาก็ผู้ตายด้วยกันทั้งคู่
แค่ส่วนหลวงเชื่อว่า มาทว่าอาการภายนอก
จะซึมซึมด้วยความรู้ สัก ใน ประพฤติ
เหตุที่หลานชายถูกกระทำมาดกรรมก็แค่
ดูเหมือนอาการภายในจะรู้ สัก ยิน ใจ ไม่ น้อย
เพราะเมื่อปราศ จาก นายชลอ เสีย แล้ว กอง
มรดกทั้งมวลก็ตกเป็นของ หลวงเขี้ยว ๆ คน
เกี้ยว ถึงแม้จะมีผู้นำกำไรมา ข้าง อิง ขอ
ส่วนแบ่งที่หลัง ตนเองก็อาจแก่ ไขยักเขี้ยว
ไปได้ ชนคิริวไม่ใช่คนที่หลวงเขี้ยว ๆ จะพุด
ไต่ยานัก

เมื่อใด พิจารณาครุฑร่างของนายชลออยู่สัก
ครู่แล้ว หลวงเขี้ยววางหินมาพุดขึ้นว่า
“นั่นแหละ ผมอ้าย ควักล้วย คน นั้น
ละ มันแค้นตัวเป็น อ้ายมิดไป กระทำ การ

มาดกรรมคุณชลอ แล้วเปลืองเครื่องอ้าย
มิดออกกองไว้ ในห้องข้างๆ เหลือแต่เครื่อง
ชุดค่าที่มันใส่ติดตัวอยู่นั่นและหินไป อ้าย
ผ่นถ้าจับได้มันจะคงใช้หินชนา”

อย่างไรก็ตามชะตาของหลวงเขี้ยวไม่ได้ทำ
ให้ความรู้ สักของนายจินคา และ สตรีสาว ทั้ง
สองเลิกไปจากปรกติ เจ้าหล่อนไม่ยอมเชื่อ
ว่าชายพเนจรจะได้กระทำการมาดกรรม นาย
ชลอจริง แต่เมื่อไม่มีเหตุอะไรมาค้ำค้ำ
จึงจำต้องยอมมันไป พลาด ก่อน ปลอ่ยให้
หลวงเขี้ยวพาเพื่อเจ้อต่อไปตามเรื่องตามราว
เมื่อนัก ถึง ชายพเนจร ลักลอบ ผูก นั้น แล้ว
เจ้าหล่อนก็จำได้ว่าเขาได้ขัง กระตาค อะไร
มาข้างหน้า และเจ้าหล่อนได้เก็บไว้ โดย
ยังมีหินไค้ออันเคย คิกระเขาออกมาดูเสีย
เวลานี้ แค่ว่าเห็นเหลือเห็นชนคิริวเข้า เลย
ทำให้เจ้าหล่อนไม่ อยาก จะไว้ ใจมัน มา ทินที่
เมื่อเป็นเช่นนี้จึงคง เก็บ กระตาค ชน นั้น
ไว้ต่อไปตามเดิม

หลวงเขี้ยวหันไปพุดกับชนคิริวว่า
“เมื่อคุณชลอตายแล้ว เชน นั้น เรื่อง
พินัยกรรมนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไรแล้วไม่ใช้หรือ
ท่านชน”

ชนคิริว ราชสุภา ทนายความผู้ ประกอปร
ไปด้วยเล่ห์กะเท่ตั้งร้อย แปด ประการ อนุมัติ

แล้วตอบว่า

“ขอรับ ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว เป็นอันว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดนี้ ตก เป็น ของคุณหลวงคนเดียว”

“แล้วถ้าเมื่อมีผู้นำกำไลมาอ้างอิงเล่า?”

“อ้อ ใครจะนำกำไล มาอ้างอิงไม่ได้ เพราะกำไลนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งแห่งกอง มรดก แล้ว พวกง่าย ๆ กำไลนั้นเป็นของคุณหลวง”

หลวงเชียว ยิ้มด้วยความพอใจ “แปลว่าผมก็มีสิทธิในทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นแล้วนะ ชื่อนะ ขอบใจ ท่านชน”

แนวแห่งความสนเท่ห์ปรากฏขึ้นใน แนวคาชของนางสาวอัมพวันทันที เพราะเจ้าหล่อนได้ ยินกับตัวเองว่า ผู้นำกำไลก้าน แข็ง มาแสดงต่อท่านทนายความผู้ นั้น แล้ว จะไ้รับแบ่งทรัพย์สินสมบัติตามส่วน แต่มาในเวลา ที่เหมือนชนคิจะล้มข้อความที่พวกนั้นเสีย ที่เดียว ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงกำไลอันที่บิดาของเจ้าหล่อน คุณพระวรวิวัฒนาการ กลัวยไปเอามาเพื่อเป็นหลักฐานช่วยเหลือนายชลดอนั้นจะมีประโยชน์อันใดเล่า ความ สนเท่ห์ในข้อนี้ทำให้เจ้าหล่อนถามชนคิขึ้นว่า

“แปลว่า กำไล อัน นั้น ไม่ มีประโยชน์อะไรหรือคะ?”

ชนคิว่านั่นคิรัษฎะรับ ” ถูกเช่นนั้น ชื่อนำกำไล มา แสดง จะไม่ ไ้ อะไร ตาม พินัยกรรมนั้นเลย ”

“เพราะเหตุไรคะ?”

เพราะกำไลนั้นเป็นส่วน หนึ่ง แห่ง ทรัพย์สินสมบัติของคุณหลวงแล้ว ของ ๆ คุณหลวงเองจะไปเป็นหลักฐานของ คนอื่นไม่ได้”

“ก็ไหนท่านชนว่าเมื่ออยู่ข้างล่างว่าผู้นำกำไลมาแสดงจะไ้ รับส่วนแบ่งใจล่ะคะ?”

ชนคิว่าอย่าถามอะไรอีก แต่หลวงเชียวจึงพึมพำว่า

“จะ - จะ ฉันยอมจะทำตามอย่าง ที่ ชนคิว่าไ้พักไว้แล้ว แต่คงมีกำไลอันนั้นมาแสดงเป็นหลักฐานจึงจะไ้”

“คะ ขอบใจ ที่ฉันหวัง ว่าในไม่ช้า คุณพ่อคงมา พร้อม กับ กำไล อัน นั้น เช่น แน่ทีเดียว”

การสนทนาในตอนนั้นคงหยุดไปวาระหนึ่ง แล้วหลวงเชียวจึงหันไปให้คำกับ ชนคิว่าให้เดินตามออกไปข้างนอก ซึ่งในไม่ช้าภายในห้องนั้นก็คงมีแต่รายจินดา และ สตรี สาว ทั้งสองเท่านั้น

นางสาว นาง เบว รัย เปลี่ยน กิริยาเศร้าสร้อยให้หายไปโดยเร็ว พลังลุกขึ้น เดิน

เข้าไปหาขายเงินกาพร้อมกับแม่เพื่อนสาวของ
เจ้าหล่อนกล่าวว่า

“คุณเชื่อไหมคะว่าชายแต่งตัวทำคน
นี้จะทำการฆาตกรรมคุณพ่อได้จริงๆ?”

นายจินกา ถอน ใจ ใหญ่ “ฉันยังไม่
ทราบแน่”

“นั่นแหละค่ะ แต่ก็นั่นเองว่า เขาคง
ไม่ได้ทำ เพราะถ้าเขาทำเขาคงหนีไปเสีย
แล้ว เขาจะกลับมาทำได้อีก อ้อ นั่นนะ
ค่ะ เขาขวางกระดากอะไรไม่ทราบมาให้
คิดฉัน ยังไม่ได้คิดเลย”

เจ้าหล่อนหยิบก้อนกระดากขึ้นยื่นออกมา
จากกระเป๋าเงิน และคลี่แผ่ให้นายจินกา
ในกระดากแผ่นนั้นมีอักษรเขียนหวัดๆ ว่า

“ถ้าหล่อนรัก เขาก็จงอย่าไว้ใจ หลวง
เขี้ยวและขุนศรีวิชัย จงเชื่อฉันเถิด ยาง
ที่จะเป็นทางที่อาจช่วยเหลือเขาได้บ้าง”

ข้อความในกระดากมีแค่เพียงเท่านั้นเท่า
นั้น ไม่อาจได้ความชัดเจน อะไรอีก ทำ
ให้นายจินกานั่งจ้องมัวกับการใช้หัวคิดอย่างลึก
ซึ้ง ส่วนแม่สาวทั้งสองก็รู้สึกพิศวงอย่าง
สิ้นเหลือ แต่ไม่เข้าใจได้ว่า ชายลึกลับผู้นี้
นั้นมีความมุ่งหมายสถานใด จะเป็นไปได้
หรือว่าอ้ายมิกเกลือบเครื่องแต่งตัวออกแล้ว
มาเป็นชายผู้นี้ ถ้าเช่นนั้นจริงมัน จะต้อง

เสียเวลาเปลืองเครื่องแต่งตัวทำไมกัน จะ
ไปทั้งเครื่องแต่งตัวอย่างนั้นมิสทวกกว่าหรือ
ถ้าไม่ใช่ ถ้าเช่นนั้นชายผู้นั้นเป็นใคร ทำไม
จึงต้องมีความเป็นอยู่อย่างลึกลับ และทำไม
จึงต้องอุกขันธ์ในเมืออ้ายมิกได้หายไป อ้า!
ปัญหาเหล่านี้แหละรวม ก้อง อยู่ในสมอง ของ
บุคคลทั้งสาม ซึ่งไม่มีใครจะสามารถช่วย
ให้แตกได้สักคนเลย!

ขณะที่ถ้าใครถามมอง ลอด เข้าไป ภายใน
ห้องสมุดจะคึกคักขึ้นแล้ว จะได้เห็นร่างของ
หลวง เขี้ยว ขุน กระชิบ กระชาย กับ ขุนศรีวิ
ชัยอาการอันเร็นลับ เสียงหลวงเขี้ยวพูด
ขึ้นว่า

“ไม่เป็นไรหรอกท่าน ขุน สม พุดไว้
ยั้งนั่นแหละก็ ถ้าอ้าตาคณพระนั้นเขาทำโล
มาให้จริง ๆ เราจะไต่สืบเอาเลย ที่เกี่ยวข้อง
ถ้าเราไปพูดอย่างอื่นเสียแล้วอย่าง ที่ เรา จะ ไม่
ไต่เห็นทำโลนั้นก็เป็นได้”

ขุนศรีวิชัยพยักหน้าทุกส่าย แล้วมองหน้า
หลวงเขี้ยวอย่างปลาบใจ ตอบว่า

“แล้วเรื่องทรัพย์สินสมบัตินั้นจะ ว่า อย่างไร
เรามีต้องแบ่งให้แก่เขาตามพินัยกรรมนั้นหรือ”

“ก็พอกอย่างที่ท่านขุนเคยพูดขึ้น เราว่า
ถ้าโลอันนั้นเป็นของเราจะเอาไปเป็นหลักถาน
ไม่ได้ แต่นั่นแหละ ท่านขุน ปัญหาสำคัญ

มันอยู่ที่กำไลอันนั้นหรือคะ ผมต้องการ
กำไลอันนั้นอย่างที่สุดทีเดียว”

“ทำไม ผมไม่เห็นมันปลาคะไรเลย”

“ปลาคะซิ ท่านขุน ปลาคมากที่เคียว
ถ้าเราอาจสามารถขยายความลับ ของ กำไล
อันนั้นออกมาได้ละก็ ข้างที่จะทำให้มันเป็น
เครื่องงูไถ่โทษ ๆ เคียว หรือไม้ก็เป็นสิ่ง
อำนาจอย่างไม่มีใครเสมอเหมือน”

“หมายความว่ามันเป็นกุญแจของความ
ลับนั้นรึ?”

“แน่นอน แต่ผมรู้สึกว่ามันออกจากเรายัง
มีคนอื่นที่ต้องการมันเหมือนกัน ขุนศรีวณิช
คงอย่างลึกซึ้ง แล้วพูดว่า

“เฮาเถอะ อยากกลัวเลยคุณหลวง เวลานี้
คุณหลวงก็ได้ขยายความลับอะไรให้ผมทราบ
ข้างแล้ว เพราะฉะนั้นผมขอร่วมมือกับคุณ
หลวงตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเถียว ผมอาจ
สังการอะไรก็ได้ทุกอย่างไม่ว่าจะร้าย การ หรือ
ยากเย็นอย่างไรก็ตาม เช่นที่ผมไตร่ตรอง
ให้คนไปแย่งเอากำไล มา จาก อีตา พระ นั้น
เหมือนกัน ซึ่งผมหวังว่า ถ้า ผม กลัวยไป
สำนักงานเมื่อไรก็คงจะได้รับจาก คน ของ ผม
เมื่อนั้น คนของผมไม่เคย เหลวไหล เลย
ไว ไ้ใด ๆ ที่เคียว”

หลวงเชียวยิ้ม “ถ้าท่านขุนคัด

หัวหน้าช่องนะซี คืมาก เข้าใจหากิน”

ขุนศรีวณิชหัวเราะ “นั่นแหละครับ มัน
ก็เล่นกันไปทุกท่า แต่ อ้อ! คุณหลวง
บอกว่ามีคนอื่นต้องการเหมือนกัน นะใคร?”

“เป็นแต่ผม สงสัย หรือก็ คิด ว่า คง
เป็นอีตาพระวรสิทธิ์นางลูกสาวนั่นคู่หนึ่ง กับ
ข้าพเจ้าอีกสักคนหนึ่ง”

“ก็แล้วเจ้าหมอนั้นคิดอะไร?”

“อ้อ, ข้าหมอนั้นผมเกลียด หน้าจริง
ผ่าซีก เลือดทลึงพิลึก ถ้าปรากฏว่ามันเข้า
มาซึกขวางทางของเราละก็เห็นจะต้องเอามัน
ออกเสีย”

“ขอลผมเถอะ ถ้าจะเอามันออกเมื่อ
ไรละก็” ขุนศรีวณิชพริ้มกับข้า การ ยิ้ม
อย่างคนใจร้าย แล้วเวียนม่อไปจับกับหลวง
เชียว ๆ แทนการเซ็นสัญญาเป็นพวกเดียวกัน
แต่ในแววตาของขุนศรียังมีคำถามอยู่
เร้นลับอยู่อีกอย่างหนึ่ง เป็นความหมายที่
ไม่มีใครอาจสามารถหยั่งลงไปรู้ได้

วรสิทธิ์ยานยนต์ถือ “ฮาลี” ของ
นายจีนคาซังชายพนเระไค บัศกรมรสติทศควย
ขี้นมาความพนยาทวิฉนั้น อันที่จริงมันกว้าง
ราวกับพายัพแคบอยู่แล้ว แค่นี้เหมือนชาย
พนเระจะไม่เป็นก็พอใจ คงจะ เห็นได้ จาก
การเร่งนำมันไม่ หยุด หย่อน เพราะเหตุที่

ท้องถิ่นไม่สู้จะมีคนพลุกพล่านนัก ฉะนั้น
การแข่งขันก็ยิ่งมีไต่กัน เกิดขึ้น ชาย
พนเธรชัยรถเดียวไปตามถนน สอง สาม สาย
ด้วยอาการว่องไว จนในที่สุดก็มาถึงถนน
นครสวรรค์อันเป็นที่ตั้ง แห่ง บ้าน ลออลักษณ์
บ้านซึ่ง นายจินดาได้ มา รัช หน้า ที่ เป็น เลข
านุการตามคำขอรับรองของนายชลอ

ที่ หน้า บ้าน ยังมี แสง ไฟฟ้า สอง สว่าง
ปรากฏอยู่ ห่างจากประตูบ้าน นิด หน่อยมี
รถฟอรัคสีทากกลางเก่ากลางใหม่ จอด อยู่ คัน
หนึ่ง บิ๊กเครื่องคีย์ไฟหมด ภายในประตู
บ้านซึ่งเปิดค้างอยู่ทั้งสองบาน มี รถยนต์ จอด
อยู่อีกคันหนึ่ง แต่มีลักษณะเห็นได้ว่าต่าง
กันกับรถคันนอก ทุกสิ่ง ทุก อย่าง ภายใน
บ้านตกอยู่ในความเงียบ -- เงียบจนควรกับ
ภายใน บ้าน นั้นละ มี แต่ สิ่ง ที่ ปราศจาก ชีวิต
ชาครีย์อยู่เท่านั้น

ชายพนเธรหยาบกรวดของคนไม่ห่าง จาก รถ
ฟอรัคที่หน้าประตูบ้านเท่าใดนัก และ เมื่อ
บิ๊กเครื่องเรียบร้อยแล้วจึง หัน มา ตรว จู รถ
ยนต์สีดำด้วยอาการพิถีพิถันเพราะที่ ภายใน รถ
ยนต์ไม่มีใครอยู่เลย แม้ แต่ คน ขี้ ก็ไม่
ปรากฏว่านั่งอยู่ใน ที่ ชายพนเธร ยิ้ม ด้วย
ความพอใจในหนทาง พลัง เหลียว คุ รอบ ๆ
ด้วยอาการแช่มช้า เมื่อปรากฏว่าไม่มีใคร

เห็นแล้วจึงชักมือออกกลยเดินไปข้างท้าย รถ
แล้ววกปลายมือขึ้นแหลมคมลงที่ล้อหลังซ้าย
ซ้าย พลังจึงคลุมที่ค้อยๆขยายออกจาก
ล้อด้วยอาการเคร่งขรึม จน เมื่อ ล้อ หลัง
ทั้งคู่แปดก็ค้อยกับดินแล้ว จึง ได้ เกือบ มี
พกล่มนั้นใส่ปลอกและเหยียบไว้ข้างหลังภายใน
ในเสือ พลังเดินเข้า ประตูบ้านไป คล้าย
กับไม่มีเหตุการณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดบังเกิดขึ้นเลย
ขณะนั้นที่ ชายพน เธร เดิน ล้า เข้าไปใน
ประตูบ้านได้ ไม่สักกี่ก้าว ก็ปรากฏเป็น ร่าง
ชายลครรจ์สองคนโผล่ออก จาก ซอก ประตู
ที่เข็ดแนบอยู่กับแนวคันล้อของริมถนน รูป
ร่างของมันเป็นลำสันนอกซีกว่าเป็นนักเลง หัวไม้
ที่เคยเขี้ยวฉมูมาแล้วแทบนับครั้งไม่ถ้วน มัน
โศกเข้าตัวคอคอชายพนเธรทาง เบื้อง หลัง จน
ล้มกลิ้งลงไปด้วยกันทั้งคู่ แล้ว สงคราม
มวยก็พลันบังเกิดขึ้นในทันที

ไม่ว่าชายพนเธรจะเป็นฝ่าย เสียเปรียบ
โดยถูกกระทำร้ายโดยไม่รู้ตัวก็ แต่ คุ
เหมือนคู่ประชันจะ ถ้า ความ มี ชัย เข้าไว้ ได้
โดยง่ายก็หาไม่ เพราะในทันทีที่รู้สึก ว่า
มีมือมาตัวคอคอล้มกลิ้งไปด้วยกันนั้น ชาย
พนเธรได้ คืบสับและพยายามแกะมือที่รัดคอ
ออกเป็นสามารด และในอีกคลันนี้อ้าย
อีกคนหนึ่งก็ตรงเข้ามาช่วยสหายของมันทาง

ข้างหน้า โดยเร็ววากัยฟ้าแลบชายพนเญร
งอขาเข้ามาและถีบส่งออกไปอย่างสุดแรงเกิด
ขึ้นเกิดผลลสมความมุ่งหมายคืออ้าย มนุษย์
นั้นกระเด็นหาย หลัง กลับไป ประมาณ ๓-๔
ทอดก และด้วยอาการอย่างนั้นเองทำให้ชาย
พนเญรกลีบขึ้นมาอยู่เป็นเขยบน แล้วหมึก
ชวาก้วางลงไปให้อย่างเหมาะ ๆ ๓-๔ ที่ แต่
จะเป็นด้วยเปลี่ยไปหรืออย่างไรรก็ตาม ชาย
พนเญรได้เบียดโอกาสให้อ้ายคนที่ถูกลบกระเด็น
ไปจนเข้าใต้ทางเบื้องหลัง ดังนั้นตนเอง
จึงต้องกระเด็นลงไป ปล้ำคลุก คล้อยกัยชาย
ฉกรรจ์ทั้งสองอีกวาระหนึ่ง

การต่อสู้ระหว่าง ชายพนเญร แต่ ผู้ เกี่ยว
กัยชายฉกรรจ์ผู้มีร่างลำต้น สอง คน นั้น ได้
เป็นไปอย่างทรทคอกทนสุดที่จะประมาณ ณ
บัดนั้นอ้ายมนุษย์โทมพีทั้งสองรู้สึกแล้วว่า
การจับชายพนเญรไม่ใช่ของง่ายเลย ความ
จริงหน้าที่ของมันก็มีแค่ เพียง เผ่า ประคองบ้าน
ระวังอย่าให้ใครผ่าน เข้าไป ขว้าง ทาง คำนิน
เท่านั้น เพราะเวลานี้พวกของมันกำลังเข้า
ไปทำการในบ้านอยู่ ส่วนพวกคนในนั้นไม่
มีปัญหา มันได้จัดการห้ามปากห้ามเสียง
โดยเร็วเรียบร้อยแล้ว หนทางที่มันยังเกรงอยู่
ก็คือประคองบ้านเท่านั้น เพราะ มัน เข้าใจ ว่า
อาจมีคนไขว่บางคนที่ไม่อยู่ในเวลานี้ และ

อาจกลับในเวลาที่มีกำลังทำการอยู่ก็เป็นได้
ถ้าเช่นนั้นกัยของมัน เหตุการณ์มันจึง คึก
เคิบมการให้มัน คนเผ่าประคองไว้เพื่อป้องกันไม่
ให้ มีใครเข้าไป และเท่าที่มัน วางไว้สอง
คนนั้นก็อาจจะเป็นการสมควรอยู่ แต่กับมัน
ดูเหมือนจะน้อยเกินไปเสียแล้ว
ชายพนเญรพยายามต่อสู้เพื่อ ความ มี ชัย
ชนะเสียอย่างที่ได้ขาดไม้มีชนะก็ มี หน้าที่
เสียยักชาวชัยใน ซึ่งนอกจากจะ เบือน เบื่อ
เลอะเทอะแล้วยังพลอย ทำ อาการ อย่าง เคี้ยว
กันอีกด้วย แต่ ชายพนเญรไม่ได้ ไล่ไล่ ใน
เหตุนี้ คงคงหน้า ต่อสู้กับ สัตว์ โดยไม่ คึก
แก่ชีวิต และ เมื่อได้ ปล้ำ พัด กันไป มา
หลายยกหลายหนแล้ว ชายพนเญรก็ สบ
หลุดจากวงแขนของสัตว์ พร้อมกับ ปลอย
หมึกเกิดพุ่งเข้าไป ๓-๔ ทอดขึ้น ๆ อ้าย
มนุษย์โทมพี กระเด็นไป ล้ม กลิ้ง ประมาณ
๓-๔ ทอด แล้วและพยายามรวบรวม กำลัง
ลุกขึ้นได้ด้วย อาการ ค่อน ข้าง จะ เต็ม เปลี่ย
พลังแห่งใจจนเข้าใต้ถุนวาระหนึ่ง แต่
คราวนี้ชายพนเญรคงหลีกไว้ ได้มัน ดังนั้น
พอปรากฏว่าคู่ประชิด โผล่เข้ามา หมึกเกิด
ของชายพนเญร จึงพุ่ง โครมเข้าให้ ที่ชายคาง
พร้อมกับทั้งซ้ายขวา แล้วอ้ายมนุษย์อธรรม
ทั้งสองก็กระเด็นไปล้มลงดังซึ่ง วิญญาณ

อยู่ริมแนวคันน้ำระหงนั้นเอง

เสร็จ การ ปราย คุ้ ปรายักษ์ แล้ว ชาย
พนเริงออกเดินเลาะลัดแผ่งงามอีกแห่ง พุ่ม
ไม้ ริมทางตรงไปยังหน้าคฤหาสน์พร้อม ด้วย
เครื่องแต่งกายที่ ชัด กระรุง กระวัง ภายใน
คฤหาสน์เงียบบงกต์ปราศจากผู้คน แม้ แต่ คน
เก็บว แสงไฟภายในห้องส่องสว่างให้เห็น
เครื่องเพอริเจอร์ โต๊ะชักเจน แต่ชายพนเริง
ไม่ได้เสียเวลาพิเคราะห์ดูของเหล่านั้น นอก
จากค้อย ขุ่นหน้าต่างลอคเข้าไปด้วย ฝ่าเท้า
อันเบาที่สุด แล้วย่องขึ้นบันไดไปห้องชั้นบน
อย่างระมัดระวัง จากห้องเหล่านั้น ชายพนเริง
ได้ผ่านไปแล้ว โดยไม่ต้องการระส่ำระสาย เลย
เขามุ่งหน้าตรงไปห้องเก็บวเท่านั้น ห้อง
ซึ่งดูเหมือนเขาจะรู้จักว่าอยู่ที่ไหน อา!
น่าปลาบปลื้มเหมือนเขาจะเข้าช่อง กับ บ้าน นึก
ที่เก็บว

ห้องนั้นเป็นห้องกว้างใหญ่อยู่ ริม เกลียง
เป็นห้องทำการส่วนตัวขององค์พระรวิวิวัฒนา
การเอง ไฟฟ้าภายนอกตามระเบียบได้ดับ
มืดหมดแล้ว แต่ภายใน ยัง คง ส่อง สว่าง
เต็มที่อยู่ทั้งสามดวง โดยแสงสว่างแห่ง
โคมไฟฟ้าเหล่านั้นอาจเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ภายใน
ห้องโต๊ะชักเจน โต๊ะเขียนหนังสือตัวใหญ่
ดูเหมือนจะมีน้ำ หมก มาก ตั้ง อยู่ กลาง ห้อง

เต็มไปด้วยสรรพพระคาคและวัตถุ อื่น ๆ เป็น
กอง ๆ กับมี โคม ไฟฟ้าชนิดตั้งพร้อม ด้วย
ครอบแก้วอย่างงดงามวางอยู่กองหนึ่ง เห็น
ได้ว่าเป็นของมีราคา ข้างฝาผนังด้านประตียบ
ด้วยเครื่องอาวุธยุทธภัณฑ์ของชาติต่างๆเต็ม
ไปทั้งสิ้น ภายในโต๊ะเครื่องอาวุธเหล่านั้นมี ครอบ
รูปขนาดใหญ่ติดเรียงรายไว้ระย้ามาก ที่
มุมห้องข้างหนึ่งมีนาฬิกาปาร์วาลิออนใหญ่ ตั้ง
อยู่ เข็มชี้บอกเวลา ๑๑ นาฬิกา กับ ๔๕ นาที
ตามผนังห้องข้างแห่ง ลาค ด้วย พรม ขน ตัก ส
แกงสด และมีเก้าอี้วนมอย่าง งดงาม ทั้ง
เป็นระยะหย่อมต่าง ๆ กัน นอกจากนั้นยังมี
ของแต่งห้องอีกหลายอย่าง ซึ่ง แสดง ว่า
บุคคลผู้เป็นเจ้าของมีนิสัยสย ใจอา พื่อใจต่อ
การตกแต่งเป็นอาทิ

ชายพนเริง เปิด ประตู ห้อง นี้ เข้าไป ด้วย
อาการเงียบบงกต์ พลางใช้สายตาจ้อง ตรง
ไปยังหน้าอย่างเคร่งขรึม ความจริงเขามี
ลักษณะเข้มข้มแทบ ทุก อย่าง แต่ กอปร
ไปด้วยความน่าสพึงกลัวอย่างปลาบ จาก
สายตาที่เขาจ้องอยู่มีว้างของชายผู้หนึ่ง แต่ง
ตัวเรียบร้อย กำลังยืนหันหลัง ทำอะไร กับ
อะไรอย่างหนึ่งอยู่ข้างฝา ชาย ผู้ นั้น คือ พระ
รวิวิวัฒนาการนั่นเอง และสิ่ง ที่ กำลัง ทำ
อยู่ก็คือการเปิดตู้ ยี่สิบกันภัยริมฝา แต่

ท่านจะรู้สึกตัวเมื่อไหร่ น้อย หึง ก็ หามีได้
ว่าข้างหลังท่านใด มีชายพะเนจร ร้อง มอง อยู่
ด้วยความปลอดภัย

พระวรสาหมนลูกบิณฑลกลับไปกลัย มา อยู่
สักครู่ แล้วประคุด บ้องกันภัย ก็ เบิก ออก
ไต้ลม ประสงค์ ท่าน ล้วง หีบ หีบ แขน ๆ
ออกมาจากตู้ ใบหนึ่ง และ เมื่อ เบิก หีบ นั้น
แล้วจึงได้เห็นมีกำไลกำน แฉ่ง ผ่ง เพชร ลูก
อย่างงามวาง อยู่ ภายใน ท่าน ขรรพ หีบ
เขา ๆ คล้ายกับกลั้วระชาชอก แล้วหันมา
ชวนส่องให้เข้ากับแสงไฟ และด้วยอาการ
ทำอย่างนั้น สาย คา ของ ท่าน จึง เหลือไป
ประสยร่าง ของ ชายพะเนจร ยืน ตระหง่าน อยู่
หน้าประตูห้อง คุณพระวรสิทัง เบิก ขึ้น
ทั้งตัว พลัง ร้อง คีรี ร้อง ของ ชายพะเนจร
อย่างแปลกใจเต็มที

ที่จริงก็เป็นการน่าแปลกอย่าง ที่คีรี
ร้องของชายพะเนจรเวลานี้ หือ ด้วย เสือ ผี
ซากกระรุกรัง ผมแผยงเหียงราว กับไม่
เคยพบ ประหวาย หน้า เลอะ เทอะ เต็มไป ด้วย
เขวราขเนี้ยวเป็นพัก รวมความทั้งสิ้น ว่า
สภาพของชายผู้นี้ ไม่ผิดกับชายกึ่งกลางถนน
เลย เช่นนี้แล้วยังมีอาเข้ามาในทะโหรฐาน
อันเป็นส่วนตัวสำหรับคุณพระอีก อา! ชาย
พะเนจรผู้นี้คือใครกันแน่ หนอ และ ทำไม

จึงไต่ยังอาสามารถถึงเพียงนี้
ชาย พะเนจร ขยับ ก้าว เข้า มา กลาง ห้อง
ช้า ๆ ใช้สายคาคล้องไปบังใบหน้าของคุณ

พระวรสาอย่างเคร่ง ขมิ้ม แต่มีไต้ไฟฉาย ว่า
ว่ากระไรสักคำเดียว

พระวรสิทังลาดใจจนพูดไม่ออก นิ่งตก
ตลึงไปเป็นครู่แล้วจึงพูดตะกุกตะกักว่า

“แก — แกเป็นใคร?”

ชายพะเนจรไม่ตอบ เป็นแต่ชักมีดพก
ที่เห็นอยู่ด้วยเขวออกมาจากปลอก แล้วเอา
เข็ทกยี่ฝ่ามือช้า ๆ ทำให้เห็นได้ว่ามีดเล่มนั้น
ขาวเป็นเงาวับน่าสยงกลัว

“แกละ ใครกัน?” คุณพระวรสิทัง
อีก ใจชักหวาดซอซอก

ชายพะเนจรเดินตรงเข้าไปหา พร้อม
กับมีดที่อยู่ในมือ ตอขกระแทง ๆ ว่า

“แล้วคุณพระก็คงรู้ แต่เวลานี้ผมต้อง
การกำไลอันนั้น”

พระวรสิทัง “กำไล! แกต้องการ
กำไล!”

“ขอรับ ไพร่ส่งมาให้ผมเสียแต่วัน
แหละเป็นคดี”

คุณพระวรสิทังจึงคุกเข่าในมือชายพะเน
จร รู้สึกว่ากำลังวังชานในกายลั่นน้อยลง
ไปสิ้น การส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ

คงไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว เพราะก่อนที่
ชายพระเนรจะบิณฑบาตเข้ามาได้ คงต้องเตรียม
การล่วงหน้าไว้พอสมควร ความหวังใน
กัณโถกั้นแข็ง เป็นอันต้องอันตรธานในบัดนี้
เอง แต่พระวรสาขียังมีท่านักเลงอยู่ จึงยัง
ไม่ยอมส่งอาหารบิณฑบาตนั้นให้ ในทันทีทันใด
แต่คอยจับอาการเคลื่อนไหวของชายพระเนร
อยู่แทบทุกอิริยาบถ

ความจริงชายพระเนรก็ไม่ใช่คนโง่
เพราะในขณะนั้นเอง ดูเหมือนจะอ่านความคิด
ของพระวรสาขียกออกมาแทบทุกประการ แล้ว
อาการขมในหน้าก็ปรากฏขึ้น พลางกล่าว
วาจาด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“ไม่มีประโยชน์หรอกครับ คุณพระ ผม
หนุ่มกว่าคุณพระมากนัก ถึงหากว่าผมไม่
ตัวงอใช้มีดเล่มนี้ ผมก็อาจยังคอยให้คุณพระ
ส่งอาหารให้ผมได้”

เขา หุบ เว้น ระยะ หนึ่ง หนึ่ง แล้ว
เปลี่ยนเสียงเป็นพูดอย่างเอាកางเองจริง
จึงว่า

“อย่าว่าใครจะไปรบกวนสงฆ์เลย!”

น้ำเสียงของชายพระเนรคราวนี้หนักแน่น
ปลุกชอกล ซึ่งทำให้คุณพระไม่อาจถือ

เขื่อนได้ และเนื่องด้วยความจำนนต่อเหตุ
การณ์ พระวรสาขียิ่งทำให้ต้องคอยๆ ยืนกัณโถ
กั้นแข็งเพื่อชัวร์ออกส่งให้ด้วยความเสียดาย
เป็นที่ย

ชายพระเนรมิอาการปรกติ ไม่ปรากฏ
ว่าบิณฑบาตหรือเสียใจอย่างไร นอกจากจะมีออก
รับ จนเมื่อรู้สึกว่าจะส่งที่คนปวณาคมา
อยู่ในมือโดยเรียบร้อยแล้ว จึงได้ค่อยๆ

ถอยหลังออกไป ๒-๓ ก้าว ด้วยอาการระวิง
ระไว ในขณะนั้นแหละได้มีเสียงร้องมาจาก
ริมหน้าต่างว่า

“ข้าก่อนซีเพื่อน อย่าเพิ่งไป!”

ชายพระเนร และ คุณพระวรสาขียิ่ง
ขึ้น ทั้งตัว พลาง หันไป มองตามเสียงนั้น
ภาพที่ปรากฏแก่คลองจักษุ ก็คือ ชายฉกรรจ์
สองคนกำลังก้าวข้ามหน้าต่างเข้ามา โดย
เร็วราวกับฟ้าแลบ ชายพระเนรหันกลับ
แผ่นไปออกประตูทันที แต่ อนิรุทธ ที่ประค
กัณโถกั้นชายฉกรรจ์รูปร่างล่ำสัน อีกคนหนึ่ง กำลัง
ก้าวเดินเข้ามาอย่างแน่นหนา มั่นมออย่าง
มีชัยพลางกล่าวว่า

“อย่าเพิ่งไปซี ข้าเพื่อนยาก ข้าก็ต้อง
การกัณโถกั้นนี้เหมือนกัน!”

จบบทที่สาม

คือ

ใคร

เชิญอ่านบทที่สี่

ในตอนหน้า

“บราโว! แองกอร์! แองกอร์!”
 มาชนที่มากในงานวิ่งแข่งเสียงให้ร้องอื้ออึง
 ด้วยความขี้ติพร้อมทั้ง คอยมือให้เกียรติยศ
 กราวใหญ่ ภาพในขณะนั้นเป็นภาพที่ทำ
 ให้ผู้ที่ได้ไปประสบรสพลอยบรรเทียยัง อุต
 ยานอันโอฬารกว้างขวางของท่านตลอดหนุ่ม
 เคอร์วอลออฟ คันนอนเวลล์ อุกมไป ด้วยแสง
 แห่งซวาลาแล โคมอยู่ขึ้น อัน ประทับห้อย ตาม
 สาขาคันไม้และซุ้มในที่ต่าง ๆ สถาปัตยกรรม
 สตรีที่ถูกรับเชิญมาในงานแฟนซีใหญ่ ครึ่งน
 ล้วนสวมหน้ากาก แล แต่ง ภาย ล้วน หลาก
 ต่างกัน สตรีหนุ่มมากแต่งเป็นวาชินีกาลยค
 ของฝรั่งเศสแลอีกาเลียน สถาปัตยกรรมนั้น

หลายชนิดเช่น ประทับกายเลียนแบบพวก
 แอนชั่นครุซิกซ์, พวกนักรบสมัยโบราณกรีก,
 โรมันแลนายทหารของ คิงก้าเออร์ มีอีก
 บางพวกประทับกายอย่างเคียว กับ ยี่สาม แม้
 พิศทอเฟแรส

คงรำลึกกรเจ้ากำลังเปล่งทอรัสมีจรัสลง
 มายังอุททยานในยามนั้นทุกประหนึ่งจะประกว
 แสงกับซวาลา ซึ่งหากแม้นมีกรรมการ
 ตัดสินความสว่างแล้ว แสงแห่งจันทร์เจ้า
 ก็จกตกค้อยไปไม่น้อยเลย ทิวไสลหลัง
 คฤหาสน์ ของ ท่าน หลอดหนุ่ม แล ะวัย เป็น
 รัศมีประกายประเทืองทั่ว เมฆ กระทยแสง อัน
 โอภาศากดวงเคือน ซึ่งอาจะแลเห็นได้

พลตกลงออกไปจากอุททยาน

เสียง ประสาน แห่ง นาง สาว นักร้อง แล
ลังคิก คนควีน บันเลง เคล้า เสนาะ อยู่ใน ยาม
บรรเทา ^๑ การเค้นรำอันพ้องอยู่ในกระ โยม
ใหญ่ ยกพันกลางสนามหญ้า ก็ ถูกจิ้งหรีดกับ
กิริยางค์ อุปมัยถึงเวียงของพระคักราเป็น
เจ้าแห่งเมืองแมน นางสาวนักร้องคนหนึ่ง
ซึ่งประคองกายอย่างปรัญชยันสมัยนิยม ^๒ ผู้
เป็น เจ้า แห่ง ความ งามใน แห่ง นั้น กำลังวิ่ง
ฝ่าฝูงชน ออก มา มี เสียง ตบ มือ คง ตาม ให้
เกียรติกษแก่หล่อนด้วย นางนักร้องนั้นมิโฉม
วิไลนัก ซึ่งกระทำไห้แซกไคว้ขีของ
หลอก เกอร์ วอล หนุ่ม แทบ ทุก ท่าน พอใจ
หล่อนมีรูปทรงงามล้ำเภาอย่างไม่มีที่ติ

“บราโว! แอ่งออร์” คำอวยไชยอัน
ดังนี้เข้า ไสร์ ของ หล่อน อยู่ มี หุยก ห่อน
แต่หล่อนก็หาสนใจในคำอวยเกียรติกษแลชาน
นาม ของ หล่อน ซึ่ง พวก หนุ่ม ๆ ทั้ คง การ
แสดงความเปรมปรีดิ์ด้วยไม่ เมื่อหล่อนได้
ฝ่าฝูงชนใหญ่ออกมาได้ โดย สวัสดิภาพแล้ว
พอมาถึงประตูอุททยาน บั้ตกลงมีเสียงอัน
หวานเป็นเชิง โลม แล ออกนามหล่อนอุบิขัน

“กวีล!” มีทันหล่อนจะรู้สึกประการใด
ก็มีบุรุษของอาสรวมหน้ากากคนหนึ่ง ตรงเข้า
ยุด ^๓ เลือทเขาสรวมเป็นสี่ขาคว่ำแกงจุสสัย

“อย่าวิ่งชี้อะ” บุรุษผู้แปลกหน้ายังคง
พลาง เข้า ประชิดตัวขวางทาง ที่ หล่อนจะไป
แล ค่อย บรรจง ถอด หน้า กาก ที่ สรวม ออก
กระทำไห้แลเห็นหน้าอันงามของเขา กระทย
กับแสงจันทร์เป็นนวลประเจิด จะทำที่คำหิ
ติฉินแม้แต่คนอัยก็ทั้งยาก หนวคอันเป็นสิ่ง
ที่ไม่น่าพิศโดยสตรีก็มีไ้ปรากฏบนริมฝีปาก
บนแห่งเขา มีแสง โคมฉายขึ้นอยู่ที่นั่นข้าง
เส็กน้อย ที่ตรงนั้นค่อนข้างมืด ด้วยเงา
ของจันทร์ทอดกระทยถูกเงาไม้ ฉายมาบดบังที่
นั้นเสีย ซึ่งเป็นสถานอันเหมาะของบุรุษ
หนุ่มผู้นั้น จะ กระทำการวิสาสะ กับหล่อนหรือ
กวีล! แลห่างจากสายตาของพวกแซกที่
มาในงาน

“หลอกเกอร์วอล!” กวีลนางสาวนักร
ร้องอุทาน

พิศตร์ของหล่อนอันจุ่มลิ้ม แสดงให้ เขา
เห็นไ้ด้วยรู้สึกไม่พอใจแลร้องขอความอิสระ

“ไปรค ให้ ติฉิน ไป เอะ อะ ---- ติฉิน
กำลังวิ่ง”

งานรื่นเริงที่ใด ^๔ ยังเกิดขึ้น เพื่อ เป็นการ
ฉลองศฤหาสน์ ซึ่งมีหลอกใหม่มาครอบครอง
แลเป็นการแสดงความมกคุ่นแลประกาศนาม
แลตัวของหลอกเกอร์วอลด้วย อันปรากฏ

ว่าหลอกเคอร์วอล ฟังอย่างเหยียบเข้ามาสรวม
ตำแหน่ง เป็นเจ้าของ ที่ดิน และ กฎาสัน อัน
กว้างขวาง ไพจิตร ของ ตระกูล คันนอนเวลย์
กอบ ค้วย มี ทางใด ใหญ่ยิ่ง ของ ตระกูล อีก
หลายทาง ดังเช่น จากบ่อแร่ด้านศิลาแล
หื่นส่วนในบริษัทต่าง ๆ แลการร่นเวียงครั้ง
ความตั้งใจจริงของหลอกเคอร์วอล อีกสถาน
หนึ่ง ก็อยาก จะ มีโอกาส พยบ กับ มีสตีวีส
เคนรี ซึ่งหล่อนเป็นนางนักร้องชั้นสูงอันมี
นามอุโฆษ เป็นที่คั่งใจของมหาชนเนื่อง
ด้วยความงามแลสำเนียงอันไพเราะของหล่อน
อีกด้วย ตามที่หลอกเคอร์วอลได้รู้เห็นมา
ข้างแล้ว ความงามของหล่อนแลสำเนียง
อันหวานปานมธุรสของหล่อน ทำให้บังเกิด
เกียจเข็ดอีกอันหนึ่งด้วย ผูกมัดตัว หลอก เคอร์
วอลไว้มัน ซึ่งไม่มีทางที่จะทิ้งกันหลอกถึง
แม้จะใช้มีดอันคมกล้า

๐ ๐ ๐

“คีร์ล!” หลอกเคอร์วอลทวนชื่อหล่อน
กอบไปด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน เค็มไปด้วย
ความร้องขอโดย เริงใจ “เธอเกลียดฉัน
หรือ? อนิจจา! เธอเข้าใจผิด... เธอไม่ควร
ย่างที่เธอ จะโกรธ ฉันใน เมื่อฉันลึกลับพิศเธอ
เมื่อคืนที่แล้วมากระมัง? โอ! โยรทอภัย
โทษ แก่ ฉันเถิด ฉัน รัก เธอ ยิ่ง อาจ จะ

พยายามเอาดวงเดือนจากฟ้ามาให้เธอ หาก
เธอประสงค์”

คีร์ลมิได้ ตอบ ว่า กระไร นอกจากยื่น
ก้มหน้าสายตารับลงบนพื้นหญ้าอันเขียวขจี

“เธอไม่ควรไป, โอ! ฉันพยายามมา
หลายครั้งหลายคราวแล้วนา เธอไม่เล็งเห็น
หัวอกฉันบ้างหรือ?” พลาจรวบร่างอันระทวย
ของหล่อนมาประชิดตัวเขา คีร์ลพยายาม
แกะมือแลปลีกตัวออกจากวงแขน

“เธอยอศรี!” เคอร์วอลกล่าวต่อไป
“คืนนั้นบิดาเธอมิได้มาในงานแสดง แต่โฉน
เธอยังไม่ยอมให้ฉันไปส่งเธอที่บ้านเล่า?”

“โอ! ที่ฉันไม่ทราบ ว่า เธอ... แลไม่
ทราบนามเธอว่าเป็นหลอกเคอร์วอล โอ!
ปล่อยก็ฉันเถอะละ” คีร์ลตอบพลาจรับแขน
เขาดังเพื่อให้ความอิสระ

ความเคียวสลดใจ พลันอุบัติขึ้นบนพักตร์
อันนวลโยของคีร์ล ซึ่ง อาจ จะ เห็น ได้ โดย
แสงจันทร์ หล่อน มีรู้เล่ห์ว่าบุรุษหนุ่มน้อย
ที่ยังอาจุมพิศหล่อน ทั้งงานแสดง ณคืนนั้น คือ
หลอกเคอร์วอล หล่อนทราบได้ตระหนักว่า
เขารักหล่อนด้วย น้ำใสใจจริง หล่อนไม่
ควรปดเลศค้ำขอร้องของเขาในการที่จะไปส่ง
หล่อน น่าละอายที่สุด หล่อนรักเคอร์วอล
ทำนองเดียวกัน ไม่เป็นการแปลกเลยที่

หล่อนจะรักเขา ถึงแม้เขาได้บังอาจ
กระทำแก่หล่อนครั้งหนึ่ง แต่เสียกายที่
เคอร์วอล มิได้บอกนามแก่หล่อน ซึ่งจำเป็น
อยู่เพื่อที่หล่อนต้องสงวนตัวเพราะลมปาก

“ยังงั้นหรือ ? เธอจะตอบความรักฉันได้
ไหม ?” เคอร์วอลถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“สำหรับฉันแล้ว...” ศิริศพูดกึกกัก
คล้ายคนคิดอย่าง แลซซหน้าย่นทรวงอกเขา

“อา... ยอกรัก ฉันได้ไชยชนะศัตรู
ตัวกาแล้ว นับแต่บัดนี้ฉันกับเธอจะมีความสุข
สุขยิ่ง ฉันอยากพึ่งสำเนียงอันล้ำค่าของเธอ
เธอ... ฉันอยากกระشمความงามของเธอ แล
ทวงเนตรอันประจักษ์ทวงคาราณอันยิ่งสูงส่ง
ยิบ ๆ อยู่เบื้องนภาภาศ... เธอฉัน... ยอกรัก
เธอจะมีความสุข อย่างไม่มี อันใด มาเปรียบ
ปานชดเชยได้”

โดย มิได้ ตั้งใจ หรือ ตั้งใจ ก็ เขาไม่ถูก
ลำคานันมิสเปร์วีน น้องสาวของหลอกละ
วอลได้ถลันออกมาจากเงามืด แลปรากฏ
แก่สายตาแห่งหนุ่มสาวทั้งสอง กิริยาค่อย ๆ
ถอยห่างจากวงแขนของเคอร์วอล กอปรไป
ด้วยสีหน้าสลก แลหยากแห่งสุชลพลันออก
มาต่ออยู่ที่หนวยตาทั้งสอง

“มิสเคอร์วี่” หล่อนเอ่ยกอดด้วยน้ำเสียง
ดุจ “สุภาพบุรุษหนึ่งประสงค์จะพบเธอ”

หลอกละเคอร์วอล ร้อง หน้า น้องสาว อย่าง
เด่นในการที่ทำให้เขาต้องจากสาวรัก เบื้อง
หลังของมิสเปร์วีน บุรุษหนึ่ง สันนิษฐานได้
ว่าชายราว ๕๕ ปี ผมสีน้ำตาล รูปร่างสูง
หน้าอกกว้าง ท่าทางประเปรี้ยว แลแสดงว่า
กำลังวังชาของเขา ยังมีได้ตกไปตามเกณฑ์
ช็อคอายเลย แต่ก่ตัวอย่างแยบยลกับคำ
แม่พิชทอเฟแนสส์แดงกำ แลชนนกยาว
ที่กักอยู่บนหมวกสั้นผง ๆ กิริยาแสดงว่า
เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าคนอื่น

“มิสเคอร์วี่” น้องสาวหลอกละ
วอลพลพลงขมิ้นตรงไปยังหล่อน

“มิสเคอร์วี่ !” บุรุษแปลก หน้า เข้ม
“ได้ โปรดอนุญาตให้ฉัน พุด ๆ กับ เธอ สัก
๒-๓ คำไหม ?”

“ท่านมีเรื่องอันใดจะพุดกับฉัน ?”
“มันเป็นเรื่องลึกลับยิ่ง”

“ได้... ไปที่นั่นเถิด” พลงใช้
สายตาเป็นเชิงเสียใจไป ยัง หลอกละ เคอร์วอล
แล้วสาวเท่ไปข้างหน้า ส่วนชายแปลก
หน้าก็ตามหล่อนไป

ผ่านทางประตูอุทยานด้านใต้แล้ว เขา
ทั้งสองมุ่งไปยังที่หมายแห่งเดียวกันโดยเร็ว
ตามถนนหนทางคดไปด้วยทวยนาครเคินเคอร์
เพื่อชมความสง่างามงานรณรงค์คราวนี้ บ้าน

ของเจ้าหล่อนตั้งอยู่กลางมีสวนดอกไม้เล็ก ๆ
รอบ หล่อนเข้าไปในบ้านแลเคาะประตูเรียก
แต่หามีเสียงตอบไม่ ทั้งนั้นเองด้วยคนใช้
แลบิการมารดาของหล่อนได้ ไปสำราญอิริยา
ยดทั้งงานรื่นเริงของหล่อนเคอร์วิล หล่อน
ได้สัญญาภัยกับท่านผู้ปกครองทั้งสองว่า หล่อน
อาจะกลับบ้านเวลาใดก็ได้ หล่อนรู้แน่แล้ว
ในบ้านไม่มีใคร เมื่อคืนหล่อนจงนำบุรุษ
ผู้ซึ่งเต็มไปด้วย ความลึกลับ เข้าไป ภายใน
บ้าน ที่ห้องรับแขกมีตะเกียงแขวนอยู่บน
เพดานทองหนึ่งอาให้แสงสว่างได้ทั่ว มี
เก้าอี้หวาย ๒-๓ ตัว กับรูปภาพประติมากรรม
ตามความงามพอสมควร

“ถ้าเราอยู่เพียงสองต่อสอง ก็ดีใหญ่”
บุรุษลึกลับกล่าวลอบ ๆ พลังเฮนหลังพิง
พนักเก้าอี้แลจึงพูดหล่อน

“ฉันขอมิสเตอร์วิลเฟรดเวสช์ ฉันได้
บอกกับเธอแล้วว่า ฉันมีเรื่องสำคัญ ที่ จะพบ
แลเรื่อนักจริง แต่ก่อนจะทำให้เธอรู้ ฉัน
ขอบังคับว่า เธอ ต้องให้รางวัล แก่ฉัน ห้า
ปอนด์ นั้นแหละจึงจะพอ ซึ่งเธออาจะ
หาได้ง่ายที่สุด จากเคอร์วิล ผู้ซึ่งจะแต่งงาน
กับเธอ”

คริสท หว้วเราะ เบี้ยวใน คำ พก ของ บุรุษ ผู้
สวมเกราะแห่งความลับ ประหนึ่งว่าเป็น

การเป็นไม่ได้ ซึ่งหล่อนเองไม่รู้สักค่าของ
เงินจำนวนมากเช่นนั้นเลย เงินหมื่นปอนด์
หล่อนยังไม่ เคย เห็น แล มี พลัง หล่อน
หย่อนตัวลงบนพนักเก้าอี้จนหมดตัวหนึ่ง

“เธอเหมือนมารดาเธอที่เคียว” เขา
เปรียบ

“ท่านรู้จักมารดาฉันด้วย?”

เขาผงกศีรษะขึ้น “ฉันรู้ได้ก็ นามสกุล
ของเธอมิใช่เคนรี คาแก่คนทำบ่อแก้วกับ
ภรรยาของแกมิใช่ วงศ์าคณาญาติอะไร กับ
เธอเลย”

“อ้อ— ฉันรู้เหมือนกัน แน่หนอนฉันไม่
ใช่เคนรี, บิการมารดาฉันจนบิดาฉันเป็นลคร
แลมารดาฉันเป็นนักวิ่งลครเหมือนกัน แต่
อนิจา! ฉันยังไม่ได้รับรู้เคียงสำนักเลย
ท่านทั้งสองก็สละจากฉันไป ฉันจำได้ว่า
บ้านนี้เป็นบ้านเกิดของฉัน มารดาฉันอาศัย
เช่าอยู่ใน ความอยู่ถาวรเก่าๆ ของ สก๊อต เคนรี
ผิวเมียน

“ฉัน จะ บอก เธอ ได้ มาก กว่า นั้น ถ้า เธอ
สัญญาเรื่องเงินหมื่นปอนด์” วิลเฟรดเอ๋ย
เป็น เชิง ถ้าความ มีไชยไว้ “ตาม ที่ เธอ
พรรณนาประวัติของบิการมารดาเธอนั้น ถูกต้อง
แล้ว แต่ไม่ตลอดแลชัด แลเธอก็ไม่ทราบ
นามบิดาเธอกระมัง?”

“บิคาฉันชื่อ บาชิล อ้าวิน”

“ถูก, แต่ การ เป็นไป ของ บิคา เธอ แล
มารคาเธอ เธอคงไม่ทราบ ฉะนั้นเลือกเอา
ระยอมเสียเงินหรือระยอมใจ เงินหมั้นปอนต์
เป็นของง่ายกว่ามือหายมือสำหรับเธอ”

กิริยาท่าทางอันแสดงอย่างจริงจังของเขา
ทำให้หล่อน คัง กระทุ้ง ถาม ว่า เขา รู้ ได้
อย่างไร ?

“ฉันเง้า” เขาเอ่ยแล้วหยุด สายตา
แห่งความโง่งพลันบังเกิด “ฉันเป็นพวก
ลครเหมือนกัน บิคาเธอเคยมาก่อนมารคาเธอ
๓ เดือนเท่านั้น บิคาเธอเป็นคนเหลวไหล”

“บิคาฉันเป็นคนเหลวไหล ?”

“ถูก, มารคาเธอเท่านั้นที่ใคร ๆ เขาออก
ปากว่าที่ หล่อนถูกทอดทิ้งอยู่ที่กระท่อมนี้
หลังคดๆหลังของตระกูลคนนอนเวลย์”

“ฉัน เชื่อ ว่า บิคาฉัน เป็นคนที่ การที่
มารคาฉันถูกปล่อยให้ตายก็เพราะบิคาฉันเป็น
คนจน แลอ้ายผู้จัดการ -- อ้ายลัคคิว ได้
โกงเงินรายได้ของมารคาฉัน นัมีสซิสเซนี
ได้บอกเช่นนั้น”

วิลเฟรดหลุดจากเก้าอี้แลพก้างและเร็วว่า
“มีสซิสเซนี -- ฉันไปจากแถมนี้ ถึง ๑๘ ปีแล้ว
ฉันผู้เคยรู้จักว่าเธอ คือใคร มาชี -- ไป
กับฉัน, ฉันจะทำให้เธอร่ำรวยมีหนาม้าทา

ๆเจ้าหญิง แต่เธอต้องนำเงินหมั้นปอนต์
มาให้ฉันก่อน แลไม่จำเป็นจะต้องให้ฉัน --
ข้อสำคัญ, มารคาเธอได้หายไปจากบ้าน
โดยปราศจากยินยอมของบิคาเธอ แลเมื่อ
เจ้าหล่อนตาย หล่อนยังกลัวอีกยังมีให้บิคา
หล่อน ตาของเธอรู้ความจริง เธอมีปากคน
หนึ่ง ซึ่งร่ำรวยเป็นเสวยฐิ แล ขุนนางอังกฤษ
แลตาของเธอไม่รู้รักเธอเลย แลไม่รู้ว้าเธอ
เกิดเสียด้วยซ้ำ ท่านรู้แต่ว่ามารคาเธอไป
กับพวกลครแล้ว้วยตาย หากเธอนำเงิน
มาให้ฉันหมั้นปอนต์ตามสัญญาแล้ว อย่า
วิตก เป็นความจริง ฉันจะนำเธอไปพบ
ตาของเธอ แลเธอจะเป็นสุข ส่วนเงิน
หลอกเคอร์วอลซึ่งเธอจะ ----”

ฉยกันนี้ มีเสียงผลึกทำดังอย่าง เข็มมาที่
ประตู ซึ่งคิวิสเข้าไว้ว่าคงเป็นมิสเคอร์เคนวิ
หรือมิสซิสเคนวิไปแน่ ดังนั้นหล่อนจึงตรง
ไปที่ประตู เพื่อทำการต้อนรับ วิลเฟรด
ก็มองตามไปที่ประตู แลที่สัปดาห์ซึ่งก้วย
เสียงคลั่งแลตกใจว่า

“เซอร์เลซวีบริก !”

ที่ประตูมีภาพชายชราผู้หนึ่งยืนอยู่ สาย
ตาของถ่มงทั้งมาบังวิลเฟรด เขาสวม
หมวกปีกใหญ่ แล เสื้อ เฟอร์ ซึ่ง มี ราคาแพง
ผสมขาวๆใบล้า หนาม้าคล้าเขี้ยวชัค

แสดงให้ เห็น ว่า เขา มี ทุกข์ โศก อย่าง ลึกซึ้ง
วิลเฟรด คอย ไป คิกข้างฝา ด้วย ความ ประหม่า
เมื่อ เห็น ชาย ชาว ผู้ แผลง หน้า

“วิลเฟรด เวส” ชาย ชาว หรือ เซอร์
เลซวี รีก ก้อง กอไป ด้วย น้ำเสียง แล้ว เขา
“ฉัน ไม่ ผิด ค่ะ อีก แล้ว ฉัน เมื่อ ฉัน ได้ ออก
ว่า ฉัน ก็ ยัง การ คิว ท่าน ท่าน กลั บ ทำให้ ฉัน
ต้อง ลา ยาก ถึง ๒๐ ปี ฉัน ตาม ท่าน ไป รุก หน
ทุก แห่ง เกือบ รอย โลก จาก เมล เบธ รน ไป

มอ นทรี ล, จาก แซน แพร นซิส โค โย บิว โน ส
เฮิร์ซ, ผล ที่ สุก จาก นิว ซี แล นก์ ไป ยี่สิบ แอฟริกา
ใต้ มัน เป็น การ ไม่ ใช่ง่าย ที่ จะ พก กับ ท่าน
ความ ระมัด ระวัง ใจ ปรารถนา ของ ท่าน หลาย อย่าง
ซึ่ง รัฐบาล อธิ กฤษณ์ คำ ลึง การ คิว ท่าน อย่าง
คม กัด เค็ม ท่าน หน้ ฉัน ครึ่ง สุก ทาย ทศ เเค

เทว น แล้ว พระ เจ้า กลั บ ทำให้ ฉัน มี โอกาส
มา พบ ท่าน กัน ได้ เป็น ครั้ง สด แล้ว ครั้น เอง
ท่าน อย่าง หวัง เลว ว่า จะ พบ ไป ได้ อีก ท่าน ทำ
ให้ ลึก สว่า ฉัน คาย ท่าน เป็น ผู้ ร้าย ผ่าน มนุษย์
เนื่อง ด้วย ประการ ฉนั้น ท่าน ต้อง ยอม รั้ง ทักษ
เวท นา เพื่อ ถ้าย ไทย” พลา ง เซอร์ เลซวี หย
ขึ้น วิล เวอร์ ออก มา จาก กระ เบ้า แล จึง ตรง
ไป ยี่สิบ วิล เฟรค ซึ่ง ทำให้ เขา คว สัน หน แห่ง

กาฬ ใหล ด้วย ความ ตก โ
ทันใด ที่ วิส จึง ตรง เข้า ไป หา เซอร์ เลซวี

ชาย ชาว ผู้ เต็ม ไป ด้วย ความ ลับ คน ที่ ๒ ซึ่ง
หล่อน ไม่ ทรา ยะ ระ หัส เลบ “ท่าน จะ รั้ง ไทย
ใน ถาน ฆ่า เพอน มนุษย์ หรือ ?” หล่อน ถาม

“โน่น อ้าย โน่น” เซอร์ เลซวี ร้อง กัง
“นั่น มัน ฆ่า ลาก สาว คน”

วิล เฟรค ไม่ สามารถ จะ หลบ หลีก ไป หนี
จาก ปาก กระบอก ยี่สิบ ได้ เลย แต่ เ็น ของ คว ย
อุบาย ของ เขา วิล เฟรค จึง ร้อง ว่า

“อย่า เพิ่ง ฆ่า ฉัน ซึ่ง ฉัน คาย แล้ว ความ
ลับ ก็ จะ พลุ ดคาม ฉนั้น ไป ด้วย ฉนั้น ยัง มี ค่า อยู่
ท่าน ไม่ เชื้อ หรือ ?” นั้น -- นั้น เป็น หลาน สาว
ของ ท่าน บุตร ของ มาร์ เบร็ก บุต รี่ สาว
ท่าน เอง”

เซอร์ เลซวี หนี มา เพิ่ง อก หลาน สาว มี อก
ถอย หนี ทม ก่า สัก ทำให้ ยี่สิบ ร่วง ลง ยิง พน

“โอ! หลาน รัก -- เจ้า เป็น หลาน ของ
คาร์ ?” เซอร์ เลซวี ร้อง แล ตรง เข้า อก คิว วิส
ซึ่ง คิว สอ กรู สัก สัน เทห์ แด่ มิ ชัก ขึ้น “๒๐ ปี
เต็ม ๆ เทียว หลาน แม่ เจ้า ไค หนี คา ไป
แล ไป แต่ง งาน กับ ยา ซิล อ้า ควิน นาย โรง เอก
ลคร ซึ่ง ได้ ยื่น เข้า ใจ ว่า เขา คง คาย แล้ว
เพราะ หาย ไป เจียบ ไม่ ไค ข่าว หนี กัง ๒๐ ปี
มาร์ แม่ เจ้า ใจ ถูก อ้าย วิล เฟรค อ้าย คน นั้น”

พลา ง ซี่ มี ไป ยี่สิบ วิล เฟรค “มัน โกง แล
ขโมย เงิน ราย ได้ จาก การ ของ หล่อน ก่อน ที่ จะ

ไปถึงมือ ศาสตราจารย์ท่านจะขำมัน”

“เปล่า หล่อนไม่ไ้ท้ายเพราะฉัน -- เจ้าคุณ” วิลเฟรดเถียง “ถ้าท่านจะยิงกันจริง ๆ แล้วฉันก็ยังไม่ถูกเป็นแน่ แลลูกกระสุนก็จะพุ่งทรวงอกท่านแทนฉัน ท่านจงรู้ไว้ ขาซิดตายแล้ว”

คีร์สที่เหลือบอกเขา แทนที่จะเห็นฉันอยู่ข้างฝา กลับไปยืนที่ประตู แลยกบันไดเซอร์เลเซอร์ทำคกห้องตรงใ้กระดึ่มมายังเขาทั้งสอง

“ท่านทำให้ฉันลำบากมากแล้วเซอร์เลเซอร์ เป็นเพราะท่าน กับเจ้าพลกสิย์ ฉันจึงไปจากอังกฤษ ตั้ง ๑๘ ปี แลท่านทำให้ฉันไม่มีแผ่นดินอยู่ เสียทุกหนทุกแห่ง เกือบ รอยโลกเป็นการฝึกของฉันรึ ? ที่ลูกสาวท่านแต่งงานก็มีลิตเคอร์บาชิดินาโยโรงเอกละคร เมื่อเขาเลี้ยงลูกกันไม่ได้แล้ว ก็ไม่ใช่ความผิดของฉันผู้รู้เห็น ซึ่งไม่แต่ฉัน”

“แลเจ้ามาทำทำไม?” ท่านเซอร์เลเซอร์ถามต่อไปโดยไม่พริ้มพริ้ง

“เพื่อต้องการเงิน”

“ต้องการเงิน -- ทางใดของเจ้าคือคูก”

“ตายเสีย ก็กว่า ทำรวร จะ ทำให้ ข้างซ้ายมาถึงตลอดชีวิตเป็นแน่” พลังยกบันไดขึ้นหมาย

“เจ้าจะให้ข้า เป็น คน ร่วม กับ อ้าย จอม

ขโมยรึ?” เซอร์เลเซอร์ถามอย่างฝังผาญ

“ก็แล้ว -- ฉันเป็น วัน จวนเจียน ที่สุดของข้า แต่ก่อนข้าจะไปจากท่าน เจ้าคอง --” พลัง ดอยหลัง แล ยิ้มแสบๆ อย่าง น่าเกลียดคล้ายสุนัขขี้ขี้

ยิง! เลี้ยงขึ้นลั่น กระทำให้เซอร์เลเซอร์ ชวนเซล้มลง คีร์สที่หัวกระโถยความตกใจ แลรีบประคองคอกคอกของเจ้าหล่อน ตะเกียงที่แขวนอยู่บนห้องนั้น ตกลงพลัน แลส่องควีบถูกกระสุนขึ้น ทำให้ห้องนั้นกลายเช่นไฟไหม้ ขึ้น ทันใดนั้น คีร์สได้ ยืนเลี้ยงร้องเรียกออกนามของหล่อนมาทางประตู ซึ่งหล่อนจำได้ว่า เป็นเสียงของหลอกเคอร์วอล หล่อนลุกขึ้นจะตรงไปที่ประตู แต่หล่อนกลับสะดุดเท้าล้มลง หลอกเคอร์วอลเดินเข้าอุ้ม แลพาไปวางบนเบาะระยอนที่ภายในห้องที่ให้นามา

“คีร์ส! เธอเจ็บตรงไหนบ้าง?” เขาถามด้วยรู้สึกอึดใจ เกรงว่าหล่อนจะเป็นอันตราย “ฉันนี้แก้อายเหมือนนั้นจะเล่นกลกับเธอก็งนั้นฉันไม่ไว้ใจจึงตามมา พอดีเห็นเขายืนที่ประตูก็ขึ้นอยู่ ภายในมีเขากับชายชาวอังกฤษคนหนึ่ง ฉันเห็นมันจะลั่นไปขึ้นจึงรวบแขนมันข้างหลัง ซึ่งมันได้ ยิงไปถูกตะเกียง แหม! ฉันคิดว่ามันยิงเธอเสีย

อีก มันถูกฉันทกขอยุ่ที่นั่นเอง ประเทียฉันท
จะให้มันตกเป็นภาระของตำรวจ อ้ายก่าก...”

“เร้วเถอะกะ ชายแก่ที่อยู่ในบ้านนั้น
เธอไปช่วยมาที่เถอะ คุณตาของคิฉันทเอง”

มีทันทิรศัพทภาษะประโยค หลอดเคอร์วอล
วิ่งปรากเข้าไปในย่าน ฝ่าความร้อนฉันทอ้าว
เข้าไป แล แยกกว้าง ของ เซอร์เลชวี อัน
ปราศจาก สติ ออกมา ซึ่ง เวลานั้น เครื่อง
ประคัยกายแพนชี ของเขาไม่ผิดเพี้ยนกับเสื้อ
ของพวกคนเดินเครื่องรถไฟเลย

นับว่าชีวิตของทิวส์แลเซอร์เลชวี ไกรอด
พ้นมฤตยูมาโดย ความช่วยเหลือของ หลอด
เคอร์วอลนั่นเอง นับว่าเป็นหนักร้อนใหญ่
ยากที่จะรับจ่ายใช้หิมก ส่วนวิลเฟรดเวสซ์
นั้นไม่ต้อฉันทงสังสัยเลย ปรากฏว่าเมื่อถูก
หิมกของหลอดเคอร์วอลฉันทไปแล้ว ครั้น
คันทิ สติสถานที่เขาอยู่ก็ต้อประหลาดของท
ทำการตำรวจ

๒-๓ สัปดาห์ต่อมา เซอร์เลชวีเฒ่าฉันทอยู่
บนเก้าอี้ ภายในคฤหาสน์ ของตระกูลคันทันอน
เวลย์ ข้าง ๆ มีท่านหลอดเคอร์วอลแลคิวิ
หนุ่มสาว ซึ่งท่านเซอร์เฒ่ามีความพอใจ

แลเห็นความถูกต้องในความปลงใจของหนุ่ม
สาวทั้งสองแล้ว

“เมื่อ ๒๐ ปี แม่ของเจ้ามาไว้ที่เหมือน
กับเจ้าคัพพิมพ์เคียวกัน” เซอร์เลชวีพิเราะย
พลาง เออมือไปลูบ ฉันทำ เปน มัน ของ
หลานสาว “เจ้าควรระเอาใจใส่ต้อยาย
ฉันทเมียที่เลียงเจ้ามาด้วย”

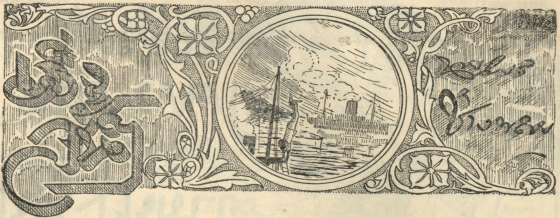
“โอ! คุณตาไม่ต้อวิตก นั้นเป็นกิริ
ยฉันทแรกของคิฉันทที่ต้อใจไว้” คิวิสัสมะมัย
แลค้อยก็ลงมพิท ท่านเซอร์ เฒ่าแล้วก็
เดินเลียงไปกับท่านหลอดหนุ่ม

รติคิถาลฉันทนทวงนิสากรเจ้ายังคงต้อจรัส
อยู่อย่างเคยมา หลอดเคอร์วอลพร้อมด้วย
ทิวส์ สาววิก นังกลอเคลียกันอยู่ข้าง ฉันทน้ำพ
ด้วยความบรรเทิงเร้งรมย์ เพชชมแสงจันทร์
“มีข้าคุณตาจะกลับไป บ้าน ที่ ลิเวอร์พูล
คิฉันทคิดว่า ---- ”

“แต่ก่อนคุณตาจะกลับเราควรระทำการ
วิวาห์เสียก่อนนะยอครัก”

คิวิสัสมะแล้วคันทให้ ซึ่ง หลอดเคอร์วอล
เห็นว่า หล่อนเพิ่มความงามขึ้น อีกหลายส่วน
ตามที่ได้เห็นมา

เรื่องที่ ๑

บ้างหลังยังมีน้ำอังกฤช รอคสฤคย์ชิลลากำปั่นของ ชาตวิไลวิลันดาเทียบท่า
ปอง ค้าขายของแข่งขันกันในที่ วันหนึ่งกะลาสีวิลันดา ระอวกฤทธีเก่งกำกระลา
ยจีนยอกเสากระ โกงทรงตัวก็ แล้วเอาตัวระหุกยกยาทา ขึ้นขึ้นทั้งสองเท้ายอกเสาลัว
คุหวีว ๆ ไม่กลัวคายไถ้น้ำ คัวยเชื่อในความชำนาญการเคยมา ทำที่ท่าชาวอังกฤช
คึกคกแกล่น ฝ่ายพวกเรืออังกฤชที่แลเห็น ก็รู้เช่นวิลันดานำเกลือบคแสน ระยอมแพ้
เล่าที่อวยใจชุ่มแค้น ระทกแทนแข่งขันก็ตันใจ เพราะเหตุคัวยไม่ชำนาญการเช่นนั้น
แม้พลาททำน่าระพลนถึงตักมัย ระยอมทนเสียชื่อถาลือไป ถึงไหน ๆ คงต้องรับ
อึประมาณ ค่างแลกตกกันอีกอันจิตร ชาตอังกฤชยังมีไร้ใจหัวทวน คนหนึ่งบน
เสาพลนมีทึนนาน ครั้นถึงยอกท่าอาการตักลังกา ความคังใจก็จะให้เหมือนคู้ขึ้น แต่
พลาทเสาทัวหันทกถลา พระเอนยังไม่ถึงที่สนชีวา ตกลงมาค่างกายสาละบาย ไม่เจ็บ
ยวคอกกถลัดล่าวัง โชคเหมาะจริงสารพัดไม่ขัดขวาง ร้องคะ โคนวิลันดาออกมาพลง
ลงทำอย่างคัวขำขังเอนไร ที่คัวเจ้าเอาหัวค่างยาทา คัวของข้าทำอย่างนั้นมันง่าย ๆ
เอาหัวทกตกลงมาอย่างขำไชริ ทำไม่ไค้อย่างข้าก็น่าอาย วิลันดาได้ฟังอังกฤชกล่าว
ยวคราวนี้ กระไร ฤทัยหาย เป็นคราวต้องอัยนทนรับอวย คัวยกลัวคายถอนสมอ
ไม่รอ เอย,

๑ นิราศร้างทางขลุ่ยกระดัลย์ ลับ กำหนด นัย เกื่อน กว่า ๆ นำใจ หาย

ตามเสด็จพระองค์ผู้ทรงธรรม สุ่มดูตกทาย
วันนีวนคนงาม จึงจำจิตเพราะเป็นกิจของ
จอมราช ต้องตามบาทขยับขึ้นทวนสยาม
ถ้าหาไม่มียอมไกลยอคนงวม เพราะมิ
ความอาลัยในสุภา เป็นนาคของพลีเป็นชาย
ต้อง สลระ่างกาย เพ้ออาสา นี่เป็น แต่กิจ
ประจําธรรมดา ควรสนองรองบาทาททุกวัน
ไป ถ้าหากราชสัทครุฑาญหัก พักจัก
ไม่พวันแลหวันไหว จะยินยอมน้อมถวาย
ทั้งกายใจ อีกชีวิตปลิดได้เป็นพลี จำ
เป็นจริงแท้แม่แก้วคา ภัยญาอย่าหมาง
ระคางพิ ไม่กวันก็ระพลันคนอัน ขอให้
มีงมารศรีอย่าทรมครม ถึงวันพลียัสสาม
ตามกำหนด เกื่อนเมษยกรทำได้ ใจชื่นชม
ต้องร้างรักหักผ่นชนอารมณ์ อกรรมทก
จะแยกแตกทะเลาย มีหน้าข้าทักบิดาข้า

เหลื่อมารการกัษะราทพลกาย คงพมพาย
ชลนายนามข้าจร บิดาอยู่ชุน รนเรงจิตต์
แม้ถูกฝึกได้พึงทำนส่งสอน มารดาเคียว
แสนเปลี่ยวอระสทอน คงอาวณว่าเหว
เอากากาย

พอเพลารจนสว่างนากงค์แล้ว เลียง
ไก่อแจ้วจ้อขึ้นพลันระสาย จึงรวบรักแจเง
แต่งกาย อีกเข้าของทั้งหลายครระเคียว
ครบ ได้ไวดานาพิกาเกื้อยอ่าระ แสน
จะย่งวนเวียนเย็นสลบ เผ้าอ่าลามากมาย
เป็นหลายทย พอยรรจบไ่วลาต้องคลาร
ไไหนงคิคราษากิจิตต์ท่งท่ง คอยเห็นยว
ท่งงมิได้ไปไกลสมร ท่งท่งแม่เมี่ยมลูก
ผูกอาวณ ยินสทอนถอนใจไม่ไหวติง ต้อง
ดูกลั่นผ่นอารมณ์ข่มความโศรก ทักวิโยค
สละพวกรจากยอกทณึ่ง ชรอຍกรรมตาม

สนอง สองเราวิ่ง จึง ค้องทั้ง วนิชา ยอก
ยาใจ

พลองเรือๆ เล่นออกจากท่า หันหลัง
ดูเคหาหลังคาไสว เพราะความรักแก้วตา
จึง คลาไคล เพื่อ ักได้ ข้าเห็น ราชการ
เป็นความชอยกอบยศบรรดาศักดิ์ จะเป็น
หลักวงศ์ ตระกูล พลไพศาล ก็จัก เชิดชู
พงศ์ทั้งวงศ์วรา อัครอวยศวิษุทธิ์หลาน
สัรวาญกาย เรือแล่นเลื่อยเรื่อยๆ ไปตาม
น้ำ หวอกร้ำครมอยู่มีรูหาย ผ่านสถาน
หลากๆ มามากมาย แสน เสียคาย ขาค
น้อง หมอง อูรา ออก ปากคลอง มองเห็น
ราชวัง แล สฟรั่ง แวความงาม หนักหนา
เกศระยอยหมอยรายกรวยวันทา พระมหา
มณีนันท์, กษัตริย์ไทย ขอได้ ไปรคเมตตา
ค้อข้าบาท พิกักันมีนชนาฏพิศมัย ยาม
ข้าพวจากจากมิ่งมงคลไป ไปรคชกิตสรพ
ภัยให้ โกลนาง พอเรือผ่านสถานโรงเรียน
หญิง คงจิกค้อยงคิกถึงน้องให้หมองหมาง
ปวงนักเรียนไม่เทียบมั่งมั่งสององค์ ถึงมี
ข้างก็ไม่แม่น้องค่นวล เรือแล่นผ่านสถาน
สิริราช พอมองผาคนกว่าน้องลของสงวน
ครันพิศไปเห็นไม่ใช่ไรวญจวญ เรือก็คว่น
เข้าออกท่าสถานี

วนไม่ทันมิยถลันขึ้นสู่รถ แสนกำกรค

เศร้าหมองไม่มั่งคั่ง หาทันใจ เสรี
สำเร็จ วกักรแล่นเลื่อยเรื่อยไป ทุก
เวลาพาพิกาเขยอนเข้ม หวอกร้ำครม
สลกไม่สลได้ ทุกขณะจะต้องจากน้องไกล
ห่วงสายใจหมกสนุกทุกคืนวัน เสียงโครมๆ
รถกระเทือนเตือนให้คิด ถึงความกระเทือน
ในจิตแห่งตัวฉัน ความกระเทือนมากมาย
กว่า หลาย พัน ความ กระตลี่ยเร้า ใจให้
กระเทือน รถกระเทือนเลื่อยอยู่คักคัก
ตัวรถจักรโหมไฟโคระเหมือน แต่อกฟ
เป็นแน่ไม่แซ่เขื่อน ความทุกข์เตือนร้อนใจ
กว่าไฟรถ

รถมาหยุดสถานีมีนามชยาย ค่ายลวก
จึงวายข้อปรากฏ หวอกร้ำครมระเหี่ยพลัย
ระทก ไตรก่าสวกเพราะจำพรากจากพู
เหมือนหนามจั่วแหลมลัดคำอกฟ เขยอินทวิ
ชอกข้าระกำอยู่ แต่หนามรักขักยกออกตอก
อกตุ เขยไค้สุหาเทียบไม่เขยียบย่าน
ถึงสถานีมีนามชานเขมร หวอกร้ำครม
นุชสุดสงสาร แลเห็นแม่สาวๆ ชาวสคราญ
ไม่พพานมั่งมั่งหมองของอวรมณ ชานเขมร
เป็นนามคามที่เรียก พังสำเนียงแจ้งใจไม่
เห็นสม มีแต่ลาวชาวเขมรนครอม อย่า
ปรารมพาทินไม่มีเลย

ทันสำโรงเห็นโรงทหารสฟรั่ง กุศย์คัง

หนักหนาเจ้าข้าเอ๋ย เห็นสาวงามไม่งาม
เหมือนทราชมะเขย ไม่เสวยแสนข้าระกำ
ทรวง กุทธารชาดุกี้กลั่นคึกคัก สำหรับ
บิ๋องปลุกกันครหลวง ยามมีศึกศัตรูลุล่วง
ต้องหมกท้วงสละรักหักรึ

สถานันครปฐมบรมสถูป อิกทั้งพุทธรูป
พระร่วงอยู่ เคยเป็นราชธานีหน้าตม สมเป็น
บุษนิยานาสักการ ทศนัชนมมกัมคัระ
เคารพ พระ เป็นเจ้าเนาสถาน ไพรก ขจิต
สรวพลียอย่าให้พาน รักษาของนคราญ
ผู้กลดยไ

ถึงบางตาลแทยตาลดึกคื่น หาโฉมฉิน
ทราชมชิตพิศมัย ไม่ประสพบน้องหมอง
หทัย ช่าง กระไรสวสสาว พวก ชาวเวียง
ไค้เห็นตาลคั่นหวานวีน้อง มธุรสนชช้อง
พร้องเพราะเสียง ยามเขยชิตมิ่งมีศรัจ
เรียงเคียง หวาน น้ำเสียง ย่ง หวานน้ำ
ตาลทราย

ถึงบ้านโข่งนิกโข่งงะษาเกล้า นัองรวม
เข้าเป็นมวยสวดยมากหลาย หยิกหยักโศรก
แลเห็นเส้นกระยาบ ยามสยบายกลิ่นฟุ้งจรุง
จรวบ นามบ้านโข่งๆอะไรใครรู้จัก จิงถาม
ทักแม่สาวรูปขาวสวย หล่อนอายเอียงเลียง
ไปไม่พักควย พักขยสหันแกลงเเมนไป
ครั้นมาถึงโพธารามนามค้ายล เห็นผู้

คนมากนักรื่นชวักไขว่ พวกสาวมอญเกล้า
มมมวยสวดยกระไร แต่เสียวใจ พก แปร่ง
แกว่งทำนอง หล่อนนวยนาฏยุรยาตร์ระ
ชินรด ร่วงสวดยสกลเหลือกไม่มีสอง แต่จะ
เปรียบเทียบเทียบมกักับวัน้อง เห็นเป็นรอง
กว่ามากไม่อยากแล

ต่อมาถึงราชบุรีธานีใหญ่ งามวิไลรุ่ง
ร่วงกิงคองแซ ริมแม่น้ำโดยตลอดล้นจอ
แพ ขกอิกแอร้านตลาดกาศา มิก้าแพง
ค่ายคูประคอบ โรงทหารศาลครบงามนักร
หนา ที่ว่าการรัฐาตเรียกศาลา อิกเคหา
หนานั่นแสนน้ำชม มีถนนรายเลียบเคียง
ระวัน อิกภาพพันภูมิประเทศเขตรังงามสม
เห็นภูผาแลพุกษาน่านิยม อกรทมิคิก
ถึงเจ้าลำพาพาง เจ้ามาด้วยรักไค้ช่วยพิ
ชมไม แลชัชนวนวลโยชมภูผา ชมบ้าน
เรือนร้านตลาดสาธาคา ตัวพ้อยเอกา ต้อง
ชมเคียง

แล่นต่อมาจรดตลาดถึงปากอ้อ ตัวเราหนอ
จากไกลหัวใจเสียว นามประหลาดคาคไม่ถูก
จริง ๆ เจียว ทวลเลี้ยวคิกถึงนัองหมอง
กมล เมื่อ ยาม ว่าง ของค่านาง เจ้าร้อง ชัย
เพลงปากอ้อพิศลธวัตามนุสนธิ์ ตอนนักรคุม
เฝ้าจอมจอมสกล เพราะเสียดลพระร่วง
หน่วงส่วยน้ำ

รุดมาถึงวังนำสดาน^๕ จึงหวัคเพ็ชรบุรี^๕
 ทั้งงามข้า พิศเขาหลวงในทรวงแสนระกำ^๕
 นกถึงถ้าข้าใจกระไรเลย^๕ ภูวิจิตรพิศการ^๕
 ป่านคนแต่ง อีก เขาวัง^๕ กังระ แกล้งกล่าว^๕
 เฉลย นื่อง มาด้วย^๕ ะไ^๕ ช่วยพิชฌมเขย^๕
 โอ้ออกเยี่ยมมาเคียงเปลี่ยวหทัย^๕ ที่ ทำ การ^๕
 รัฐบาลแลเคหา^๕ ร้านคลาตคายนาคสมสมัย^๕
 ถนนปรายรายวันพิศชื่นใจ^๕ พฤษยาไสวเรียบ^๕
 รม่น่าชมครัน^๕ พวกกลาวไซ้^๕นุ่งขึ้นล้วนกิน^๕
 หมดมาก มีหลาย หลาก เกล้านม^๕ คุมมสัน^๕
 พวกสาว ๆ ชาวเมืองเมืองอนันต์^๕ คุไม่เทียบ^๕
 เทียมทันกัญญา^๕

ถึงชะอำผาชะเง้อ^๕ระเอบมเมฆ^๕ ภูวิเวก^๕
 เรียงรายทั้งซ้ายขวา^๕ พิศภาพพนม^๕พุ่มไม้^๕ ใน^๕
 วนา เจริญคาน่าพิศศิกถึงเนียม^๕ ฌยัคคัล^๕
 ฝนตกเสียดใหญ่^๕ อวาลไหลทั่ว^๕ทวนเจนวน^๕
 เขย่ม^๕ ทุนานาฟ้าเย็นอร่าม^๕ไม่เทียบเทียม^๕
 ทนาวาไทรเทียบเย็นมะเขือกเข่น^๕

ฌยัคคัลถึงสดาน^๕ห้วยทรายเหนือ^๕ วิโยค^๕
 เหลือในใจใครไม่เห็น^๕ ลงจากรถเขยยกน้ำ^๕
 แสนลำเค็ญ^๕ ท่าที่เร้นซ่อนไค^๕ก็ไม่มี^๕ ด้วย^๕
 เกษะขารมีพระผ่านเฝ้า^๕ ไค^๕ไปก็เกล้า^๕ข้า^๕
 องค์พระทรงศรี^๕ ฝนค่อยบางบางเมื่กล้ำ^๕เรื่^๕ก็^๕
 งามวิจิตรนวลเฝ้า^๕เขาไคร้น^๕

ตรงเข้าเขตรพระนิเวศน์มหาสดาน^๕ อัน

โอฬารรุ่งเรืองทั้งเมืองสวรรค์^๕ ราวกับเทพ^๕
 นฤมิตร^๕ วิศกรรม^๕ นามมฤคทายวันสง่า^๕
 งาม พระทรงสร้างอย่างแซ่ไพรัชประเทศ^๕
 ชานสมทสทวิเศษเทศสยาม^๕ สมเป็นพระ^๕
 ที่นั่งทรงองค์พระราม^๕ พิศไม้ทราวมคค้อง^๕
 ในทาสชน^๕ งามตระการทวารศิลาประคิม^๕
 แสนวิจิตรยิ่งกว่าทุกแห่งหน^๕ มีรูปหล่อ^๕
 ด้วยทองแดงแสงทั้งทำกล^๕ ราวกับคนยืนอยู่^๕
 เป็นคู่กัน^๕ ถัดมาถึงท้องพระโรงโถงสอาด^๕
 สโมสรเสวยงามาคัยนามคมสัน^๕ เช่นที่เฝ้า^๕
 ข้าองค์พระทรงธรรม^๕ เบื้องบนนั้นชักธงธง^๕
 กรณ์^๕ มหาราชสูงลิ่วปลิวระยับ^๕ เป็นเครื่อง^๕
 หมายที่ประทับพระทรงศรี^๕ งามตระการคฤ^๕
 ครัว^๕ กลาง^๕ อ่าง^๕ ริม^๕ เกลิม^๕ เกียรติ^๕ ภูธรกระ^๕
 ฉ่อนไกล^๕

ต่อมาถึงพระที่นั่ง^๕ ทั้ง^๕ กระจ่าง^๕ นาม^๕
 สมุทพิमानตระการไสว^๕ เป็นที่ประทับของ^๕
 องค์พระทรงชัย^๕ งามวิไลพลี^๕ลือ^๕ที่^๕พระพรดา^๕
 ห้องเสวยสร้างโถงโโปร่งสบาย^๕ มีลมชาย^๕
 พัดชื่นรื่นทันทินา^๕ มีเฉลียงรายรอบกอบ^๕
 หลั่งคา^๕ สดยสง่าน่าชมคุดสมทรง^๕ คำหนัก^๕
 น้ำแสนงามอภัยชายทาศ^๕ กระทั่งรัก^๕ก็^๕ชานาค^๕
 สอาดระหง^๕ น้ำสยายลมไม่ว่าจะหยุดลง^๕
 ยามจะสงวนน้ำสมทหยดประทับ^๕
 ถัดจากนั้นที่นั่งอันสนทร^๕ นามพิศาล^๕

สาครงามพร้อมสรรพ เป็นช้างในแสนวิลัย
 ขะยายยับ ไวสำหรับสมเฝ้าพระราชินี ทุก
 สถานย่านเวียงของทเวศวร สุกวิเศษ ก่อ
 สร้างสำคัญศรี เป็นแบบใหม่ เมืองไทย
 ไม่เคยมี สมกับที่ชายทะเลคนตา อีกบ้าน
 เรือนข้าวชาวยิหาร งามตระการคึกคักทั้ง
 ชายขวา เป็นหลัง ๆ แล สฟรัง กังการา
 พระมหากษัตริย์อย่างมากมาย ทุกถ้วนหน้า
 ค่างพากันเป็นสุข นิรทุกข์โรคลภัยบรรลัย
 หาย ทั้งกินอยู่พักผ่อนนอนสบาย ค่างแซ่
 ซ้องร้องถวายพระพรชัย

ยามสายฝนที่สริยฉ่นระคนคำ รวนระคำ
 เลี้ยวด้วยเหลียวโลล เทียวเกินตามหาก
 ทราบสยายใจ คุไสวเกล็ดนกกลาคายคา
 ทัม ค่ำพาเคื่นคลอเคล้า ส่วน ข้าเจ้า เคื่น
 เกียวเปลี่ยวนักหนา คิคกลงชุลลิกกระคลัย
 ยอดขวัญฟ้า แม่นเจ้ามาด้วยพระภิโร เห็น
 คลื่นซึก ชายหาดคลากจ้อง สเทือนทอง
 เขกส์สมทุไม่หยุกไก่อ เป็นขึ้น ๆ คงลั่นสนั่น
 โกล เหมือน หทัย ของ ฟิ เซ่นเจียว ทั้ง
 ความรักความคั่นถึงสุตา รวมกันมากระ
 หน่ำใจให้แห้งเหี่ยว เพราะพิพรากจากเจ้า
 ลำพาเคียว กระคลัยเลี้ยวซอกซั้วระกำ
 ครอบม ทะเลกว้าง เหมือน ฟิ ร้าง สมนุช
 กำศรศุสเจียนนภายจะผ่ายผอม ไม่เห็นผ่ง

คงไม่มีที่ประนอน เคยนอนมแนยข้างคอง
 ทุ่งไกล

ตาม ชายหาดตามคาอุม หอย ทั้ง
 ใหญ่่น้อยงามสรรพไม่นับไ้ รวนวนข้าง
 ฉลาดแสด่งแสด่งจักไว สำหรับให้ลือตา
 นำพิงชม งามหอยมุขสุกสีมฉัดแสง สีคำ
 แดงสอกเหลืองรุ่งเรืองส้ม อีกหอยกายหอย
 สิ้งขี้ทั้งนางรม คาวักกลมกระทักวิจักเวียง
 รวย คาวัวงามไม่งามเท่าเนตรนึ่ง ยาม
 แลค้องคาพิงสีฉ้าย คนเนตรนชกรเพ็ชร
 เก็จเพราพราย งามเมื่อชายเนตรมาแสน
 นำชม หอยทัมทัมแลอวามงามสดสี อีก
 แคลงคลางพระเจดีย์กมดม ทั้งหอยเลียบ
 งามนักหนาน่านิยม เจ้ามาด้วยจะช่วยชม
 ชันอุรา หอย แมงมู หอยหลอก ทอด ระเบียบ
 ทั้งหอยหนาม ๆ ระกระเซหนามหนา รียเข้า
 หน้อยหนามหอยชอกกาบา เลยไม่กล้าแตะ
 ค้องและลองกุ อันของงามตามธรรมชาติจัก
 ต้องมีของ ช้องขั้วไก่อเป็นคู่ แดงไม้ หอม
 ย่อมมีหนามปรามคนอยู่ ถึงจะรู้ก็ไม่กล้า
 ซะเล่าใจ อันนงงามงามภักตร์ลัทธิขณา มี
 ขันญาเป็นหนาม คนคว้ามไก่อ ไม่ปล่อย
 คนให้เพลินจนเกินไป จึงจักไก่อกลัยฉิ
 หอยคลัยลายลาน ป่านคนวาก สกสอาก
 หลายอย่างต่าง ๆ สี นักคลัยเขียนหมาก

อันมากมี แก้วก็จับไว้ ให้พี่แสนน่ารัก
 หอยเลียบมีงู ๆ ไกรไกรรู้แจ้ง หรือใคร
 แกล้งเรียกไว้ ไม่ประจักษ์ เหมือนเลียน้อง
 ค่อยประคองหยิบพินัก เลียบระหิวกอกเจ้า
 เฝ้าร้องร้อง อีกพวกกึ่งฟองน้ำงามนักหนา
 นามกาลละบั้งหาไม่รู้ไม่ถึง รวาก็แกล้งแต่ง
 จักสลักครึ่ง ไฉนจึงเป็นได้ ใครบากรู้ แสน
 งามทรายฉายแสงแข่งอาทิตย์ คู่วิจิตรพิศ
 อร่าม ยามเค็นอยู่ เหมือน กับ แก้ว แกม
 กาญจนสร่างดู คล้ายกับยี่สุ่นเวศน์เขตร
 เมืองอินทร์ ทาโกเหมือนเขื่อนศิลาหน้าพระ
 ทันที แลสพร้งหลายสียวากว่าระลัน คู่อร่าม
 งามตาไม่ราคิน หากยพินไค้มาเห็นเป็น
 ขวัญตา พามาเคียวเลี้ยวออกฟลอกานถ ไม่
 เคยคลาคลั่งมีศรีขนิษฐา เจ้ามาทวยจะได้
 ช่วยพี่ชมปลา อีกนา ๆ หอยหินทั้งคืนทราย
 ชมเรือใบยามครลลยเฉลิยผ่าน ใบตระการ
 แสนวิจิตรอาทิตย์ฉาย รวาชชาติเชือน
 สุวรรณพรพรรณราย ส่องสัปรายเหลืองอร่าม
 งามโลกทัน แสนอ้างว้าง กลางทะเลระเห
 ระหก เหมือน หัวอก อ้างว้าง อย่างตัวฉัน
 เพราะมาไกลให้กันถึงแจ่มจันทร์ เคยกอด
 ขวัญเนตรประทัยไว้กับทรวง ยามพระพาย
 ชายพิศรวบวัน จิตไม่ขึ้นทกข์ในอย่าง
 ใหญ่หลวง หอมลมมายคล้ายกลิ่นสุภาว

แสนเป็นห่วงเข้าใจไม่วายวัน เขาพาคุชชน
 วนเว็จจิต ทลคว้างถึงมิตร คึกกระคลลย
 ล้วนแต่งกายปลั่งเปล่งเต่งงามครัน นกถึง
 ขวัญฟ้าเจ้าลำพาพาง พักลาคน้องจึงไค้
 หมองอรุระทศ ไครกกำศรทรวงเศร้า
 เหนงนักหนา พอรวยจนมีกมนธัสสนยา จึง
 กลับมาสู่ห้องหอมอรามย์

นั่งลงเสวยโภชนากระบายหา ไม่สำราญ
 เริงรณแสนชื่นชม กินอาหารปานว่ากินยา
 ลม อกรรมชอกชำระกำครวญ อยู่เคหา
 แก้วตา หล่อนจักแต่ง ปรง รสแกง ลมุน
 ลม่อมกลั่นหอมทวล แกงเผือกไก่ใส่ระกำ
 ข้าแกงขวน รสนุ่มนวลแสนอร่อยไม่น้อย
 เลย ผักหมักกรวยถูกระขอยแกงวันเสั้น นก
 ผื่นเห็นอยู่เคหานิจาเอ๋ย ทั้งย่ำใหญ่ผัก
 เหมาะเหยหาน้ำเคย แสนเสวยไม่ลำบาก
 ยากกาษา อีกผักสกลหล่อนรคไฉ่หาน้อย
 ล้วนจักชอยหลายอย่างช่างจักหา คำน้าพริก
 รสแรงใส่แมงดา แสนโอชาท้วมครลลย
 นาง ปลา กูก ทอก สอดใส่ข้างใน เหลือง
 ปลาทุเขื่องกรวยท้วมทั้งหิวหาง เนื้อเค็มทอด
 หอยกลั่นชันบาง ๆ ใช้เงี้ยวพุดสอจกข้าง
 น้ำกิน เสริ้ของหวานนกกราวเสพย์ของหวาน
 รุกไม้ปอกใส่จานสร่างจิล ผลแมงคุด
 อีกเงาะรสเหมาะดิน ลำไยปล้นเมื่อกอด

ปอกแสนก็ อีกทองหยิบฝอยทองของที่ชอบ
 หล่อนประกอบหาไว้ให้กินพี่ มาไกลน้อง
 หมกสนุกทุกทิว เพราะจากที่ ^{ขึ้น}ให้ รัน
 รมย์ เมื่ออยู่บ้านนคราญหล่อนปฏิบัติ มี
 ให้ชักเคื่อง จิตคึกคิกโลสม ถึงยามกิน ๆ
 พร้อมปรานอมชม ร่วมภิรมย์ปลุกปล่มลัม
 ความทุกข์ มาไกลน้องแสนหมองหทัย
 เสียว ต้องกินเคี้ยวไรรสหมกสนุก เพื่อน
 กินด้วยช่วยภัยโยคยุค คอยมีสุขสรวล
 เสกกันเฮฮา

คืนนี้เสร็จเสพโภชนาพากันออกไปเดิน
 เล่นข้างนอกงามเหลือหา พระจันทร์ส่อง
 แสงสว่างกระจ่างฟ้า ดวงการาเป็นระยัย
 ระยัยพราย บนพระที่นั่งออกทั้งเคหา ตาม
 ไฟฟ้าสุกแสงส่งแสงฉาย ที่ข้างบ้านจรด
 เกียงกระเบื้องราย แสนสยายครึกครื้นทุกคืน
 วัน ไปนั่งริมหาดทราย พระพาย พัด คึก
 สงกิมะพราวหนาวกระสับย อันหนาวลม
 ห่มผ้ามิช้าครัน ก็ระพลนหายไ้ ไม่เคือง
 ร้อน แต่หนาวจิตหนาวจริงยิ่งนักคาง ต้อง
 นอนควางทุกข์ ในฤทัยถอน ถึงจะผิง
 แอบน่ายไฟฟ้อน ไม่ลดหย่อนหนาวรักที่
 หนักทรวง จะแก่ไ้ก็เพราะไกลแม่แก้ว
 น้อง กอดประคองอุ่นนอนเหลือหวง กาย
 พนเขยกราชศาควง หนาวทั้งปวงก็จะลด

ปลุกปล่มไป จันทร์แล้มแม่ฟ้าเวหา
 หาว สุกสกาแสงระยัยขึ้นน้ำใส คุแหว
 วาวราวกับมณีมีย สว่างไสวไปตลอดทศ
 สายตา อันเพ็ญจันทร์เหลืองนวลชวนเพ่ง
 พิศ แค้นฉลภักตร์มิ่งมิตรขนิษฐา ยิงนวล
 พรัง ยิ่ง นวล ของ จันทร์รา อกพญาเหมือน
 กระต่ายหมายชมจันทร์ ยิ่งพิศเคียนเคียน
 จิตคึกคิกไม่วาย ในศาลาทุกเคียนเหมือน
 ใฝ่ฝัน เห็นภักตร์เจ้าเป็นเงาฉันทวัน ลอย
 สวรรค์แมกดวงศศิธร

ยิ่งพลเพิ่มความคั่นถึงเพื่อนม้วย น้อง
 มาด้วย พี่จะสุขสโมสร จะชวนชมจันทร์รา
 แลสาคร ซากยังอรแสงเศร้าเหวาวิญญา
 เวลาควรรีบคว่นกลีบที่พิก กำเริบรัก
 แรกรุมกลุ่มนักหนา รวยเร็วเข้านอนผ่อน
 กายา ไม่สิ้นทนทิวานำรำคาญ มานอน
 เกี้ยวเปลี่ยวออกฟอกหนาว เพราะพิศลาค
 วรรณสุตสุกสาร เคยอิงแอบน่ายของคืน
 นงคราญ แสน ลำราญ เรืองระยัยชม
 นอนเคียงงามคุดว่ามึงวิจิตร อีกทีนอน
 หมอนพิศดูงามสัสม ถึงยามรุ่งขึ้นกล่อนเคย
 รำเพยลม นำนิมกรดิยที่เจ้าทำ น้ต้อง
 นอนเคียงผ้ายไ้ไว้ความสุข อีกทั้งมุ้งคาสมุก
 ไม่คมจำ ยามไม่มีลมพัดก็ว่ากรรม ต้อง
 นอนเฝ้ามเหศวรเหลือระอา พลิกข้างไหนก็

ตะแคงคอ พรอกลั่นข้อเสียดไสไถลๆ ทาง
นกกางเขนเกาะคณาคณประสานเสียง นกคุ้ม
เอียงรับพุดไทรวแล้วไขหาง นกกาเหว่าจิก

ไขเท่ากินไปพลาง กลมกลอยคั่นคางข้าง
นำชม เขาเปล่าจับเปล่าคู้เข้าเคียงคู้ ขุนทอง
รู้ล้าอิฐพิศงามสม อิกกระดางไผ่ลู่ผาง
คล้าจิมพรม ทิวขวานฉมเกาะมค้ำชะล้าใจ
เห็นไก่อยบินฉลว้ายคั่นจิก หมูนกพริกกิน
ลูกกรวยสวยสกลใส นกขี้งรอกจิกมะรอก
แล้วร่อนไป นกกระทาล้าไล่ขุ่มไผ่รอก นก
กระแตจันแควแล้วบินหนี นกกวักจิมมวฉี
ทำหัวตก นกประหลดคยกับกรวยกายสทก
คณานกหลายหลากมากอนันต์ เห็นขั้กษา
พาคู่พรอคุญเคล้า ส่วนข้าเจ้าหมกสนทุกข
มหันต์ เพราะไร้คุญกริมขสมไกรณ แสน
อิกอันคั่นจิดคคึกไม่วาย ที่ข้างควินเคี้ยว
เกยวหาตุ้ พลัดจากหมูนินไปน้าใจหาย โอ
นกเอี้ยเคยคู่อยู่ชุกกาย นำเสียดายที่ค้อง
พรากจากคู่ครอง เหมือนนกกกริมแต่รียม
ครมระทมทุกข ไม่มีสุขแสนวิตกกอกเป็น
หนอง ต้องพรากนช สักสงวนนวลลของ
เพื่อนก่ายกองกไม่เหมือนเพื่อนสุกา พกษา
ชาคิมลิดคอกออกไสว มลิวินพันไมไคร้จัก
หา ไม่อย่างอนไมไคร้มีที่พอกดา นกถึง
แก้วกัญญาชอนนารี เจ้ารือกรองมาลยไว้

ให้เรียม สอากเอี่ยมแลสลัยประกัยสั หอม
คระหลบยอชยชยอินทรีบ ยามลู่ที่นอนวาง
ไวข้างเคียง

ชมพลงเดินพลงกลางวิถี สกณั้ร้อง
เพราะเสนาะเสียง แม้นตัวพินไชรือยไถล
เคียง จะชวนเนียงฟังสนุกทุกคั่นวัน รีมๆ
ทางเห็นกวางย่างเอียงผ่าน งามสควาญ
คอโก่งเป่นวงสัน รูปเรือเร่องเหลื่องอวาม
งาม เป่นมัน สองเขานัน รวักัง กาญนา
เกยคังนิลคั่นจรัสฉาย ยามเยอกรวย
ทำที่มัสง่า วังเร้วคังลมส่งจ่านงพา เบ็ง
กุมาคล้ายนารีทำที่อ้าย เป่นหมู่ๆ พาคู่
และเล็มหญ้า เห็นคนมาวังแล้วหนีหาย
หมู่เอ็งเิงมากเหลื่อตังเนอทราย อิกกระต่าย
แลกระรงลงเกลือกอกิน เห็นชมกเสียดลา
ในคาวาว ร้องเกรี้ยวกราวแล่นตะเลกเป็ค
ไปลัน ยังอเห็นเทียวเร้นหาชองกิน ยัง
ครียคฤณเร้งร้องเสียดก้องคง

ภายในเขต พระนิเวศน์ ของ หอม ราช
ทรงห้ามชาคมิให้คิกจิดคัประสงค์ สัหวาร
สัคัวท้งหลายให้ปลดปลง เอียงราชให้ทรง
เคชมทมคัครั้งพทอกล เพราะแฉฉิน
ทางนมเอนมวก สัคัวหลายหลากไธชาครีย
ในสถาน ไก่ ฟังพระชมโพธิสมภาร ถัก
ปรานอยู่เกษมเปรมกมล พระราชทาน

เห็นอยู่ก่อนนอนพิศพลียบาย ทั่ววันช่ายบาย
 คนขึ้นทำงาน เสร็จสนองรองยาตราชก
 คำนึงคิดจะไปชมรมณียสถาน จึงตรงไป
 ยังตลาดสอากสอัน เป็นโรงร้านชั่วคราว
 ยาวพอๆ ปลูกเบื้องหลังราชวังสพรังราย
 เป็นห้องๆ ของชายมีพร้อมอยู่ ปลูกทั้งสอง
 ฝากถนนคนเดินกรู อาหารหลากหลายมาก
 คุ้นากัน ทั้งชายของเครื่องใช้มีไว้ดื่ม ยาก
 ระชมสิ่งใดก็ได้ สัน เจริญให้ผืนซ้อของที่
 คอ้งใจ บ้างร้านเจ้าของเป็นหญิงรูปพรึงเพรา
 ชายยาว ห่มคอท ส้วยสกลไส งาม แลลัม
 แก้มสกาขาวเป็นใบ หล่อนชายของไ้
 กำไรใครช้อยซ้อ พวกหนุ่มๆ พุกเลี้ยวทำ
 เกยวพาน แม่นคราญคามใจหล่อนไม่ถือ
 ล้อสทางค์ให้ดลาลงกำมือ ไม่ คึง ค้อ ทำ
 อย่างไรไ้หักทาง ที่แก่ๆ แซ่ซ้องร้องเรียก
 ล้น คนไม่หันหลักไปเสียให้ทาง เพราะ
 เนอเหยวหน้งเป็นมันหมกพันพาง ไม่เหมือน
 ร่างปลั่งเปล่งเค่งเค้าชม เรียมเคินไปแวะ
 โกลใคร่คู้บ้าง เห็นรูปร่างนวลร่ามพองาม
 สม ทวลคิกถนมนนึ่งหมองอารมณ์ แม
 จะชมเทียบกัมีศรีศิกถนโกล ภักตร์นวล
 เปล่งกัไม่ปลั่งคังภักตร์นึ่ง งอนโชนงโง่ง
 สู้ของนึ่งไม่ไ้ เนตร์หล่อนคมๆ ไม่เฉียบ
 เปรียบอรไทย ปราง ละไมกัไมเท่าเยาว์

ยพา นาสิกโค้งกัไม่โง่งโง่งเหมือนนุช
 โยษูแวงสกลไม่เท่ามีศรีชนิฐา สอระหง
 โง่งไม่พอสอภัญญา ลักขณาเปรียบกันึ่ง
 เป็นรองกัน
 จึงโกลเคินไปสโมสว ที่พิภก่อนย่อน
 ใจให้เหตุหรรษ์ เรือนถาวรลมชายสยายครัน
 ทานเทศาจักสรวรรเทาทุกข์ มีเครื่อง
 คิมอาหารสำราญจิตต์ ลอนเค้นนิสของชอย
 กอถ์พลนุก ไ้ะยิลเลี้ยคคูร่ามคามทำนุก
 แครวงปลูกความขรรเทิงวันเรึงใจ ย่งซัก
 ราชบริพารยานกมล ทุกควคินมาสำนัเกน
 ขวักไขว่ เล่นกีฬากัเหงาเคว้าทรวงใน
 ยังกัไปพ้งคนคัทรบรรเลง ทุกควคินคูกมล
 เขาม่องแล้ว พคิลาศแคล้ววณชลศขรมเคว่ง
 เขาร่าเรึงร้องว่าทำเพลง คัวเพองนึ่งเหงา
 เคว้าไรครวญ
 กลัหมากาสโมสรวรลัหัง อร่าหมอง
 งาม จ้าให้กำ ครวล เพอนเห็นเหงาเคว้า
 วิญญาเขามาชวน ให้รียค่วนมุงครวงลง
 ทะเล จึงพลคัผ้าแต่งกายอย่างชายน้า
 เพอนเขาน้ารียไปไม่ห่างเห ถึงชายหาด
 วนรมย์สมคเน วังสาเซลงน้าว่ายคำร
 ริมๆ ผั่งคังคัณยไม่ถ้วน ทุกคนล้นอาย
 น้าล้าสลอน เครื่องแต่งกายค่อร่ามแสน
 งามงอน แลลลัษชัยช่อนสุภพรพณ น้า

สาวผมขาวใส่หมวกยาง เสือสองคั่นแน
 สนิททักท้วง สัตว์หลากหลายเล่น
 เป็นหมู่กัน ต่างประชิดคิณกระชั้นตาม
 แด่ละล้นปลุกปล่มลมความทุกข์ เล่น
 สนุกมิได้คิณคิตหายหยาบ คลื่นลูกโต
 ว่ายไผ่เสี่ยงโครมคราม ลอยเล่นตามลูก
 ระลอกกลอกกลิ้งทวิ ทัพคัวคั่งเล่นน้ำ
 ว่าย ผดคำ สัพยอก หยอกยิ้มหัว สรวล
 ระวีกซึกซึกพันพัว สำเริงทั่วซ้องคัพระทรง
 ธรรม แด่ตัวเรียมเควียมครมระทมทุกข์
 หมกสนุกเพราะเป็นผู้ซาคู้ข้า มีเพื่อนชาย
 ก็ไม่พ่ายวายระกำ แสนซอกซ้อกรรม
 ธรรมครอม แม่นเจ้ามา พระพาละเล่นน้ำ
 ักวายนำเจ้าทุกเมื่อแม่นือหอม ะเชิญ
 ชวนสรวลเสกเนนอ้ม ะชชอนนวลถนอม
 ว่ายเวียนวน ม้วนกลเผลินว่ายเกินออกไป
 ลึก คลื่นสือกซึกมาไกลาหล ลำลัก
 น้ำเค็มเหลือรวาเกลือนบน แสยเมุกเหลือ
 ทนจนอ่อนกาย มีหน้าซ้ำแมงกะพรุน
 พัวพัน ถูกเข้าคัน เกาเท่าไรไม่ใคร่หาย
 ทยอย่างแคงร่ายแรงรวาเพลิงพราย เนอหนึ่ง
 ปอกแทยจะวายชั่ววัน
 ครันฮายนำเสด็จสรรพกลียุฑพิท ผลักผา
 ให้แตกซึกแล้วผายผัน เข้าห้องแต่งกายา
 มีข้าพลัน คณถึงแทมจันทร์กระศัลยทรง

น้อยไทยสายใจเคยปรกกลัน หอมประทิน
 ชื่นใจจงไค้สรวง แสงกระระจำทวนค้วย
 จันทน์จวง สุภาควงทำไว้ ให้แก่เรียม หิย
 เสือผาทแก้วทาหล่อนนั่งเย็บ รอยตะเข็บ
 ผมน้องล่อของเอียม ไร้วาทกลาคณชศก
 ธรรมเกรียม ออกใครเทียม ออกพิทว้างรัก
 แต่งกายาวนาคาเคยชู้ช่วย ไม่เห็นหน้าเพื่อน
 ม้วยเพียงอกหัก ครันแต่งเสด็จเกินออก
 นอกพิทัก ค้วยหวังจักกระทำกิจกรณีย
 นัยแต่เรียมคลาคลาตสาวทอนัง แสน
 เสร้าหมองใคร่กรำครกสลกครี มิได้วาย
 คลายรักสีกนาที่ ไรค่อนไม่ย่ำเฝ้าไรคเ
 พระจอมเมืองเรืองนามพระรามราช อักข้า
 ยาททั่ววันล้วนผ่องใส ค้วยเคชาयरเมศ
 เกศไผท ปกเกล้าไค้สุขเกษมเปรมกมล
 เวลาว่างราชกิจพื่อประพาศ ออกหมู่เสวกา
 มาคัยไม้ซาคทน ทรงกีฬาขางครากั้สรง
 ชล ไค้เผ่ายาทภูวดลสลกกรง ยามกลาง
 คันทรงเล่นเป็นคคิ ทรงเริ่มวิลาสคคิกถัน
 ยุง เพื่อให้เปรื่องปวิชาปัญญาผดุง ทรง
 หมายมุ่งจะผลพิทักจิวิชา กำหนดคณยวัน
 ประทับอยู่ช่ายหาค สามเคื่อนซาคคิลยวัน
 แสนหรรษา ที่สียสาม นามเคื่อน กรกฏา
 เสกคิณสู่มหานครงาม
 เวลาว่างการงานรำคานนิต ึงลงคคิ

กลอนนิราศวานัสยาม พอแก่เหงาเศร้าใจ ช้อยชวอน ให้สุนทรวโอวาทประกาศเดิม
 ไกลจนรวม คงขาดความขบพร่องทำนอง ข้ายิ่งเขลาเขายัญญาไม่สามารถ คงเกิน
 กลอน แม้ผู้ ไทพยข้อไม่พอใจ ขอขภัย ขาดพลาถลิกเพราะคิดเริ่ม ทำได้ตามความ
 ย่ำติโปกรีสอน ท่านผู้ปราษณูฉลาคถ้อย รู้ของทุเทียม เพื่อช่วยเสริมวิทย์ของข้าเอย

๒๘. เจริญถึงขีดแล้วย่อมมีเสื่อม ๆ ถึงขีดแล้วย่อมกลับเจริญได้เหมือนกัน เมื่อ

เจริญท่านไม่ควรจะหึกเหิม แม้เมื่อเสื่อมท่านก็ไม่ควรเสียใจให้มากนัก.

ของ ฉ.ฉ. พิชชญาติ

ใบทรภะลิศเสนสน โดย อุบลวรรณ

(ต่อจากหน้า ๕๓๒ ฉบับตุล)

กรรม (ต่อ)

ปฏิกุเจว ตํ กยรา	ยํ ชนฺดา หิตมตฺตโน
๑๓ แม่นิ่งนี้กรู	รอบการ ไตนา
ยังประโยชน์รรดสาร	ส่งไซร้
แก้อาคมประมาณ	มีมาก น้อยๆ
ควรกอบกั้นนั้นให้	เสร็จสิ้นโดยพลัน

น หิ ตํ สุลกํ โหติ	สุํ ทุกกฺกาวินา
๑๔ สุขสรรพสรูปสิ้น	สุขกาย ใจเฮ
คนประพฤดิชั่วหมาย	ห่อนได้
โดยสวดง่ายตาย	คุณก็ เลบพอ
เหตุสุขมิแก่ลไกล	แก้ผู้ทรน

ทุกโข ปาปสฺส อจฺจโย

๑๕ คนสะสมสืบสร้าง

กรรมชั่วจักชักนำ

แก่ผู้ที่กระทำ

ผลบาปย่อมจักได้

บาปกรรม

ทุกข์ให้

ทุกข์ิต นั้นนา

แต่ผู้อันธพาล

สุโข ปุณฺณสฺส อจฺจโย

๑๖ การสะสมสืบสร้าง

กรรมชอบจักชักนำ

แก่ท่านที่กระทำ

กอบชอบชอบจักได้

บุญกรรม

สุขให้

สุขวิต นั้นแล

แต่ผู้แสวงธรรม

นตฺติ ปาปํ อกุพฺพโต

๑๗ บาปกรรมย่อมเกิดขึ้น

ผู้ไม่ทำบาปจน

สิ่งชั่วอกุศล

บาปจักอุบัติด้วย

แก่คน ทำเฮ

จวนม้วย

สลดขาด แลนา

ดังนั้นมีโณน

สุกฺราณี อสาธฺนึ อตฺตโน อหิตานิ จ.

๑๘ การใดไร้ประโยชน์เกื้อ

ทั้งปราศจากผล

การนั้นแหละทุพพล

หากหลีกเลี่ยงได้แล้ว

กุตตน

ผ่องแผ้ว

ทำง่าย

เลิกสละเหลือประมาณ

เรื่องรัก เดรดดุลลว

(ต่อจากหน้า ๘๕๓ ฉบับ ตุลาคม)

ตอนที่ ๑๔

จดหมายรายวันของมีน้ำฮักเคอร์

ที่ ๒๓ กันยายน- จอนาแทนค็อกซียาย
 ชนกว่าเมื่อคืนนี้ ฉันคิดใจที่เธอมีงานต้อง
 ทำมาก เพราะความคิกระได้ ไม่กลับไป
 ดูสิ่งที่น่ากลัว ฉันขอไม่บอกว่าคุณก็
 คงคำ ด้วยเธอชยอกว่าจะไม่มารับ ประทาน
 กลางวันที่ยาน เวลางานบ้านอะไรต่างๆ
 ก็ทำเสร็จหมดแล้ว เพราะฉันนั้น ฉันจะเข้า
 ห้องปักประคูล่านจดหมาย ราย ทาง ของ เธอ
 เสียที

วันที่ ๒๔ กันยายน- เมื่อคืนนี้ ฉันไม่ มี
 หัวอกหัวใจ ที่ จะ เขียน เพราะ เรื่อง วาว อัน น่า
 กลัวของจอนาแทน ทำให้ฉันโง่เขลาใจกว่า

ไปหมด พุโธ! น่าสงสาร เธอจะต้องไ้
 วยความทรมานสักเพียงไร แม้จะเป็นจริง
 หรือไม่นั้นก็ อยากรู้กันว่าเป็นจริงคังนั้น
 หรือไม่ หรือว่าเธอสมองเสีย และเขียน
 พล่ามเรื่องอันน่ากลัวเช่นนั้นลงไว้ หรือเธอ
 มีเหตุอย่างใดกระมัง? ถ้ารู้เช่นนั้นไม่ เปิด
 ขนคึกกว่า ด้วยจะพูดแก่เธอหรือ ก็ ไม่ได้
 มั่นตันไปหมดทุกท่า เจ้าคนที่เห็นเมือวาน
 นึกเธอแน่อนใจเสียจริง ๆ ึ่ง ๆ ว่าเป็นคน
 ที่เธอรู้จักมานั้น หรือว่าเป็น เพราะไป การ
 ศพเลยทำให้ ใจคอพ่นพ่น แต่ ยัง ใจ อยู่
 ๆ ก็ออกจะจริง ๆ เสียแล้วที่อคาความคังนั้น
 ขึ้นมาอยู่ล่อนคอง.... แม้แกมาเราก็จะ
 ไม่ย่นย่อ...., ฉันเกรียม ตัวไว้ วัน หนึ่ง

และพิมพ์จดหมายรายทาง^๕นี้ออกแจก^๕ กันให้รู้
ทั่วไป อนิจจา^๕ รอนาแทนเมื่อเธอหมดความ
สั^๕งักกล้ว^๕ ในเรือน^๕ แล้ว เธอคงจะเล่าให้^๕ คน
ฟังได้^๕ ฉันจะสืบถามอะไร^๕ เธอก็ คงได้^๕ ที่^๕ สัน

จดหมายแวนเฮ็ลซึ่งถึง^๕ มิสซิสฮัคเคอร์

“ที่ ๒๔ กันยายน

“แมคามได้ทราบ -

“ฉันต้องขอโทษอย่างใหญ่ ในการที่
ไคเขียนจดหมายบอกข่าวอันสลดใจ^๕ ที่มิสซิส
ลูซิงแก่^๕ กรรม มาให้^๕ หล่อน โดย ความ
เมตตา^๕ กรุณา^๕ เธอ เพื่อ ของ หลอด^๕ โกลด^๕ มิง
ไคอนุญาตให้^๕ ฉัน อ่าน^๕ กระดาษ และ จดหมาย
อะไร^๕ ทั่ว^๕ ๆ ของมิสซิสลูซิง^๕ ทั้ง^๕ สัน ด้วย มี
เหตุอันสลดใจสำคัญอย่างหนึ่ง^๕ ที่ฉันจะต้องสืบค้น
จึงได้พบจดหมายของ^๕ หล่อน อัน^๕ แสดงให้^๕
เห็นว่าเป็นสหายเกลียด^๕ รักกัน กับมิสลูซิง อย่าง
สนิทสนม และ หล่อน รัก^๕ มิสลูซิง^๕ เพียงไร
ด้วยความรักนั้นแมคาม^๕ นำ^๕ ฉัน ขอ^๕ อธิ^๕ วอน
ให้^๕ หล่อนช่วย^๕ เหลือ^๕ ที่ขอ^๕ ทิ้ง^๕ เพื่อ^๕ เห็น^๕ แก่^๕
ผู้อื่นหรือ^๕ การอาจใหญ่โตเกินกว่า^๕ ที่^๕ หล่อน
นึก^๕ ไปได้^๕ จึงอนุญาตให้^๕ ฉันไป^๕ หา^๕ หล่อน
ได้^๕ ไหม^๕ ? ขอให้^๕ เข้าใจ^๕ เธอ^๕ ฉัน เป็น
เพื่อน^๕ ของ^๕ หมอ^๕ รอน^๕ ซี^๕ เว็ค และ หลอด^๕ โกล
ด^๕ มิง (คือ^๕ อา^๕ เชอร์^๕ ของ^๕ มิสลูซิง) แต่ใน
เวลานี้ฉันต้องรักษาไว้เป็นความลับก่อน^๕ ยัง^๕ หา

ได้^๕ ให้^๕ ใคร^๕ รู้^๕ ไม่^๕ แม้^๕ หล่อน^๕ ระบุ^๕ อนุญาตให้^๕ ฉัน
มาหา^๕ และ^๕ นึก^๕ แะ^๕ เวลา^๕ ไค^๕ หรือ^๕ ที่^๕ ไหน^๕ แล้ว^๕ ฉัน
ก็^๕ ระวัง^๕ มา^๕ เข้ม^๕ ซื่อ^๕ เคอร์^๕ โดย^๕ ทันท^๕ ขอ^๕ จง^๕ ย้ำ
มีความ^๕ โกรธ^๕ เคือง^๕ ฉันได้^๕ อ่าน^๕ จดหมาย^๕ ของ^๕
หล่อน^๕ และ^๕ ทราบ^๕ ว่า^๕ หล่อน^๕ คดี^๕ เพียง^๕ ไร^๕ ทั้ง^๕ สามี
ของ^๕ หล่อน^๕ ต้อง^๕ ได้^๕ รับ^๕ ความ^๕ ทรมาณ^๕ อย่าง^๕ ไร^๕ ง่าย^๕
เพราะ^๕ ฉัน^๕ ถ้า^๕ ฉัน^๕ ะ^๕ ไป^๕ จง^๕ ย้ำ^๕ เพื่อ^๕ ให้^๕ เขา^๕ รู้^๕
ด้วย^๕ อาร^๕ จะ^๕ เกิด^๕ อัน^๕ ตราย^๕ แก่^๕ เขา^๕ ได้^๕ ขอให้^๕
หล่อน^๕ ยก^๕ โทษ^๕ อีก^๕ ครั้ง^๕ หนึ่ง^๕

“แวนเฮ็ลซึ่ง

โทรเลข มิสซิสมี^๕ นำ^๕ ฮัคเคอร์^๕ ถึง^๕ แวน
เฮ็ลซึ่ง

ที่ ๒๕ กันยายน - มา^๕ วน^๕ ไค^๕ รด^๕ ไฟ
สี่^๕ โมง^๕ เข้า^๕ ๑๕ นาที ถ้า^๕ มา^๕ ทันท^๕ มา^๕ เมื่อ
ไค^๕ ได้^๕ พบ^๕ ท่าน^๕ ได้^๕ ทิ้ง^๕ นั้น

“วลเฮ็ลมี^๕ นำ^๕ ฮัคเคอร์^๕”

จดหมายรายวันของมี^๕ นำ^๕ ฮัคเคอร์^๕

ที่ ๒๕ กันยายน - ยัง^๕ ใจ^๕ ไม่^๕ รู้^๕ เมื่อ^๕ จวน^๕ ถึง^๕
เวลา^๕ ที่^๕ หมอ^๕ แวน^๕ เฮ็ล^๕ ซึ่ง^๕ จะ^๕ มา^๕ หา^๕ ออก^๕ ไป^๕ ฉัน^๕ เห็น^๕
บิช^๕ บิช^๕ ซอย^๕ กัด^๕ ด้วย^๕ รู้^๕ สัก^๕ ว่า^๕ แก^๕ หา^๕ มา^๕ ความ^๕
สว่าง^๕ ใน^๕ เรื่อง^๕ ที่^๕ รอน^๕ นา^๕ แทน^๕ เป็น^๕ ทุก^๕ ข^๕ ให้^๕ ได้^๕
นอกจาก^๕ นั้น^๕ แก^๕ ได้^๕ พยายาม^๕ ลบล^๕ ช^๕ มา^๕ ตลอด^๕ เวลา^๕
ที่^๕ หล่อน^๕ ล้ม^๕ เียบ^๕ คง^๕ ะ^๕ เล่า^๕ เรื่อง^๕ ราว^๕ ให้^๕ ฟัง^๕
ได้^๕ เลือ^๕ ขย^๕ ลอด^๕ เรื่อง^๕ ที่^๕ กระ^๕ มา^๕ นึก^๕ คง^๕ เกย^๕ วน^๕
กับ^๕ ลูซ^๕ แล^๕ การ^๕ เลม^๕ ื่อ^๕ เพื่อ^๕ ผล^๕ ัก^๕ ขึ้น^๕ เค้น^๕ ใน

เวลากลางคืนของหล่อนแน่นอน หาใช่เกี่ยว
กับตัวรอนาแทนไม่ เพราะฉนั้น ฉนั้น เชวไป
เปล่าๆ ที่มาเชื่อถือเอาว่าเกาะช่วยเหลือ
ในเรื่องรอนาแทนนั้น ลูซ คงจะได้เล่าให้
อัคราหมอนฟังถึงการที่หล่อนเดินขึ้นเขาน้ำไหล
เขา และตัวฉนั้นเป็นผู้รัก แกร่งไกรรอน
รอนอยากมาพบเพื่อให้อ่านเรื่องนั้นให้แก่ฟังทั้ง
สิ้น สำหรับเกาะไกรเข้าไปชุมเห็ดที่ ลูซ
ล้มไป

วันนั้นใจคอฉนั้นไม่ใคร่รู้สึกสบายเลย ต้อง
ร้องไห้ไต่ความ กลัดกลุ้มเสีย พักหนึ่ง -
คล้ายกับฝนตกได้เมฆให้ท้องฟ้าปรอทไต่
บางก็คงจะเป็นเพราะไกรอ่าน รศหมาย รายวัน
ของรอนาแทนหรือใจแผละจึงทำให้ ใจคอกระ
สับกระส่ายทรนทรายเช่นนั้น ทั้ง รอนาแทน
ก็เพื่อนมาจากไปใน เวลานั้น ควีย จะไม่ได้
พบกันถึงวันเต็ม ๆ ก็บอกกันหนึ่ง แต่หวัง
ว่าเธอคงไม่มีเหตุที่จะคดออกตกใจอีกเป็น แน่
แม้นวันศาหมอนนั้นมา ฉนั้น จะไม่ พุด ถึง
เรื่องรศหมายรายวันของรอนา แทน เลย เว้น
แต่เกาะถาม ส่วนรศหมายรายวันของฉนั้น
เอง นั้นไกร พึมพำ ทั่วไทยไว้ เคอร์ เสรี แล้ว
แม้เกาะซักถามเรื่องลูซฉนั้นก็จะส่งให้เกาะ จะ
ไกร ไม่กล้าซักต้องซักถามกันอีก

ต่อมา - หมอแวนเซลล์ซึ่งได้ มาและ

ไปแล้ว การที่ไกรพบปะกับแก๊งจึงไม่ ทราบ
ทำให้ศรัทธา หมนแคว้งรู้สึก คล้าย กับ คน ผัน
ไม่เชื่อว่าเป็นจริงไปได้ แม้ว่าฉนั้นจะไม่ไกร
อ่านรศหมายรายวันของรอนาแทนมาเสียก่อน
แล้ว ก็คงไม่รู้สักวันวายถึงเพียงนี้ หมอ
แวนเซลล์ซึ่งทำอะ เป็น คน ดี และเฉลียว
ฉลาดมาก ฉนั้นรู้สึก ความดี ความ เมตตา
กรุณาและความเป็นดีดีของแก๊งตั้งแต่แรกเห็น
หน้าแกมาพรั่งนั้นระ ต้อง ลอง ถาม ถึง เรื่องร
อนาแทน

จะขออธิบายเหตุความที่พบปะแก๊งนั้น คือ
ราวเวลาบ่าย ๒ โมงครึ่งมีเสียง เคาะ ที่ ประตู
ฉนั้นพยายามทำใจให้กล้าหาญ และคอย
อยู่สักครู่หนึ่ง เมื่อบอกประตูเข้ามาบอก ว่า
หมอแวนเซลล์ซึ่งมา

ฉนั้นลุกขึ้นกับศรัทธากระทำคำนับ แยก
เดินตรงเข้ามา เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ แฉง
แรงออกผายไหล่ผึ่ง คอสูงงามสมกับรูปร่าง
หน้าเป็นคนเจ้าความ คิด หน้าผาก กว้าง
ควัก หนวดเครา โทน เกลี้ยงไนย์ คา คำ
ใหญ่ลิ้มโพล่ง และสังเกตได้ว่า เป็น คน
ไหวพริบฉลาดเฉลียว แก่พอกกับฉนั้นขึ้นว่า -

“มีลิสต์ฮัคเคอร์หรือมิใช่ ?” ฉนั้นกับ
ศรัทธา

“คือมีลิสต์นาเมอร์หรือ ?” ฉนั้นบอก

“ฉันมาหาสิมนำเมอร์เร่ ซึ่งเป็นเพื่อน
ของลูชไว้สเคินว่าเสีย อา! แมกามมี
นำ การที่ฉันมานั้นเกี่ยวกับเรื่องตายนี้”

“แต่ที่เกี่ยวกับ” ฉันตอบ “เมื่อท่าน
เป็นเพื่อนของลูชแล้ว ท่านก็จะไม่เห็นใคร
ซึ่งจะให้การเรื่องหล่อนได้ ก็ไปกล่าวกับฉัน”
แล้วฉันยืนมือออกไปเยี่ยมอก

“แมกาม มีนำ” แกพูดอย่างใจ
“ฉันรู้สึกเหมือนกันว่าเพื่อนของแม่สาวเซญ
ใจนั้นคงจะต้องเป็นคนดี แต่ฉันยังจะต้อง—”
แกพูดจบเสียเพียงนั้นพลางก้มศีรษะโดยสุภาพ
ฉันจึงซักถามแกว่า ที่ มา ท่าน ต้องการอะไร
แกก็ตอบว่า—

“ฉันได้อ่านจดหมายของ หล่อนซึ่ง มีไป
ถึงมิสลูช ขอล่อนจง กรุณาบอกโทษฉัน
เสียสักครั้งหนึ่ง ด้วยฉันต้องเที่ยว ซักถาม
ที่โน่นที่หนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นหน้าผู้ใดที่จะไป
ซักถามได้ นอกจาก หล่อนฉันได้ ร้อยว่า
แมกามกับลูช ได้ไปอยู่ด้วยกันทั่วด้วย ใน
เรือนลูชได้เขียนจดหมายมายาวไว้ หล่อน
ไม่ต้องยลาคใจ แมกามมีนำจดหมายมายาว
วันลูชฟังจะคงคืนเมื่อแมกามาแล้ว และ
ทำตามแบบอย่างของแมกามที่ เกี่ยวกับ ในจด
หมายมายาวนั้น ได้เล่าถึง เรื่อง ที่ลูก ชิน
เลมอเกินในเวลากลางคืน ซึ่งแมกามได้

เป็นผู้ช่วยไว้ โดยความ ร้อนใจ เป็น ที่สุด
ฉันจึงได้ รีบร้อนมาเพื่อขอความช่วยเหลือ
ช่วยเล่าเรื่องราว ที่จำได้ นั้น ให้ ฉัน ฟัง
สักหน่อย”

“อ้อได้ ชะหม้อแวนเฮลซึ่งฉันเข้าใจว่าจะ
เล่าให้ท่านฟังได้ทั้งหมด”

“อ้อ! อ้อ! มีความจำเก่งมาก เป็น
สิ่งที่ผู้หญิงสาวน้อยคนจะทำได้”

“ไม่ใช่หม้อ ฉันเขียนลงไว้เป็นจดหมาย
รายวันหรือที่แม่ท่านอยากให้คุณจะเอามาให้ดู
ก็ได้”

“แหม! ถ้าเช่นนั้นเป็นความกรุณา
ของแมกามอย่างยิ่ง จะช่วยเหลือเธอเพื่อ
ให้แกได้มาก” พูดแล้วฉันก็หยิบจดหมาย
รายวันซึ่งเป็นตัวเลขอักษรลงไว้ แกรีบไป
ด้วยกิริยาอันนอบน้อมแล้วว่า—

“จะกรุณาให้ฉันอ่านได้ไหม?”

“ตามแต่ใจ ท่าน” ฉันตอบ เรียบๆ
แกก็เปิดออกอ่านเมื่อจบ แล้ว ลูก ชิน ยืน ก้ม
ศีรษะอย่างสุภาพ

“หล่อนเป็นคนเฉลียวฉลาดอย่างเอก!”

แกว่า “มิสเตอร์จอห์นแทนคง จะดีใจ หนา
น้อยไม่ว่าใครจะรักใคร่เช่นนี้ หล่อนจะ
กรุณาช่วยฉันให้อ่านหน่อยได้ไหมเล่า เพราะ
ตัวเลขอักษรฉันไม่รู้จัก” ฉันออกนั้นก็อาย

แกจึงเลยส่งสมุทโทมไปไว้ที่เคอร์ให้

แกรีบไปในยาคาเป็นมันวาว “หล่อน
ก็เหลือเกิน” แกว่า “ฉันอ่านเคียวินไค
ใหม่? และหล่อนจะอนุญาตให้ฉันซักถาม
อะไรบ้างในเวลาที่คุณจะไคหรือไม?”

“ไคทั้งสิ้น” ฉันว่า “อ่านไป ก่อน
เดชะชะฉันจะไปสั่งให้เขาเตรียมอาหารกลาง
วัน แล้วถึงเวลารับ ประทาน ท่าน จะ งาม
อะไรก็ตาม” แกก็มีศีรษะรับพลางนั่งลง
เพ่งดูหนังสือ ส่วนฉัน จึงไป สั่งให้เขา จัด
อาหาร พอกลับมาพบแกเกิน สว่างไป มา
อยู่ในห้องหน้าแกกำลังด้วยความร้อนใจ ครั้น
เห็นฉันก็ตรงเข้ามาจุมพิตไว้ทั้งสองข้าง

“อา! แม่คามมึน” แกว่า “ฉัน
ไม่รู้จะขอคุณหล่อนอย่างไร ขอความใน
กระดานนี้เท่าที่ข้าว่าแสงอาทิตย์ฉายส่องความ
สว่างมาให้ แต่ที่ไหนหล่อนจะเข้าใจ ถึง
เช่นนั้นขอบอกว่าคุณขอคุณหล่อน เป็น ที่ สก
หล่อนเป็นหญิงที่เฉลียวฉลาดหาตัวเสมอสอง
ยากแม่คาม แม้ว่าจะหาแสมแวนเฮ็ดซึ่ง
จะทำสิ่งไรให้แก่ตัวหล่อนไคแล้ว เข้า
ใจว่าแม่คามคงจะให้ฉันทราบทุกสิ่งสิ้น ทั้ง
จะเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันมีความสุขใจอย่างยิ่งหาก
จะได้เห็นเพราะที่ แม่คาม อย่าง เพื่อน คน หนึ่ง
แล้วฉันอาจทำได้จริงๆ ด้วย และเมื่อการ

สำเร็จเรียบร้อยแล้วแล้วหล่อนกับสามี ก็ คง
รู้สึกมีความสุขใจไม่น้อย ทั้งสามีหล่อน
จะชอบบุญคุณหล่อนเสียอีก”

“แต่หมอยกยอฉัน เกินไป นึก - ที่ จริง
หมอยังไม่รู้จากกันฉันเลย”

“ไม่รู้จักหล่อน - ฉันหนะรี ขอให้เขา
ใจเสียว่าฉันเป็นคนชราแล้วไคเคยเรียนนิสัย
ใจคอทั้งของหญิง ชาย มา มาก หนัก ต่อ
หนัก เหตุใดจึงจะไม่รู้จักหล่อนเล่า! ฉัน
ไคอ่านจดหมายรายวันของหล่อน รู้สึกว่า
ทุกบรรทัดบอกความจริงทั้งสิ้น อาแม่คาม
มีน้ำ ผู้หญิงที่ไคแล้วไม่ขัดขืน ความเป็น
ไปของชีวิตหล่อนเลย หล่อนกับข้าอยู่
ในจำพวกหญิงที่ทรงคุณอันเลิศ ทั้ง สามี
หล่อนก็มีนิสัยใจคอเป็นผู้ดีสมแก่ภรรยาด้วย
หล่อนจงเล่าให้ฉันฟัง ถึง เรืองงามของหล่อน
สักหน่อย เขาขยายที่อยู่หรือหรือ? ความ
เจ็บไข้ให้ลานั้นหายไค และ แสง แสง ใจ คอ
ชื่นชมสหายไค อยู่ หรือ?” ฉัน เห็น เป็น
โอกาสดีที่จะถามถึงจอนาแทนไค จึงเลย
พูดว่า -

“เธอเกือบจะหายสหายไคอยู่แล้ว มา
ตกใจด้วย มีสเคอร์ซ้อคนดี ถึง แก่ กรรม น
แหละ เลยกลับวันวายุไปสักหน่อย” แก
รีบชิงพูดฉันว่า

“ข้อเรื่องนั้นฉันรู้เหมือนกัน ไท้อาน
ทหมาย ลมบี สุก ท้าย สอง ลมบี ของ หล่อน
แล้ว” ฉันจึงพูดต่อไป -

“ฉันเข้าใจว่าคงเป็นด้วยเหตุนี้เป็นปฐม
ซึ่งทำให้เธอตกใจ เพราะ เมื่อวัน พฤหัส
ก่อนไถ้เข้าไปในเมือง เธอก็ ตกใจอะไรขึ้น
มาอย่างหนึ่ง”

“ตกใจเมื่อเป็นไข้สมอง ฟัง หายใหม่ ๆ
เช่นนั้นไม่สู้ดีเลย ตกใจชนิดไหนกัน?”

“เธอว่าเธอได้เห็นใครคนหนึ่ง ซึ่งกระ
ทำให้ฉันมีความจำถึงสิ่งอันน่ากลัว” เวลา
นั้นใจของฉันให้นึกถึงสมเด็จพระนางเจ้า จอณาแทน
เสียเหลือเกิน ไม่ทราบว่าคุณรู้สึกอะไร
ผลุบผลิบมาสู้รวกเร็วเหลือเกิน จนทำให้
หมดความกระตือรือร้น ฉันคุกเข่า
ลงตรงหน้าแก และจับมือแกมากำไว้แล้ว
อ้อนวอนขอให้ช่วยสามัคคีด้วยน้ำตาหล่อเต็มตา
แกจับมือฉันให้ลูกขี้มันลงบนแกอ้อนวอม ตัว
แกเองก็นั่งลงข้างๆ กำมือฉันไว้แน่น
แล้วพูดด้วยเสียงอ่อนหวานว่า -

“ชีวิตของฉันโคกเคียวและ วาเหว อยู่
คนเคียว ต้องทำการไม่มีเวลาหยุด เพราะ
ฉันจึงไม่มีเวลาที่จะนัดกับเพื่อนฝูง แต่
ครั้นเมื่อมาดังตาม คำ หมอชเวต และ นำ
ฉันก็กลับรู้สึกตัวตรงกันข้าม ขอให้เชื่อ

เสียเถอะว่าที่ฉันมานี้โดยความนับถือ ต่อ
หล่อนแท้ๆ และฉันรู้สึกมีความยินดีที่เป็น
อย่างยิ่ง แม้จะไถ้ช่วยเหลือเกื้อหนุนหล่อน
เหตุอันซึ่งสามัคคีหล่อนต้องทน ทรมานนั้น ก็
เกียจข้องกับการของฉันด้วย จึงไม่เป็นการ
ยากลำบากอะไรก็มาก น้อย ขอสัญญา กับ
หล่อนว่า ในไม่สู่นานนักทั้งเขาและหล่อน
จะมีความสุขบริบูรณ์ด้วยกันทั้งคู่ ขณะ
นั้นหล่อนรับประทานเสียให้มาก หล่อนมี
ความเคียดแค้นเกินกำลังตัว จึงทุรนทุติ
ลงไป ฉันเข้าใจว่าจอณาแทนสามัคคีหล่อนคง
จะไม่อยากเห็นหน้าภรรยาเคียวด้วย เพราะ
ฉันเห็นเพราะเห็นแก่เขาหล่อนทำหน้าฉัน และ
บางครั้งให้บริวาร ส่วนเรื่องลูก หล่อนก็
ไถ้เล่าให้ฟังหมดแล้วเราจะไม่พูดถึงอีก ฉัน
นั้นจะพักอยู่ที่เฮกซ์เคอร์นก่อน เพื่อตรวจ
ตามซึ่งหล่อนไถ้เล่าให้ฉันฟัง และเมื่อฉัน
มีข้อใดที่ขัดข้องอยากถามหล่อน จงอนุญาต
ให้ฉันมาถาม แล้ว หล่อนจะไถ้เล่า เรื่อง
สามัคคีของหล่อนให้ฉันฟังด้วย แต่ยังไม่ใช้
เวลานี้ หล่อนต้องรับประทานเสียก่อน”

เมื่อรับประทานอาหารกลางวันแล้ว เรา
ก็กลับเข้าไปในห้อง รับแขก อีก แก เอ่ย
ขึ้นว่า -

“เฝ้าขอกับเรื่องสามัคคี หล่อนให้ฉันฟัง”

เรื่องนั้นขอรับรองว่าเป็นจริง! และจะยอม
สละชีวิตเพื่อจกการให้เรียบร้อย เหตุ
ในส่วนตัวหล่อนกับสามีไม่ต้องกลัวเกรง สิ่ง
ใดทรอล อันควายจะตกแก่ผู้อื่นต่างหาก
สามีหล่อนนั้นเป็นคนเก่งมาก เขามิได้
เคลือบแคลงหรือเสียวิตเลย จน สัก นึก เคี้ยว
ฉินสาบาลให้โต จงสงบจิตสงบใจไว้เสีย
ก่อนเถิด ยังมีอีกหลายสิ่งที่ยากจะชักถาม
การที่ไทยพล่อนครั้น นั้นรู้สึกปลมมาก
ราวกับว่าได้ รับแสงสว่างในที่มืด

“แต่ผู้สยัซอ

“เฮวราแซมแวนเฮลซัง”

จดหมายมิสซิสฮักเคอร์ถึงแวนเฮลซัง

“ที่ ๒๕ กันยายน เวลาห้าค่ำครึ่ง

“ถึงหมอแวนเฮลซังที่ทราย-

“ขอขอบใจจดหมายที่ท่านมีมานั้น ทำ
ให้ฉันปลกความหนักใจลงไปไ้มาก แม้
ว่าเรื่องนั้นเป็นจริงแล้ว ก็ອອการเป็นการ
ไม่สู้ก็ทอายสัควันจะเข้ามาอยู่ในลอนดอน!
ฉันไม่ອອการคักถึงเลย ขณะทีเขียนจดฉิน
ไ้รับโทรเลขจากอนาแทนออกมว่า จะ
มาวัดไฟ ๖,๒๕ โมงคั่นและ คง จะ ถึง นั ราว
๔,๓๕ ทุ่ม เพราะฉฉินนั้นแทนที่จะมารัยประทาน
กลางวันด้วยกัน ก็ฉฉินอยากให้ท่านมารัย
ประทานอาหารเข้าเวลาสอง โมง เข้าใจว่า

คงจะไม่เข้าเกินไปนักหากท่านมี อูระ จะ ต้อง
รีบกลับ จะกลับไ้โดยวัดไฟ ๔,๓๐ โมงเข้า
ก็ไ้ ซึ่งจะไปถึงแปดถึงคั่นราว ย่ำ ๒,๓๕
โมง ไม่จำ เป็น ต้อง คอข จกหมายนี้ แม้
มิไ้ไ้รับข่าวจากท่าน ก็จะเป็น อธิรู้ไ้
ว่าท่านจะมารัยประทานอาหารเข้าด้วยกัน

“แต่เพอนท์ซอัสคัยและกระคณัญ

“มีนาฮักเคอร์”

จดหมายรายวันของจอนาแทนฮักเคอร์

ที่ ๒๖ กันยายน - ฉฉินกว่าจะไม่ เขียน

จดหมายรายวันอีกแล้ว แต่มีเหตุจำ เป็น
ที่จะต้องเขียน เมื่อคั่นพอกกลับมาถึงบ้าน

มีน่ายอกว่าแวนเฮลซังมาหา และ หล่อน
ไ้ให้จดหมายรายวันทั้งสองนั้นไป ด้วย
มีความร้อใจในเรื่องฉฉินมาก จกหมายที่
หมอมัมารัย รอง ว่าตาม ซึ่ง ฉฉินเขียนไว้ นั้น
เป็นจริงหล่อนก็เอาออกให้ฉฉิน ทำให้ฉฉิน
รู้สึกกลับเป็นคนละคน เพราะความสงสย
ในเรื่องนี้ว่าจะไม่จริง ไ้ทำให้ฉฉิน ต้องไ้
รับความคัขฉฉินในใจอย่างมหันต์ และกลัว
ไปหมกทุกสิ่งทุกอย่าง ยัคั่นเมื่อไ้รู้เสีย
แล้วฉฉินจะไม่กลัวเลย ถึงคัควานคอง ก็
ไม่กลัว อย่างไ้ก็ไ้ แก พยายาม มา
ลอนดอนจนสำเร็จแล้ว สิ่งทีฉฉินจะทำไ้ก็
คือ ขอให้ หมอแวนเฮลซัง กำคั เสีย เท่านั้น

เวลานี้น่ากำลังแต่งตัวฉันจะต้องไปหาแก ที่
โฮเต็ลเสี่ยสักหน่อย

เข้าใจว่า แก คง จะ ปลดใจ ที่ไ้ พย ฉิน
มาหาแกดังนั้น เพราะเมื่อได้แนะนำ ตัว
เองต่อแกแล้ว แกทยฆ่าแหรนหน้าฉันไป
ทางแสงสว่างพูดว่า -

“แม่ถามมีนายบอกว่าท่านตกใจและท่าน
ช่วยยังงี้ละ” ฉินยิ้มและตอบว่า -

“ฉันได้ตกใจช่วยไปจริง แต่ท่านรักษ
ฉันให้หายแล้ว”

“รักษายังไงกัน?”

“รักษาก้วยเทหมายของท่านที่มามีมา ถึง
มีนาเมื่อคืนนี้ ไม่ทราบว่าเป็นอะไร ฉันไม่
ไว้ใจตัวเองเลย เข้าใจว่าเป็นการไม่จริง
ทั้งสิ้น ทั้งไม่กล้าบอกเล่าแก่ สิบ แก่ใคร
ด้วย นี่จะพยายามสืบค้นโดย ลำพัง ของ
ตัวเองเท่านั้น หมอคงไม่เคยรู้จักว่ามนุษย์
เราเกิดสงสัยตัวเองหรือ เพราะ คน อย่าง
ท่านฉันนี่ไหนจะสงสัยตัวเอง”

แกหัวเราะแล้วยื่นมือ ออก มาให้ รัช พก
ว่า “อย่างไรก็ตามของนี้ว่าฉันเป็น สหาย
ของท่านคนหนึ่ง เคยได้ ยินเฝ้าพูดถึงท่าน
อยู่บ้าง ฟังจะมาได้ รู้จักมาก ขึ้นวัน นี้ เอง
คือนับว่าเป็นโชคกลางอย่างประเสริฐ ยักัน
ฉันอยากขอให้ท่านช่วยเหลือได้ไหม ไม่

ต้องช่วยอะไรหนักหนาหรือ ช่วยอยู่ที น ก็
ได้ท่านจะช่วยบอกฉันสักหน่อยถึงเหตุ ก่อนที่
จะไปแหรนฉินแวนเนี่ยจะได้หรือไม่? ต่อไป
ฉันจึงจะขอ ความ กรณา ช่วย เหลือ อย่าง อื่น
แแรกจะขอเพียงเท่านั้นเอาเป็นพอไปก่อน”

“ฟังหน่อยก่อนหมอ” ฉินว่า “ท่าน
จะทำแก่ความดีตามการที่ ควร จะ ทำ กับ แก
เช่นนั้นหรือ”

“แต่ที่เกี่ยว” แกพูดเรื่อย ๆ

“ถ้าเช่นนั้นฉันยอมช่วยเหลือท่าน โดย
เต็มอกเต็มใจที่สุด ยังมีเรื่องอะไรอีก
ที่จะบอกเต็มใจที่สุด ยังมีเรื่องอะไรอีก
ที่จะบอกเต็มใจที่สุด”

ฉินรับประทานแล้วฉันไปส่งแก ที่ สถานี
ขณะที่เราจากกันแกพูดขึ้นว่า - “หวัง
ว่าเมื่อฉันให้มาตามทั้งท่านแลมีสินนี้มา คงจะ
ขึ้นไปในเมือง

“ท่านเรียกตัวเมื่อไหร่เราจะขึ้นไปโดย
ทันที” ฉินตอบ

ฉันเอาหนังสือพิมพ์เมื่อเช้านี้ กับหนังสือ
พิมพ์ลอนดอนเมื่อคืนก่อนนี้ ส่งให้ แก เพื่อไป
อ่านเล่นในรถไฟแก้วว่าคาญ ขณะเมื่อเรา
ยืนพูดกันอยู่ที นาน ต่าง วล คอยให้ รถไฟ ออก
ไปยักันแตกกลงไปคตหนังสือพิมพ์ซึ่งดูเหมือน
จะเป็นเว็สตีมันส์เคอร์ราเช็ต - สิ่งที่ได้
ด้วยดี - สิ้นหน้าแก่ช็อคขาวลงไปทันที พก

พิมพ์แก่ตัวว่า “เมื่อก่อน! เมื่อก่อน
เร็วเหลือเกิน! เร็วเหลือเกิน!” เวลา
นั้นฉันเข้าใจว่าแกคงจะไม่ได้อะไรจากตัวฉันอยู่
ที่นั่น ต่อเมื่อไต่ขึ้นเสียงหัวกรวดไฟ รวด
เขยื้อนออกจากทงไต่รู้สึกตัว โผล่หน้า
ค้างออกมาโยกมือร้องตะโกนบอกว่า “ส่ง
ความนี้ไปยังแม่คามมีน้ำด้วย ฉันจะ
เขียนมาโดยเร็ว”

จดหมายรายวันของ นายแพทย์ชัชเวต
ที่ ๒๖ กันยายน - ตามที่ไต่เขียนลงไว้
ในจดหมายรายวันฉบับก่อนบอกว่า “เจ”
บางคนยังหาเจไต่ ไม่จะต้องเขียนต่อไปอีก อา
การเร้นพลคนก็ไม่ได้ขึ้นหรือเลวลง ยังคง
บ้าๆเช่นนั้นอยู่ เขาเจ๊แม่ลงวันก็แม่ลง
มุ่มเล่นอีก เพราะฉันจึงหาได้น้ำความยุ่ง
ยากล่ายากลำบากมาให้แก่ฉันไม่ ไต่รับจด
หมายจากอาเธอร์เขียนเมื่อวันอาทิตย์นี้ ฉบับ
หนึ่งบอกว่าค่อยสบายขึ้น และบรรเทาความ
เศร้าโศกลงบ้าง คือนสัสมิธ รู้สึกอยู่ที่นี่ด้วย
ไต่เป็นผู้ช่วยเหลืออย่างแข็งมือเต็มที่ คือน
สัสมิธไต่เขียนบอกมาให้ฉัน สอง สาม บรรทัด
เหมือนกัน ว่า อาเธอร์ ค่อย พ้นพ้น จาก ความ
ทุกข์เศร้าโศกแล้ว เหตุการณ์ในส่วน ตัว คน
ทั้งสองเป็นอันพอใจเสียไต่ ยังมี อยู่อีก ข้อ
หนึ่งทรงยกวนสัสมิธอยู่ไม่รู้หาย คืออาการ

ของลูซที่ช่วยและตาย ฉันเข้าใจว่าแนว
เซลล์ซึ่งรู้เรื่องราวก็ ชั่วแต่เปิดให้ฉันนึกเคี้ยว
เท่านั้น เมื่อวานนี้ฉันไปเอ็กซ์เรย์และ
พักอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง วันหนึ่งก็กลับมาราว
เวลาบ่ายห้าโมงครึ่ง พอถึงบ้านก็ รีบร้อน
เข้ามาในห้อง ยึด กระดาษ หนังสือ พิมพ์แล้ว
มีนสัสมิธใส่ไว้ในมือฉัน

“จอห์นยังรู้เรื่องนั้น?” แกถาม

ฉันเอามือไขว้หลังรับตา ฉัน อยู่ ฉัน จึง มอง ดู
หนังสือพิมพ์นั้น ด้วยไม่ทราบว่าแกหมายถึง
ความอย่างไร แต่แกแย่งเอาไป จาก มือ
และชั่วรวดเร็วกล่าวถึงเรื่องเด็ก หาย ที่ แฮมม
สตันให้ แกฉันไม่รู้สึกรังเกียจอะไร มาก
น้อย ต่อเมื่อไต่เห็นบรรทัดกล่าวถึงแผล
เล็กๆที่คอ จึงไต่เกิดมีความ คิด ขึ้น ฉัน
เงยหน้าขึ้นดูแก ๆ กลับถามว่า “ยังไร?”

“คุณลักษณะของลูซ”

“แล้วจอห์นยังรู้เล่า?”

“ก็แปลว่ามีเหตุแปลกกว่าธรรมดาอะไร
อย่างหนึ่ง และจะเป็นสิ่งใดก็ ดี ที่ ทำร้าย
หล่อนนั้นไต่ทำร้ายเด็กผู้หญิง” แกตอบว่า

“ฉันนั้นก็จริงไปอย่างหนึ่ง แต่ไม่ตรง
ที่เคี้ยว”

“ท่านอาจารย์ ครีวี่ ท่าน หมายถึง ความยัง
ไร?” ฉันถามแกกลับทำหน้าตึงตังเฉย

เสีย ฉันจึงพูดต่อไป “บอก ผม หน่อย
เถอะ! ผมไม่มีสมอง คึก เลยไม่รู้ จะ คึก
อย่างไร ทั้งไม่มีหลักฐานเค้าเงื่อน ที่ จะ
สืบสวนได้ด้วย”

“จนพูดอย่างนี้ แปลว่าฉันไม่สงสัย
ในเรื่องซึ่งลึกลับตายนั้นหรือ ไม่มีเหตุ มีผล
ที่จะลึกลับใจเลยที่เกี่ยวเช่นนั้นหรือ?”

“ก็นักสงสัยอยู่เหมือนกันในการที่เลือก
หายไปทีละมาก ๆ”

“เลือกหายไปอย่างไรเล่า?” ฉันสั้น
ศีรษะ แกเกินเข้ามานั่ง ลง ข้าง ๆ และว่า

“จนเป็นคนฉลาดอยู่หรือ? จนเอ๋ย
จะคึกอ่านอย่างไรก็ทั้งมีความกล้าหาญ พอ
ตัว แต่ความเลินเล่อของ จน มี มาก นัก
ทั้งยังบก พร่อง อยู่ ด้วย ความ พิจารณา ตรว
ตรา ไม่เบื่อกตาให้เห็น ไม่เบื่อกหูให้ได้ยิน
และสิ่งใดที่อยู่ภายนอกชีวิต แล้ว จน ก็ไม่
เอาใจใส่เสียเลย ไม่เคยนึกถึง บ้าง ว่า มี
สิ่งซึ่งยังไม่เข้าใจและสิ่งนั้นคืออะไร ที่จริง

การที่จะนึก ให้ ผู้ อื่นเขาอธิบายให้ทั้ง หมก ทั้ง
สิ้นนั้นเป็นการคึกคึก ทั้ง มี ความ เพียร
ค้นคว้าหาของตัวเองก็กว่า ไซ้ว่าไม่มี ความรู้
พอแล้วก็เลยเสีย สิ่งไหนที่รู้ก็ทำแต่ที่รู้เรื่อย
ไปหาค้นคว้าหาของใหม่ไม่ ฉันจะเล่าให้
ท่านฟังพอให้เป็นเค้าเงื่อน บ้าง สัก นิด หน่อย

มีสลูชที่ตายครั้ง เพราะ เหตุใด สืบ เขา
เลือกเราเข้าไปดังสี่ คน แล้ว เหตุใด จน
อย่สักรวันเดียวก็ไม่ได้ แม่หล่อนอยู่ใกล้ก็
สักรวันหนึ่ง เราก็คงช่วยหล่อนไว้ ได้ จน
ไต่เร้นรู้ถึงความ มหิศจรรย ของ ชีวิต และ
ความตายบ้างหรือไม่ และได้ลองเปรียบ
เทียบชีวิตมนุษย์กับ ชีวิต สัตว์ คุ บ้าง หรือ
เปล่า? รู้หรือไม่ว่าแมลงมูมยางตัวทำไม่
ตายเสียตั้งแต่ตัวยัง ย่อม ๆ ส่วน ยาง ตัว
อยู่ได้ ตั้งร้อยปีจนตัวโตใหญ่ กิน น้ำ มัน
ตะเกียงได้? จน จะ บอก ฉันได้ ไหมว่า
ทำไมที่ป่ามป่าส หรือที่ไหนจึงมี ค้าง คาว
ตัวใหญ่ มาถูก เลือก สัตว์ ใน เวลา กลาง
คืนจนหมก เหตุใดในเกาะทางฝั่งตะวันตก
จึงมีค้างคาวตัวใหญ่ เป็นคั้งคาวยักเกาะ
อยู่ตามต้นไม้ตลอดวันแล้วพอเจ้า กระลาสี เรือ
นั้นนอนบนคากฟ้ามันก็บินลงมาหา รุ่งเช้า
ขึ้นพบเจ้ากระลาสินนอนตาย ชัก ขาว ทั้ง
เช่นมีสลูชเช่น”

“ถ้าชีวิตท่านอาจารย์!” ฉันว่าพลาง
กระโดดลุกขึ้นยืน “ถ้าเช่นนั้น มี สล ช ก็
ตายด้วยคั้งคาวก็คึกหนะซี และ สล ช นรก
เช่นนี้ได้เกิดขึ้นในลอนดอนแล้ว” แก โย ก
มือให้ฉัน พูดต่อไปว่า

“จนบอกฉันได้ ไหมว่าเหตุใดเท่าจึง มี

ชายอื่นยังเสียวว่ามนุษย์เราอีก ? ทำไม
 แยกกันเคียนซึ่งตายแล้ว และได้ฝังเสร็จ
 แล้วจนกระทั่งทุกสิ่งทั้งนั้น เพื่อน เขา ปลก
 เข้าโกธันหว่านพจนผลต่าง ๆ ลงไว้ และ คัด
 แล้วหว่านอีกหว่านอีกคัดแล้วอยู่เช่นนั้นหลาย
 สิบหน ครั้นชุกศพจนมากเจ้าแยกกันเคียน
 ขึ้นนั้นหาได้ตายไม่ ยิ่งเคียนไปมาอยู่ก็เพื่อน
 ฝูงก็เช่นแต่ก่อน ? ” ถึงตรงนั้น ฉันท
 พกสอก เข้าไปไม่ได้ ภัย สมอง เต็มไป
 ภัยความปลุกใจพิศวาสสยเป็นที่สุด การ
 ที่แก่พุดเช่นนั้นเข้าใจเอาว่า แก่คงใจจะ
 เป็นอาจารย์สั่งสอนชี้แจงให้อีก กัง เช่น เมื่อ
 ครั้งอยู่แอมสเคอร์แคม เพราะฉนั้นจึงเลย
 พกคล้อยตามเสียก็เกือบว่า -

“ ท่าน อาจารย์ ครัย จงโปรดให้ผม
 เป็นศิษย์ของท่าน อาจารย์ อีก เด็ด โปรด
 อธิบายความนัยของเรื่องนั้นให้แก่ผมสักหน่อย
 เพื่อจะได้มองเห็นความตั้งใจของท่าน ที่ จะ
 ทำการต่อไปบ้าง เวลานั้นในสมองผมวิ่งวน
 ว่ากันยุ่งวากกับสมองคนเสียจริต จะตาม
 ความเห็นทางไหนก็ไม่ได้อีกอย่างเดียว ”

“ ที่คิดก็ยังไม่ผิด ” แกว่า “ เขาเถอะ
 จะบอกให้ ความนัยของเรื่องนั้นก็ฉนั้นอยาก
 ให้ท่านเชื่อ ”

“ ให้เชื่อดีไรครัย ? ”

“ ให้เชื่อสิ่งที่จะอนไม่เชื่อนั้นชั ะขอ
 ถามสักหน่อยหนึ่งว่า ผลที่คอเคียนนั้น อน
 คิดว่าถูกทำอย่างเดียวกับผลลชั หรือ ? ”

“ ผมก็นึกว่าเช่นนั้นแหละครัย ” แก
 ยืนขึ้นพกเรือบ ๆ ว่า

“ ถ้าเช่นนั้นก็ผิดสนิทใจ ที่ เคียว ทำ
 มันก็เช่นนั้นจริง ! แต่มันหาใช่ไม่ กลับ
 ร้ายใหญ่ไปเสียอีก ”

“ ให้ตกนรกชั ! ท่าน อาจารย์ หมาย
 ความยังไถ่กันครัย ? ” ฉันท้องถึงแก ทั้ง
 คิวลงบนเก้าอี้ด้วยความโทมนัส แล้วเอา
 สอกเท้าขึ้นโต๊ะ เอามือปิดหน้า พลง พก
 ว่า - “ มันเกิดชัโดยมิสลุชั ! ”

ตอนที่ ๑๕

จดหมายรายวัน ของ นายแพทย์ชัเว็ค

ต่อไป

ความไทยะเล่นฉิวมาเป็นเจ้าเรือนฉันทัน
 ที่ รู้สึกเหมือนหนึ่งว่า แก่แก่ถึงคยหน้าลชั
 เล่น ฉันทเอามือทอยโต๊ะแรงลกชนยนพค ว่า

“ หมอแวนเชลชัชั นท่านเป็นข้าหรือ ? ”
 แก่เกยหน้าชนรอกฉันทอย่างใจ ก็ ทำเอา

ความไทยะละลายหายไปหมด “ จะ เป็น
 ได้กระมัง ! ” แก่ตอบ “ ในเรื่องเช่นนั้นอา
 เป็นข้าได้ง่ายเหมือนกัน ท่านฉัเป็นสหาย
 รักเอิบ เหตุใดจึงไม่ใช้ความคิดบ้าง เห็น

เป็นว่าฉันสนุกง่าย ๆ เพราะฉันเกลียด
จอและเกลียดมานานมาแล้วเช่นนั้นหรือ จึง
ได้เกลียดกลัวให้ฉันได้รู้ความอับระยศ
ดูเช่นนั้น ข้าเห็นจะเปล่าทั้งสิ้น! ฉันไม่มี
ความตั้งใจอะไรเช่นนั้นเลย”

“ประธานโทษผมเสียสักครั้ง” ฉันว่า
แก่ก็พูดต่อไป

“เพื่อนเอ๋ย ฉันรู้สึกเหมือนกันว่าเพื่อน
รักหญิงผู้นั้น จึงได้คอย ๆ พูดให้อ้อมค้อม
ด้วยกลัวว่าจะคงตั้งขึ้น เป็นการยากอยู่
สักหน่อยที่ฉันจะรีบ เชื้อถือโดยทันทีไม่ได้
ทั้งเวลาเป็นมีสติด้วย เหตุฉะนั้นฉัน
ฉันจะขึ้นสัตว์ให้เห็นเท็จและจริง จอนจะ
กล่าวมากับฉันหรือไม่?”

ฉันอีกอ้อมค้อมหนึ่งไม่กล้าจะตอบ แกล้ง
เมื่อแกล้งเห็นเช่นนั้นจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องกลัว แม้ไม่จริง สิ่งที่ฉัน
สงสัยคงจะไม่เห็นปรากฏ อย่างไรก็ดีคงไม่
มีภัยอันตรายอย่างใดเลย แม้ว่าเป็นจริง!
ฮา! ออกจะน่ากลัวอยู่สักหน่อย แต่น่า
กลัวก็ จะไปเป็นทีเชื่อได้ง่าย มาจะ
เล่าให้ฟังว่าทำอย่างไร เราไปจากกัน ด้วย
กันและไปจุดที่เขื่อนนั้น ที่โรงพยาบาล
เห็นอ ไม่เป็นไรเหมือนเช่นที่เพื่อนฉันอยู่
ที่นั่น เขาคงจะอนุญาตให้หมอสองคนตรวจ

อาการคนเจ็บของเขาแต่ เราจะไม่บอกอะไร
ให้รู้ นอกจากจะสืบตามที่เรา ต้อง การ รู้
เท่านั้น แล้ว...”

“แล้วท้ายใจต่อไปเล่าครั้น?” แก
ควักเอา ลูก กล้วยแฉก ออก หัก ออก จาก กระ
เข้าช้อนพูดว่า “แล้ว เรา จะไป ทาก ลม
ด้วยกันในยาชาซึ่งศพ อยู่ ลูก กล้วยแฉก
นี่คือกล้วยแฉกซึ่งศพเหล่านั้น พวกสปีไรท์
เอามาขึ้นให้ ฉันไปให้ข้าเขื่อ”

ในฉันท
หุ้ชอยกลด้วย รู้สึกว่า จะไปพบ สิ่ง อัน น่า
กลัวปรากฏเฉพาะหน้า แต่ไม่ทราบจะทำ
อย่างไร นอกจากจะบอก ว่าให้รีบ ลง มือ ทำ
กันเสียเถิด ด้วยเย็นมากแล้ว

เราได้ไปพบเด็กที่เขื่อนนั้นตอนอยู่ อาการ
ก็สบายดีเหมือนเช่นที่ ไทเย็บคอให้เราดูแล
เชอช่างกระไรคล้ายกับของลูกไม่ผิดเลย ชั่ว
แต่เล็กน้อยและไม่เข้ามากเท่าๆ นั้น เรา
ลงตามวินเซ็นคัล เขาให้การ ว่า คง ถูก
อะไรก็ข้างที่อาจะเป็นเหตุ แต่ส่วน ตัว เขา
เองกลัวว่าเป็นคังคาว ซึ่งมีซุมในแถบ
เหนือของลอนดอน “เป็นได้หลายอย่าง”
เขาว่า “ข้าสัตย์จำพวกนี้ คง จะได้ พลัก
มาบ้าง บางทีก็ไล่ไล่เรื้อคนใดคนหนึ่งเอา
เข้ามาเลี้ยงไว้ แล้วมันก็จะบินหนีจะ กลับ
ไปถิ่นของมัน มีฉันนี้อาจะเป็นในสวนสัตว์

พลั๊กมากี่จะเป็นได้ การ เหล่านี้ เกิดขึ้น
อย่างไรท่านก็อย่ามัว เมื่อสิบวันมานี้ สนักขยา
ตัวหนึ่ง หลุดออกไปได้ ฉันเข้าใจว่า เกือบกับ
เหตกเหล่านี้เหมือนกัน เพราะ เมื่อ อาทิตย
ที่แล้วมานี้ เด็ก ๆ ที่เล่นอยู่ที่ ชักนั้น เล่น
กันแต่เรื่องเร่ไร ถึงกับชกเท่านั้น จนกระทั่ง
“นางพรายสาว” เกิดขึ้น จึง เลย ต้อง ออก
สนักกันที่ ถึง กระนั้น เด็ก ๆ ยัง คิดใจใน
กระไร เด็กคนนั้นวนเมื่อคนชกกันชอนญาค
คนพยายาลจะไป ครั้นคนพยายาลถามว่า
อยากไปไหนก็บอกว่าอยากไปเล่นกับ “พราย
สาว”

“ฉันหวังว่า” แวน เชลล์ ซึ่ง พก ขน
“เมื่อท่านส่งเด็กกลับไปบ้านแล้วท่านคงจะ
กำชับกำชาบิดามารดาของเด็กให้ระวังให้ทั่ว
ขัน การที่ปล่อยเด็กเที่ยววิ่งเล่นตามซอย
ไร่เช่นนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่งใหญ่หลวง เด็ก คน
นั้นก็เถอะ ปล่อยทิ้งไว้ อีกคนหนึ่งก็ตายเท่า
นั้นแต่อย่างไรก็ตามฉันใจว่าอีกหลายวัน ท่าน
จึงจะปล่อยให้เด็กกลับไปบ้าน”

“แน่ทีเดียว อย่างน้อย อาทิตย หนึ่ง
แม้แผลนยังไม่หาย สนักก็ ต้อง กักไว้นาน”

การที่ไค้ ไปเยี่ยมโรง พยายาล กัน เวลา
มากเกินกว่าที่เราคาดไว้ก่อนที่ไค้ ออก มา
พระอาทิตย์ ตก คืน เสีย แล้ว แวน เชลล์ ซึ่ง

เมื่อเห็นเช่นนี้จึงพกขนว่า -

“ไม่ต้องรีบร้อนอะไร ค่าเสียแล้ว! เรา
ไปหาอะไรกิน กัน ก่อน เอะ แล้ว จึง ค่อยไป
กิน”

เราพากันเข้าไปรับประทาน ที่ “แจ็ก
สตรอว์คาสเซิล” ประมาณ สี่ ห้า โมง จึง ไค้
ออกจากโฮเต็ลไป เวลานั้นมืดเต็มที แสง
ตะเกียงวอยแววยิบหรี่ ๆ ยิ่งทำให้ มืด มืด
เข้า ไพรเฟ็ส เซอร์นั้น ทำ คงจะ ไค้ สักเกต
สังกาดนหนทางมาไว้ก่อน เพราะ แกเกิน
เรื่อยตรงไปก็เกือบไม่ต้องหยกครี ครอบ เลย
จนสักกึกก็เข้า ยิ่งเดินไป ๆ ก็ยิ่งพบ ะ ผู้
คนน้อยลงทุกที ในที่สุดมาถึง กำแพง บา
ชี เราจึงพากันขึ้นเข้าไป ออกจะลำบาก ๆ
อยู่สักหน่อย ก็หา หิ้ง ขั้ว ของ ตะกล
เวสเคินว่าควยทางมืดเสียเหลือ เกิน แต่
อย่างไรก็ตาม พยายาม หา จน พบ ไพรเฟ็ส
เซอร์ตัวก็เฮลกลกญะออก มา ไค้ เบ็ด ประทุ
ออก แล้วยืนคดลงนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จึง โบก
มือให้คนเดินเข้าไปก่อน ฉันก็ทำตามคำ
แกลเกินตามหลังเข้ามา พอพ้นประตูก็ค่อย ๆ
ลองดู ให้แน่ใจว่าประตูนั้นไม่ใช่ประตูสับริงซึ่ง
อาชียักเข้ามาเคย ๆ ด้วยกลัวว่าจะมีค พย
เข้ามาเสียแล้วเราะลำบาก ครั้นไม่ใช่แล้ว
แกล้วลงเดินไปในกระเข้ควักเขาไม้ ชิดไฟ กับ

เทียนไขออกมาเล่มหนึ่งจุดขึ้น ห้อยขึ้น
เมื่อเห็นในเวลากลางวันและเมื่อ ประคิบ ประ
คาไป ด้วย ดอกไม้ สดงาม ต่าง ๆ ก็ดู ก็ไม่สู้
น่ากลัวอะไรนัก แต่ครั้นมาเวลานี้เมื่อดอก
ไม้ ไขไม่เหลือแต่เทียน เมื่อ แผลงมม ชักโย
ทำรัง เมื่อความมืดมาสู่แม้จะโศกแสงสว่าง
เทียนก็ยังดูเป็นทิวทัศน์น่ากลัวอย่างยิ่ง

แวนเฮิลซึ่ง คุไม่ ตกใจสัก เกล็ดเลย
ยืนช้เทียนอ่านป้ายที่เขียนติดโลงไว้นั้น จน
กระทั่งแค้นใจว่าเป็นโลงลูกแล้ว ก็ ล้วง
ลงไปในการเข้าเอาไขควงขึ้นมา

“นั่นท่านอาจารย์จะทำอะไรหน่ะครับ ?”

ลินดา

“เปิดโลงหน่ะสิ กระจกอยู่” พวกแล้ว
แก็ก็ตรงเข้าไข ควง ตะป่ เปิดฝา หีบไม้ นอก
ออก เปิดให้เห็นโลงสังกะสีข้างใน ใ
ฉันท่อน ๆ ซอบกลแท ๆ นึกรู้สึก ทั้ง หนึ่ง
ว่าแกระแก็ฝาหล่อนในเวลานอนหลับขณะเมื่อ
ยัยเป็น ๆ จึงห้ามให้แกหุยกเสียแกลกลับคอย
ว่า “จงงคอยูกู” แล้วก็ คั้น ชล
ชลกลงไปในกระเป๋าก็ เขาเลื่อยเล็กลง
มา และค่อย ๆ เลื่อยเจาะโลงสังกะสี ข้าง
ใน ตามความเข้าใจฉันใดว่า ธรรมชาติ
ศพลีเก่า ๆ คงจะมี กลิ่น คืด ๆ อับ ๆ ออก มา
ฉันจึงถอยหลังกลับไปทางประตู เลี้ยวไปเพื่อ

เชอร์รี่ไม่ให้หยุดยังคงพยายามเจาะโลงนั้นเรื่อย
ไป จนกระทั่งยาวราวคอกหนึ่งได้ เป็น
ช่องโศกนิกอิพอลูกตามองเข้าไปเห็นได้ ชัด
แล้วแกเอา เทียนไข สอง กวัก ม้อให้ ฉันท
เข้าไปดู

ฉันทมองเข้าไปตามแกบอก พยโลงนั้น
เปล่าอยู่ เป็นสิ่งแปลกปลาดอย่างยิ่ง ออก
ทำให้กลัวยิ่ง ๆ ตกใจหน่อย ส่วนแวนเฮิล
ซึ่งยืนนิ่งเฉยไม่กระตือรือร้น คุกเข่า
เคยชินแก่ที่ทางเสียเหลือเกิน จน จะ หา สติ
กลัวสีกนิกหนึ่งก็แสนยาก “ยังใจจน พอ
ใจหรือยัง ?” แกลถาม

“ฉันพอใจแล้ว ศพอยู่ไม่ได้อายุในโลง
นั้น ซึ่งเป็นข้อขัดแย้งให้เห็นได้แต่ข้อเดียว”

“แล้วเป็นยังไงเล่าจอห์นเอ๋ย ?”

“ก็แปลว่าฉันไม่ได้อายุที่นั่น”

“อา! ช่างพูดสำนวน” แกว่า “ฉัน
อยากถามว่าจอห์นมีความเห็นอย่างไรในการที่
ศพหายไปคะ ?”

“ข้างที่คงเป็นพวกลักศพกระมัง” ฉันท
แนะ “มีฉันทนี่ พวก สืบเห่าอ นั่นเอง
ขโมยไป” ฉันทรู้สึกตัว อยู่เหมือน กัน ว่า
ปล่อยพินัยบ้าง ๆ ออกไปสนิทใจ แต่ว่าก็
อาจเป็นจริงได้เช่นนั้น ท่านโปรเฟสเซอร์
ถอนใจใหญ่ “อ้าวก็ หละ !” แกว่า

ทำอะไรก็ยกเท้าแล้วจะพาเขาไปส่งโรง
พัก ก็จะต้องแล้วเหตุผลที่เราไปไต่ถามเมื่อ
คืนนี้ให้เขาฟังด้วย เพราะฉะนั้นตกลงกัน
เห็นว่าเขาไปพักที่ และ เมื่อไต่ถามเสียง

พลตระเวนเดินยามมาเมื่อไหร่ ก็จะต้อง
ทั้งลงไว้เพื่อเขาจะได้เห็น และ หาได้ง่ายๆ
ตกลงกันเช่นนั้นเรากลับพากันกลับบ้านโดยเร็ว
เมื่อไปถึงริมแสมบัสต์ก็พัก พอไต่ถามเสียง
พลตระเวนคนหนึ่งเดินมา จึงเขาเดิน
ลงวางไว้แล้วคอยอยู่จนให้เขาพบเสียก่อนไต่
ถามเสียงเขาข้ออ้างด้วยความปลาบใจ แล้ว
เรากลับขอย้อนไปโดยเร็วที่สุด เพราะที่
หยุดคืนหนึ่งทั้งใกล้ “สเปนเนียบ” เลย
ขึ้นขี่มาในมือ

กลับมาอนไม่หลับเลย ใจคอปั่นป่วน
วุ่นวายจริง เลย ต้อง เขียน จดหมาย รายวัน
แต่เห็นจะต้องนอนเสียที เพราะพรุ่งนี้ย้าย
แวนเซลล์ซึ่งจะมา และจะพาไปพิสูจน์อะไร
ของแกอีก

ที่๒๑ กันยา - กว่าจะไต่ลงมือทำ
การก็อยู่ในราวบ่ายสองโมง โปเรเฟสเซอร์
พาฉันไปที่ห้องชั้นบนอีก ยังใจไม่ทราบใจ
คอฉันไม่แจ่มใสเลย เห็นว่าเป็นการโง่
เขลาอย่างที่สุด ที่จะมาเบียดห้องชั้นค.ศ.
ย่อยๆ ทั้งที่ไต่เห็นอยู่แต่แล้วว่ามีแต่

โรงเปล่า ฉันออกจะอึดใจอยู่ แต่ก็
ไม่กล้าคิดจ้วงว่าอย่างไรก็ต้องตามแกไป แก
เขาลุกกุกแฉะใจประหลาดสิ่งศพบเข้เข้าไปใน
นั้น และโยกมือให้ฉันเข้าไปก่อนอีก เออ!
มากลางวันคราวนี้ไม่ค่อยขงน่ากลัวเหมือน
เมื่อคืนนี้ แวนเซลล์ซึ่งเดินตรงเข้าไปที่ศพบ
ลี้ฉันก็ตามไป แกก็ลงไปเบียดฝาพิงไม้
แล้วให้มองเข้าไปทางช่องสังกะสีที่เจาะนั้นอีก
คราวนี้ฉันออกสั่นๆ ด้วยความปลาบใจ และ
ความโง่เขลา

ลู่วิ่งนอนอยู่ในโถงนั้นดังเช่นคืนที่ เรา
ลงหล่อน ดูเหมือนจะผลดองแจ่มใสยิ่งกว่า
เสียอีกด้วย ไม่น่าเชื่อเลย ว่าหล่อน คาย
ริมปลากันนั้นแดงเข้มราวกับสีเลือด แก้ม
คางก็มืดคลุ้มคลุ้ม

“นั่นเล่นตกลงกันหรือไง?”

ฉันหันไปพอกับแก

เคี้ยววันจนเห็นหรือยัง เล่า? โปเร
เฟสเซอร์กลับยืนถาม แทนคำตอบของ
ที่พูดแกเอื้อมมือเข้าไปถึงปากศพฉันให้เห็น
รายฟัน

“ดู” แกพูดต่อไป “ขอให้ดูว่ามัน
แหลมยิ่งกว่าแต่ก่อนมาก” “ด้วยเขี้ยว
และที่กัดก็กัด เชื้อหรือยังเล่า รอน?”
ความมานะยังเกิดขึ้นในสมองฉันอีก คอย

แกไปก็บอกว่า—

“บางทีเมื่อคืนนี้ใครจะเอาหล่อนกลับคืนมาใส่กระมัง”

“งั้นหรือ? ถ้าเช่นนั้นใครเล่าที่จะเป็นผู้เอามา?”

“ผมไม่ทราบ มีใคร คน หนึ่งใด ทำการนี้”

“แล้วหล่อนตายถึงอาทิตย์หนึ่งมาแล้ว เหตุใดจึงไม่เฝ้าเยี่ยมศพใครที่โหนดข้างที่จะฝังศพเช่นนี้” ฉันไม่รู้จะคอยข้อนี้แกอย่างไรจึงเลยนั่งเสีย แวนเฮลซึ่งทำคงจะไม่ได้สังเกตว่าฉันนั่งจนแค้น แก เพราะไม่เห็นแสงงกิริยาเขาระเบียบหรืออะไร จึงพูดแต่หน้าศพแม่สาวนั้น แล้วเลิกหนึ่ง ตาตูลูกตากลอกพันอีก และ หัน มา พก แก่ฉันว่า—

“นี่เป็นสิ่งแปลกปลาดอย่าง ยิ่ง ไม่ใช่เป็นสิ่งธรรมดาเลย หล่อนถูกผีขังกักขณะเมื่อเกิดละเมอ เข้าไปใน ทาง ของ มัน— ฮี! นั่นสก็ง หรือ ฮอน อา! ฮอน ยังไม่รู้ แต่แล้วคงจะได้รู้— อ้ายฉันได้มากก็เลียดอีก หล่อนจึงตาย และเป็นผีตาย เหตุฉันจึงได้ ผิดกับคนทั้งหลาย เมื่อผีตายนอนอยู่ในบ้านขอมันนั้น หน้า ตา สด ชื่นแจ่มใส หาเหมือน กับ คน ธรรมดา ซึ่งเฝ้า

เขยอไปเป็นคนไม่ ถ้าจะให้ตายจริงก็ต้องฆ่าเสียเท่านั้น” คำพูดเช่นนั้นทำเอา เลือดเย็น นึกถึงเวทแก็ว่าแม่หล่อนตาย จริงแล้วมีประโยชน์อย่างไรที่จะฆ่าหล่อนแก่ใจองคตาคัน และถ้าคงจะ สังเกต เห็น สี หน้าเปลี่ยนแปลง เพราะแก พก ชื่น อย่าง รื่นเริงว่า—

“ยิ่งไง, อา! ฮอนเชื่อหรือ?”
ฉันตอบว่า “อย่าเพื่อยังคิดเร่งรักนักเลยครั้น ผมก็จะยอมรับเช่นนั้นเหมือนกัน ท่านจะทำอย่างไร ในการที่จะฆ่าพันหล่อนนั้น”
“ฉันจะตักศิรยะ แล้วเอา กระเทียมยัดใส่ปากให้เต็ม” ฉันตัวสั่นวิ่งไป หมกเมื่อนึกถึงการจากฉันจะทำแก่แม่เจ้าประคุณที่รัก แต่ว่าความกลัว เช่นนี้ หาใหญ่เท่า กับกลัวผีตายตามทีแวนเฮลซึ่งบอกไม่ หากว่าเป็นเช่นนั้นจริงก็เหลือสก็กำลังที่จะ รัก ไหวฉันหาได้บอกว่าจะไรไม่ คอย จะให้แวนเฮลซึ่งเอ่ยขึ้นเสียก่อน แต่ แก กลับยืนยันถึงหนึ่งว่าคงจะลึกซึ้ง สักครู่หนึ่งก็กระเบาไว้แน่นพกว่า—
“ฉันได้ลองคิดดูว่าจะทำอย่างไรดี แม่ว่าจะตามใจตัวแล้วฉันก็จะลงมือ ทำ การ เสียเถียวทันทีเถียว แต่ว่ายังมีสิ่งอื่น ที่ ชัก ของอยู่ ซึ่งยากกว่านั่งพันเท่า คือว่าแม่

อาเธอร์จะมาแล้วเราจะ บอก เขา อย่างไร ดี ใน
 เรื่องนี้ แต่จอห์นเองผู้ซึ่งได้เห็นรอย แผล ที่
 คอเสื้อ และได้เห็นรอยแผลที่คอเด็กอื่น คล้าย
 คลึงกัน จอห์นได้เห็นโลง เปล่า เมื่อ คืน นั้น
 และวันใดที่เห็นหล่อนกลับมาอยู่มีหน้าตา สด
 ชื่นทั้งคนเป็น ทั้งได้เห็นรูปขาว ๆ อุ่มเต็ก
 เข้ามาในป่าช้า แล้ว จอห์น ยังไม่ มีความ เชื่อ
 เหตุใดจึงจะหวังว่าอาเธอร์จะเชื่อได้เล่า เมื่อ
 เขาไม่มีความรู้เลย ใน สักนิก เคียว เช่นนี้ ?
 แรกเมื่อฉันลากตัวมาไม่ให้ขยับ เขาก็สงสัย
 อยู่แล้วชั่วแต่เกรงใจก็เลยนั่งเสียบเท่านั้น ทั้ง
 เขาเข้าใจผิดคิดว่าเราเอา หล่อน ผึ่ง ทั้ง เป็น
 ยังจะฆ่าหล่อนแล้ว เขา จะ กลับ เห็น ผิดใหญ่
 คงจะเหมาเอาว่าเราคิดอ่านกันฆ่า หล่อน เสีย
 จะเลยเสียออก เสียใจ กลุ้ม กลัด แทบ เป็น ข้ำ
 ทำให้มันไปต่าง ๆ นานา ๆ ได้ ฉันได้คิดถึงใจ
 แล้ว เราไปกันเถอะ คืนนั้นจอห์นงกกลับไป
 โรงพยาบาลบ้าของจอห์นก่อน ส่วนฉันจะอยู่
 ในป่าช้าทำอะไรตาม ประสา ของ ฉันไป พลาญ
 คนพุ่มนางมาพบฉันที่โฮเต็ลเบอร์กิลเวลล์
 ทุ่ม ฉันจะให้ ไปตามอาเธอร์มาเหมือนกัน
 ทั้งพ่อหนุ่มชาวอะเมริกันที่ ขอม สละ เลือดให้
 ด้วย ต่อไปเราทุกคนจะต้องมีงาน ทำ เติม
 มือทองสน ฉันจะไปกินเข้ากับจอห์น เพียง ที่
 บกคากิลล์เพราะจะรีบ มาน ก่อน พระอาทิตย์

ตกคืน "

ตกลงกันดังนั้นแล้วเรากลับกันดู แห่ ห้าง

ซ้ายออกมาจนรถขับไป

จดหมายแวนเฮลซึ่งทิ้งไว้ใน กระเป๋า

เดินทาง ที่โฮเต็ลเบอร์กิลล์ส่งถึง จอห์น

ซีเว็ต เอ็มดี

(ไม่ได้ส่งไป)

.. ที่ ๒๗ กันยายน

" จอห์นทริก -

" ที่ฉันเขียนเช่นนั้นก็เพื่อว่าจะมีเหตุสิ่งใด

เกิดขึ้น ฉันได้ ไปเผ่าที่ ป่าช้า คนเคียว

ออกจะเป็นที่พอใจอย่างเอกที่มีสลูชี่ออกมา

ไม่ได้ คืนนั้น พุ่มนั้นหล่อนคงทิว กระหาย เติม

ที่ และคงจะเห็นแก่ตัวด้วย กัน ฉันจะ

เขากระเทียมกับไม้กางเขนอันเป็นสิ่งที่หล่อน

ไม่ชอบใส่เข้าไป ในโลงนั้นแล้วปิด ประตู ห้อง

ซ้ายเสีย หล่อนคงจะทุรน ทุราย เป็น ที่ สด

แต่ว่านั่นแหละบางทีก็ คง หา ทาง ออก มาได้

เพราะธรรมชาติมีที่อาศัยอะไรก็ได้ต่าง ๆ ฉันจะ

ไปคอยอยู่ข้างนั้นตลอดทั้งคืนตั้งแต่พระอาทิตย์

ตกจนกระทั่งพระอาทิตย์ขึ้น และสืบค้นหา

ความรู้ ที่ อยากรู้ ต่าง ๆ ฉันไม่กลัวอะไรใน

ส่วนมีสลูชี่เลย แต่มีความกลัวผู้หนึ่งซึ่ง

ทำให้หล่อนเป็นลึกลับต่างหาก เขาเป็นผู้มี

อำนาจฤทธิ์เดชผลการกระทำ บิดคน ก็ได้รับ

จักฉันท้องชู้ยของหล่อนแล้ว ทั้งเป็นอ้าย
เจ้าเล่ห์เจ้ากลคนหนึ่ง ตามที่ฉันได้รู้จาก
จอณาแทน ตัวมันนั้นแหละซึ่งได้แต่งงานกับ
เรา จนเอาชีวิตมีสละชู้ไปได้ เราต้อง
แพ้มัน และพวกผึกัยมีกำลังแข็งแรง กว่า
เราหลายเท่า ตัวมันคนเดียวมันกำลังเท่า
ยี่สิบคน แล้วเราสู้คนเท่า นั้น ต้อง แพ้ อยู่
วันยังค่ำ นอกจากนั้นมันยังเรียกสุนัขขยา
ไก่อีก ฉันรู้ไม่ไ้ว่ามันทำอย่างไร เพราะ
ฉันนั้นกลัวไปว่า แม่มันจะ มา ที่ห้องชู้ย
ฉันและไก่อพย ฉันเพลียง พล้าอย่างไรก็ จะ
ล่ายาก

ด้วยเหตุ ดัง กล่าว มา นี้ จึงได้ เขียน จด
หมาย นี้ ไว้ จงเอา กระดาษ ต่าง ๆ
กับจดหมายรายวันของข้าศึกเคอร์ ซึ่ง รวม
อยู่ด้วยกันนั้นไป อ่าน ดู แล้ว จง ตีบท ตาม อ้าย
ผึกัยตัวสำคัญนี้ ตักหัวเฒ่า หัวใจ หรือ ทำ
อะไร ต่าง ๆ สุกแต่จะทำไ้ เพื่อ ให้ พ้น ไป
จากโลกเราเสียที่ ลาที่ก่อน
“แวนเซลล์ซัง”

จดหมายรายวันของนายแพทย์ซีเวด

ที่ ๒๕ กันยายน - นัก ๆ คุก็ช้อยกล
นอนหลับไปคืนเดียวอาว เปลี่ยน แปลง ความ
คิดมนุษย์ไ้ เมื่อวานฉัน เกือบ จะ ยอม
รับเห็นด้วย ตาม ความ เห็น อย่าง แปลก

ปลากของแวนเซลล์ซัง แต่ครั้นมาวันนี้ กลีย
รู้สึกไปว่าความคิดแกเขวไป ตัวแกเองก็
คิด ให้ระมันใจในความคิดนั้นเมื่อไหร่ ก็
ยังมีสงสัยอยู่ด้วย เหมือน กัน ฉันเห็นว่า
ถ้าจะให้เชื่อถือคงที่แก่ปรมาณักมีอยู่สิ่งเดียว
คือได้ รับความอธิบาย อย่าง พอใจ แต่ นั้น
แหละใครระมันใจเอาว่า แวนเซลล์ซัง เป็น ขี้
ฉันทะทำอะไรไม่ไ้เห็นออกจากการต้องคอยเฝ้า
ระวังอยู่อย่างกวดขัน ยาง ที่ อาวไ้
แสดงสว่างอะไรบ้าง

ที่ ๒๕ กันยายน เวลาเช้า - เมื่อคน
ก่อนสั้หมั่นห้อยหนังอาวเชอร์กับควินส์ ไ้
เข้ามาหาแวนเซลล์ซังในห้อง ฉันไ้ อยู่ ที่
นั้นด้วย แกให้การ ว่า อยากจะให้เราทั้ง
หมดช่วยกันทำการอะไรอย่างหนึ่ง แต่ทำ
ทางนั้นออกจะเป็น พุก สำหรับ ตัว อาวเชอร์ คน
เกือบมากกว่าที่จะพูดกับเรา

“หวังว่าท่านทุกคนคงจะมาด้วย กัน กับ
ฉัน” แกเอ่ยขึ้น “ฉันมีอะไรอย่าง
หนึ่งที่จะออกไปทำที่ข่า ยังไง ท่าน คง
ปลากใจที่จะไ้กับรับจดหมายฉัน ๒” ประ
โยคที่สั้คนแกหันไปพูดแก่หลอกโกทาลมิง

“ยอมรับว่าเป็นเช่นนั้น ฉันออกจะตก
ใจ ๆ อยู่สักหน่อย ทั้งมี ความ พิศวง ด้วย
ว่าท่านเล็งถึงอะไรในจดหมายนั้น ฉันกับ

ควินส์ปลูกษา ทารอ วก ๆ เวียน ๆ กันไป มา
เป็นหลายกลีบ แต่เท่าที่ขยับ พก กันไป
ก็ยิ่งทำให้วนเวียนลึกลงไปอีกทุกทีจนกระทั่ง
เกือบวัน ควินส์คิดว่าตัว ของ ตนเอง เป็น
คนไม่ ทางเหนือใดอย่างใดจะหาความเข้าใจ
สักเท่าถึงกับขบขันไม่มี”

“ฉันก็เหมือนกัน” ควินส์ช่วยพูด

“อา!” ท่านอาจารย์ว่า “ท่านยัง
ใกล้ค้นคว้าของเรื่องดีกว่าเพื่อนเรา ซึ่ง
กว่าเขาจะไป ถึง ต้นทางใด ก็ ต้อง ถอย หลัง
กลับเสียทั้งไกล ๆ”

ออกจะซบเซาอยู่สักหน่อยแต่ก็แล้วความ
คิดของควินส์โดยมีต้นคิดออกแล้ว แล้วแก
หันมาทางเพื่อนสองคน พก ต่อไป อย่าง เศร้า
เศร้าว่า -

“ฉันอยากจะขออนุญาตท่านทำการอะไร
สิ่งหนึ่งซึ่งฉันเห็นเหมาะสำหรับฉันนี้ จริง
อยู่ที่ออกจะเกินอยู่สักหน่อยที่จะขอฉัน แต่
เมื่อท่านได้ทราบเมื่อไหร่ที่ท่านจะ ทำนั้น คือ
อะไร แล้วคงจะเห็นได้ว่า ไม่มากมาย
หรือเกินไปเลยจนสักทีเดียว ในเวลานี้
ฉันขอแต่ให้ท่าน รับผิดชอบ มีค ๆ ไป เช่น นั้น
ก่อน เพื่อว่าในภายหลังเมื่อท่าน รู้ สัก ตัว
จะได้ ไม่เกิดเสียใจแลโกรธแค้นตัวเอง”

“ก็ขอมกอยู่” ควินส์จึงพูดขึ้น “อา

เดอะไปรเฟสเซอร์ฉันยอมรับผิดชอบอะไรละ ฉัน
ไม่เห็นเหตุที่จะจับขวางอะไรต่อความคิดของ
ท่านเลย อาจารย์ทูลสวดให้ได้ว่าท่านเป็น
คนซื่อสัตย์สุจริต ฉัน เห็น ท่าน ก็ ดี พอ
อยู่แล้ว”

“ขอบใจท่าน มาก” ไปรเฟสเซอร์
พกด้วยกิริยาของอา “ฉันจะขอฉันท่านเข้า
ในพวกเพื่อนที่ไว้ใจได้คนหนึ่ง” พกแล้วแก
ยอมออกให้ควินส์เป็นสัญญาแห่ง ความ
สนิทสนม

ส่วนอาเข้รพุดขึ้นว่า -

“หมอแวนเฮลซิง ฉันยังไม่เห็นด้วย
กับควินส์ที่จะมีคหมุขากันเช่นนั้น ที่ ท่าน
จะให้ฉันลืมหายอดมรับผิดชอบ นั้น เห็น จะไม่
ไหว อย่างน้อยท่านควรต้อง บอกให้ฉัน รู้
แม่เพียงสักข้อหนึ่งว่า ตาม เหตุ ที่ ท่าน ตั้งใจ
นั้นไม่ได้เป็นส่วน โทษแก่ คน ทั้ง สอง นี้ แล้ว
ฉันก็จะตกลงยินยอมโดยทันที แม้ว่าจะ
เป็นการรุนแรงจึงเล็ดคนนี้อชีวิตจริง ๆ ใจ ฉัน
ก็คิดว่าฉันก็จะยอมทั้งสิน แต่ที่ท่านทำเช่นนั้น
ฉันไม่ทราบได้ว่าท่านมีความคิดอย่างไร”

“ฉันยอมทำตามความประสงค์ของท่าน
ได้” แวนเฮลซิงตอบ “ตามที่ฉันขอ
นี้ไม่เป็นส่วนให้โทษแก่ผู้ใดหมก และแม้
ว่าถ้าท่านมีความเต็มใจที่จะยินยอมทำตาม

คำขอ ร้อง ของ คุณ แล้ว ท่านก็ จะไ้รับ ระยอมอดไว้ ไหวหรือก แต่... ที่จะมาทำ
ประโยชน์สำหรับส่วนตัวของท่านด้วย”
“เอาตกลงกัน!” อาเออร์พูด “เท่า
นี้พอไหมแล้ว ขอฉันย้อนถาม อีก สัก นึก
เถระว่าเราจะทำอะไรกัน?”

“ฉันอยากให้คุณไปด้วย กัน ที่ ข่า ซ้ำ ที่
กิงสเคค”

สี่หน้าอาเออร์เลือกตกลงไปทันที ตาม
ฉันด้วยเสียงอย่างพิศวงว่า -

“ที่ฝั่งศพลชัชนะท่านอาจารย์?” ท่าน
ไปรเฟสเซอร์พยักหน้ารับ

“เมื่อถึงนั้นแล้วจะทำอะไรต่อไป?”

“เข้าไปในกฎที่ฝั่งศพลชัชนะ!”

อาเออร์กระโดดลงจากชั้นบน

“ไปรเฟสเซอร์ ท่านเล่นล้อข้าๆอะไร
กันเช่นนั้น? ประทานโทษ เถอะ นั ท่านพูด
จริงๆหรือ” เขาทรุดตัวลงนั่งอีก คราว
นี้เห็นท่าได้ว่าสี่หน้าขมกั้เข้มนั่งนั้น ตัว ตรง
ค่างคนนั่งเงยกันอยู่ครู่หนึ่ง อาเออร์ จึง ถาม
ขึ้นอีกว่า -

“เมื่อเข้าไปในนั้นแล้วจะทำยังไรต่อไป?”

“เยกโลงชนชัชนะ”

“ฮะ! เกินไปหะ!” น้ำเสียงเขา
บอกว่าฉิว บังบังลุก ขึ้น ขึ้น อีก “สิ่ง
อื่นๆที่จะทำโดยอาการอย่างเรียบ ร้อย ฉัน ก็

เหมือนกัน” แกพูด “แต่ไม่ไหว เวลา
นี้เท่าของเราจะต้องเดินในทางรกไป พลงๆ
ก่อนมี ฉนั้นคือไปเท่าของคนที่รัก ของ ท่าน จะ
ต้องเข้าไปเดินในกองไฟ!”

อาเออร์เม้มริมฝีปากไว้แน่น หน้าเลือด
ซีดขาว พูดออกมาด้วย เสียง กระซกๆ
อย่างโกรธแค้นที่ว่า -

“ระวังให้คั้หนาท่าน พรระวังสักหน่อย!”

“ท่านจะเรียงหูกพันจะพคน สักหน่อย
ไหมได้เจียว?” แวนเชลซึ่งถามเรื่อย ๆ

“อย่างน้อยท่านก็จะได้รู้ความ ประสงค์ ของ
ฉัน ยังไงจะให้คั้ไปหรือไม?”

“ท่านพูดกั้ คั้ไปเถอะ” มอริส
วิชชิงบอก

แวนเชลซึ่งนั่งตรงออกอีกอยู่ครู่หนึ่ง จึง
พูดอย่างอ้าเออนว่า -

“มีสลชัคถึงแก่กรรมแล้ว จึงใหม่
ละ? ระวัง! เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็ ย่อม
ไม่ต้องมีข้อสงสัยสักทีก็เอะไรอีก ในเรื่อง หล่อน
แต่ถ้าหล่อนไม่ตาย -”

อาเออร์กระโกกลุกขึ้นยืนตัวลอย

“ผ่าซี้!” เขาร้องดัง “ท่านหมา
ความยังงันกัน คับ มีอะไร ไม่ถูก ต้อง
อยู่หรือ หล่อนถูกฝังทั้งเป็นหรือไงกัน?”
พวก แล้ว ก็ คำราม ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน คับ
ความโกรธ

“เปล่า ท่านอย่าเพ่อว่าวามไปก่อน ลิน
ไม่ได้ขอกเลยสักกึกเกี่ยวกับ เจ้าหล่อน ยังไม่
ตาย ลินเองก็ไม่ว่าจะเป็นเช่นนั้น จะ
พูดได้ ไม่เกินแค่เพียงว่าหล่อนคงเป็นผู้ตาย”

“ผู้ตาย! ไม่ใช่มนุญย์มีชีวิต! ท่าน
พวกยังงัน ขออธิบายสักหน่อย หรือเพ่อ
ฉันไปหรืออะไรกัน?”

“อ้อ...อย่าเพ่อทำให้ทวนไปก่อนซี ขอ
ให้เชื่อเสียเถอะว่าในมนุญย์โลก เวน มีเหตุ
อันลึกลับมหัศจรรย์มากมาย ซึ่ง มนุญย์เรา
เพียงแค่เฝ้าไต่เท่านั้น และถ้าแม้จะคิดอ่าน
สืบค้นในช่วงอายุต่อยาว คน ก็ จะไต่ เฝ้า เงื่อน
เขาส่งเพียงส่วนเดียว เช่นเดียวกับใน
เวลานี้เราก็เพียงเฝ้าอยู่แต่หนึ่ง แต่ฉัน
ยังหาได้ลงมือทำการไม่ ขอถามก่อนเถอะ
ว่าจะให้ฉันตกศิรัระศพบิสลุซไค ไหม?”

“หัวเกด คับ ซาก ก็ ยอมให้ ไม่ไหว!”
อาเออร์ สั่ง เสียง ร้อง ดัง ออก มา คับ โทษะ
“ถ้าให้พระอินทร์ลงมาเขี้ยวๆ ฉัน ก็ ยอมให้

ทำทุราจารแก่ศพล่อนเช่นนั้นไม่ได้ หมอ
แวนเฮลซึ่งท่านลองใจ ลิน มาก พอ การ แล้ว
ฉันไปทำอะไรให้ท่านจึงได้มา ทรมาน แก่ ลิน
จึงเช่นนั้น? แม่สาวคนอนาถาที่ตายนั้นเล่า
ไปทำอะไรให้เป็นที่ชักเคืองใจท่าน? ท่าน
จึงจะทำลายเกียรติยศของ หล่อน ดัง ประการ
ที่ว่านี้? ท่านเป็นอย่างไรหรือจึง พละมใหญ่
โตดังนี้ หรือฉันเป็นบ้าไต่ ยินไปว่าท่านพูด
เช่นนั้น? ขอให้ท่านเลิกความ คิด นั้น เสีย
เถิด อย่าฟังนกเสียงที่ฉันจะยินยอม อนุญาตให้
ฉันมีหน้าที่และอำนาจพระของกษัตริย์ ๑๖ ของ
หล่อนได้ ฉันไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นไปได้
เลยเป็นอันขาด!”

แวนเฮลซึ่งลุกขึ้นจาก ที่ ๆ นั้น อยู่ ตลอด
เวลานั้น พูดด้วยเสียงแข็ง ๆ แกม เกรี้ยว
เกรี้ยว—

“ตลอดโลกาลมึง ฉันเองก็มีหน้าที่
ทำเหมือนกัน หน้าที่สำหรับฉัน หน้าที่สำหรับ
ท่าน หน้าที่สำหรับผู้ตาย หน้าที่เหล่านี้ฉัน
จะไม่รอข้อใคร จะต้องทำจน สำเร็จ ให้ได้
สิ่งที่ฉันขอท่านในเวลานี้ก็เฉพาะแต่ทำให้ท่าน
มากับฉัน เพื่อไต่เห็นและไต่ ฟัง เหตุ ผล
เรื่องราวตามที่จะเป็นไป แล้วเมื่อต่อไปภาย
หลัง ถ้าท่านจะไม่ชักขวาง หรือ มี ข้อชัก ท้วง
อย่างใดฉันจึงจะลงมือทำการ ให้ต้อง แ่่ง

ความประสงค์ของท่านทุกอย่าง” เสียงที่
พนักออกก่อนข้างเร้นๆ ด้วยความสงสาร
อันบังเกิดขึ้นในใจแก แลพุดต่อไป -

“แต่ขณะนี้ฉันขอความ กรุณา ท่าน อย่า
เพื่อทำหนั้นไปก่อน ด้วยการ เร่ง นี้แม่ ไม่
ไ้รับความปลอดโปร่งใจแล้ว ก็เป็นการยาก
ที่จะจัดการให้ลุล่วงปรารถนาได้” จึงขอเสีย
เถระว่าถ้าเวลาใดที่ความเปลี่ยนแปลงมา สู่
สมองท่านแล้ว ความเศร้าโศกมโหม่นนี้
ก็จะย่นกาลไปไกลพ้น จาก ตัว ท่านใน ยึด นั้น
ขอให้ ไ้ควรควม ฉันมีเหตุอันควร อย่าง
ไรที่มาทนเศร้าได้ไกลออกแรง ความ คึกให้
จนสีกาลถึงกายเช่นนี้ ? ที่ฉันมาจาก บ้าน
เกิดเมืองนอนของฉันมาทีแรกก็ เพราะ เห็น
แก่จอมน ครั้นแล้วก็เพราะเห็นคุณสงสาร แม่
สาวน้อยที่ตายนั้น ด้วยฉันเองอดรู้สึกรัก
ใคร่หลงกัวย เพราะเห็นแก่หล่อน ฉัน
ได้กระทำดังเช่นที่ท่านทำ คือ ยอมให้ โสหิต
ในตัวของฉันเอง แม้ว่าฉันจะเป็นแต่เพียง
แพทย์ ไม่ใช่เป็นคู่หมั้นดังเช่นตัวท่านก็จริง
แต่ฉันได้พยายามเอาเหือ ฮาย ต่างน้ำ รักษา
พยายามหล่อนจนสิ้นผลมื่อ ถึงโดยหากว่า
ชีวิตฉันจะ ปลิวไป จาก ร่าง เพื่อช่วย ชีวิต
หล่อนไว้ ฉัน ก็ อาจ สละได้” คำพูด
เหล่านี้ทำให้อาเธอร์อ่อนลงประคองทวารกตอยู่

ในเาะ ความท้าวหาญเมื่อครั้นอันตรธาน
หายไปสิ้น เขาตรงเข้ามาจับมือท่านอาจารย์
แลพุดด้วยเสียงสั่นเครือว่า -

“ขอ ท่าน จงให้อภัย เสีย สัก ครั้ง หนึ่ง
เหตุที่ทำให้ฉันมี จิตร์ พลุ่ม พลาม จนตึง นี้ ก็
เพราะว่าไม่เข้าใจ แต่อย่างไรก็ตามฉันจะไป
คอยคุกคอยฟังกับท่าน”

ตอนที่ ๑๖

จดหมายรายวันของหมอชีเว็ค

ต่อไป

เราพากันไปถึงที่เซตส์กำแพง ข้าข้า เป็น
เวลาราวเกือบ ๆ ๒ ขามคืนนั้นหนาว เกิน ข้าง
รูปห่อเสื้อกันกระไร เมฆหมอกคลุม เป็น พยับ
แสงจันทร์ส่องสว่างให้เห็นได้แต่หล่นๆ เรา
เดินไปซิด ๆ กัน ตาม หล่ง แวนเฮลซึ่งไป จน
กระทั่งถึงกุฎที่ฝังศพ ฉันมองดูหน้าอาเธอร์
เข้าใจว่าคงมีกิริยาเศร้าโศก เสียใจ แต่
เปล่า หน้า เขา คง เครียด ชิ่ง ชิ่ง ดี พอ
ใช้ เมื่อถึงท่าน โยเรเฟสเซอร์ก็ตรงเข้าไป
ไขกุญแจกุฎ แล้วออกเดินกลุ่ม ๆ นำหน้า
เข้าไปพวกเราก็ก้าวตามเข้าไปหมกด้วยกัน แก
จุดตะเกียงขึ้นดวงหนึ่งพลงเข้าไปที่โลง ให้
อาเธอร์เขยิบเข้าใกล้ ที่นั้นแล้วฉันมาพูด แก
ฉันว่า

“เมื่อวาน น จอน เป็น ผู้ ที่ ได้ มา กับ ฉัน

เพราะฉะนั้นขอมายาว่าได้ เห็น ศพ มีสติอยู่ใน
โลงนั้นหรือเปล่า ?”

“อยู่ครับ” ฉันทอย แล้ว ท่าน ไพร
เพิ่งเซอร์ จึงหันไปทางคนนอนพักอีกว่า -

“ท่านทุกคน คงได้ ยืน แล้ว แต่ ถึง
กระนั้นยังมีผู้คนหนึ่งที่ยังไม่เชื่อนั่น” พวก
พลางแกเอา เหล็ก ไข ควาง ไข กระป๋องฝา หีบ
ไม้แล้วค่อย ๆ แฉะรอยฉีกที่ หีบ สักกระสือ ออก
เราก็อากันเข้าไปมองดูเป็นกลุ่ม

โลงนั้นเปล่าอยู่ไม่มีอีกมีศพ !

เราต่างนั่งนิ่งกันอยู่นาน ไม่มีใครปร
ยากรพูดเลยสัก คำเดียว หาก ควินล์มอร์
ริสเป็นผู้ ที่ทำลายความงียะชันก่อนว่า -

“ท่าน ไพรเพิ่งเซอร์ครับผมจะขอ พวก สัก
หน่อยอยากฟังคำตอบของท่านคนเกี่ยวกับ สิ่ง
ที่เกิดขึ้นอย่าง น่า พิศวง เช่น นี เป็น การ
กระทำของท่านหรือ ?”

“ฉันขอสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อัน
เป็นที่เคารพยำเกรงของฉันว่าฉันไม่ได้ถูก ต้อง
วุ่นวายแก่ศพเหล่านั้นเลย ความที่เกิดขึ้นนั้น
เป็นเช่นนั้นคือ เมื่อสองคืนมาแล้ว ซิเวิต
กับฉันได้มาที่นั่นและเปิด โลง ที่ขุดอยู่เคียวนั้น
ขึ้น ก็เห็นมีแค่โลงเปล่าทั้งข้างใน เวลา
นั้น เราจึงพากันออกไปคอย อยู่ ข้าง นอก พย
อะไว้สิ่งหนึ่งเป็นรูปขาว ๆ เค้น มา ตาม ห่วง

ไม่ ครั้นรุ่งขึ้นกลางวันเรามาที่นั่น อีก กลับ
พบศพ หล่อน นอน อยู่ ทั้ง เติม เงินไม่ใช้
หรือจน ?”

“ครับ”

“คืนนั้นเพราะเหตุที่เรามาที่นั่นเวลา จึงได้
ช่วยชีวิตเรามากที่หายไปบ่อย ๆ ไว้ ได้คนหนึ่ง
ยังไม่ทันเป็นอันตายอันใด เมื่อคืนวาน
ฉันก็ได้ ไปอีก และคอยอยู่ตั้งแต่ ย้าย
จนรุ่งเช้า แต่หาได้พบเห็นอีกไม่ บาง
ทีคงจะเป็นเพราะอำนาจกระเทียมนี่ ซึ่งฉัน
แขวนไว้ ที่ประตูกุฎีจะเป็นได้ ด้วย เป็น
ของศักดิ์สิทธิ์ที่พวกผีเกลียดกลัวกัน ไม่อาจ
รบกวนผู้ที่เฝ้ามาคืนนั้นฉันไป เอาออกเสีย เรา
จึงได้มาพบโลงเปล่าอยู่เช่นนั้น แต่นั่นแหละ
ฉันพูดเช่นนั้นใครจะเชื่อถือได้ นอกจาก จะ
เห็นด้วยตาและได้ ยืนด้วยมือของท่านเอง เอา
เถอะเรามาไปยังนั้นนอกนั้น” พวก แล้ว แก
กับ โคม เบิกประตูเรากัน เข กัน ออกไป แก
เป็นคนรั้งท้ายและบิดประตูลั่น กุญแจ ออกไป
ที่หลัง

เฮ! อากาศ ช่าง ปรอดไปวัง ยี่สิบ
สหายคิดว่าในอ้ายกุฎีบ้านนี้โลกที่เคียว รั้ว
สักซุ่มขึ้นกระไรที่ไคมาเห็นดวงดาวใน ท้อง
ฟ้าและได้มาหายใจอากาศที่บริสุทธิ์ ปราศ
หากสิ่งอันชั่วโสใคร่ของ กลิ่น ศพ เชื่อ

ว่าเราต่างคนก็รักกันเหมือนกันทั้ง สัน
ธาเออร์นั้นท่าทางสังเกต เห็นได้ ว่า ชุ่มฉีก
ปรกติ และดูเหมือนคล้ายกับจะ พยายาม
ข่มความพิศวาสงสัยในเรื่องอันมหัศจรรย์นั้น
ส่วนแวนเฮิลซึ่งทำชอยกลแปลกมาก แก
ลั้วเข้ามาวันกระดากขาว ๆ ยาง ๆ อะไร ออก
มา แล้วพียเป็นชันยาว ๆ เรียว ๆ รุก
เข้าที่ช่องระหว่างประตูสองบาน ฉนั้น ออก
จะคนเห็นปลากใจ ในการที่แก ทำนั้น จึง เห็น
เข้าไปใกล้และซักถามดูว่า แก ทำ อะไร
คนทั้งสองควนสงสัยธาเออร์เองก็ปลากใจ เช่น
เดียวกัน เมื่อได้ ยินฉินถามเขากลับ ตาม
เข้ามาใกล้ข้างแกตอบว่า-

“ฉนั้นขี้กประตูห้องฝังศพ เพื่อมิให้
ผีดิบเข้าไปได้”

“และถ้าภัยกายบาง ๆ นั้นระ ครอบ ที่
ขึงกันไว้?” คิวินถาม “ผาซี! นั้นเล่น
กันแค่มิไหนดนา?”

“เล่นแค่มิไหนดและพอ”

“กระคาย ที่ท่านใช้ หนั้นคืออะไรกัน?”
ธาเออร์เป็นผู้ ซักไซ้ คือ แวนเฮิลซึ่ง ยก
หมวกขึ้นพลางตอบว่า-

“กระคายยันตร์ ฉนั้นเอามาจาก แอม
แอมสเตอร์แคม ได้ลงศาลาอาคมไว้ ในนั้น”
คำตอบเช่นนั้นทำให้เรา ตา คึง คนไป ด้วย กัน

หมก เพราะเข้าใจเอาว่า แพทย์ ทัก ๆ อาจ
ไว้ใจเชื่อถือได้อย่างมั่นคงแล้ว เขาคงจะ
ฉลาดพอที่จะไม่เชื่อถือในสิ่งที่ คักคัส หรือ ฉ
ต่าง ๆ เมื่อโปรเฟสเซอร์แกมมา มีความ
เชื่อถือเสียเช่นนั้นแล้ว เราะพากันไว้วาง
ใจแกอย่างไรได้ แต่หามิใครที่ออก ปลาก
พุกาประการใดไม่เดินตามแกอ้อมกุฎี ที่ ส่ง
ศพมาซ่อนกำบังอยู่โดยระเวียกระวัง อย่าง ที่
สัททะไม่ให้ มีเสียงหรือพยปะผู้ใด ฉนั้น
ความสงสัยระเพือนอีกสองคน คือ ธาเออร์ เป็น
ต้น ว่าเขาจะรู้สึก สยบ สยอง สัก เพียงไร
หนอ ตัวฉนั้นเองเสียอีกได้มาเห็นครั้ง หนึ่ง
แล้วยังไม่วายชนลก ขน พอง เลย เออ!

ข้างกระไร ระกไปข้างไหนคั้นนั้น น่ากลัวไป
ทั้งสัน กุฎีที่ฝังศพต่าง ๆ หรือในเวลาฉนั้น
ชาวโปลยังกว่าเวลาไหนหมก ฉนั้นไม่ กัก
กรรมคลุมเครือขื่นเยือกสยบสยอง ยอก
ยี้หรือว่าเป็นของในยาชาที่เคียว ฤษฉนั้นสันกษ
ที่เท่าหอนอยู่แต่ไกล ที่ไหนก็คักฟังเหมือน
เสียงมันโศครวญโหยทวน อย่าง นำ สงสาร
เสียงกึ่งไม่กลั่นเผาะหรือโหยไม่ดังกรอญ เรา
ก็พากันสัทึ่งตัวลอบทุกคน

เราค้องนั่งงีบทำความสงสัยอยู่ ใน
ที่กำบัง นาน พอ ไซ้ อยู่จึง ได้ ยิน เสียง ท่าน
โปรเฟสเซอร์ “จู้จู้” เบา ๆ แล้วก็ขมิบ

เรามองตามไปทาง มือนั้น เห็น มี รูป ขาว ๆ
 กอกระไรทำ ๆ ไว้ ที่หน้าอก เค้น ตรง มา
 จากทางทิวไม้ทางโน้น รูป นั้น เค้น มา ได้
 หน้อยก็หยุด เพือนเวลานั้นแสงจันทร์ส่อง
 สว่างออกมาจากกลีบเมฆ ลอยตรง ลง มา ที่
 ตรงนั้นให้ เห็น ปรากฏได้ ว่า เป็น รูป ผู้ หญิง
 แฉ่งตัวด้วยเสื้อที่เขาใส่ศพ เราไม่ทันได้
 เห็นหน้าสักนิด เพราะว่าเจ้าหล่อนก้ม หน้า
 ลงที่ส่งหนึ่งซึ่งเข้าใจว่า เป็น เด็ก สัก ครู่
 มีเสียงร้องคล้ายกับเด็กร้องในเวลาฝัน เรา
 ก็ทำจะพากันเดินเข้าไป แต่ท่านโปรเฟส
 เซอร์ โยก มือ หามไว้ จึงเลย ต้อง ยั้ง รอ อยู่
 ขณะที่เราขยับ รูปนั้นเดินมาข้าง หน้า อีก
 จนกระทั่งเกือบจะเห็นใกล้สนิทก็เห็นทัก อย่าง
 หัวใจฉุนแฉลบเห็นเปลือกกรวกับน้ำแข็ง เพราะ
 จำได้ว่า เป็น ลู่วีส์เต็นว่า ส่วนอาเธอร์นั้น
 ได้ ยืนเสียงถอนใจถึงเชือกด้วยความคันคั่ง
 เฮอ! ลู่วีส์เต็นว่าเราก็คงนั้นแหละ แต่
 ว่าช่างกระไรหล่อนเปลี่ยนแปลงไป กว่า เก่า
 มากมายนัก ความอ่อนหวานคารวะ อัน ค
 กลีบกลายเป็นคุ ร้าย เหี้ยมโหด สัก หน้า ส
 คำนั้นชอกช้ำที่ก็เคยว่าใจไม่บริสุทธิ์ มีแต่
 ความห้าวหาญโหด ร้าย แวนเฮิลซึ่ง จ
 ค่อย ๆ ย่องออกไปจากที่กำบัง และกวัก
 มือเรียกให้เราตามไป เมื่อเข้าไปใกล้รูป

นั้นได้หันอย่หนึ่ง แยก โคมชูขึ้น เข้มให้
 แสงสว่างฉายตรงไปที่นั่น ในเวลานั้น ถ้า
 เราไม่เพี้ยนแล้วเข้าใจว่าได้เห็นที่ปาก ลู่วี
 มี โลหิตไหลอาบแกง และเทอะลงมาถึง
 คางและเสื้อขาวที่ใส่นั้น
 สิ่งที่เราได้เห็นเฉพาะหน้าเวลานั้น เป็น
 สิ่งที่น่ากลัวน่าเกลียดเหลือเกิน ทำเอาเรา
 ตัวสั่นตัวสั่นไปหมด จนขึ้นท่านโปรเฟสเซอร์
 ที่เป็นคนเนือท้องใจเหลือภัยทนไม่ไหว มือ
 ก็ถือ โคมขึ้นขึ้นระวิกวราวกับลูกลิง ส่วน
 อาเธอร์นั้นช่วย การ กล่าว แม่ ไม่ ยืนอยู่
 ใกล้ฉันและยกไว้ทันแล้วก็คง ลงไปนอน แล้ว
 อยู่ทีนั้น
 ฝ่ายลู่วีส์เต็นเรา หล่อนสั่นกึกกั พัน
 คำรามดอยหลังออกไปราว กับ แมว เมื่อ มัน
 ประชันหน้ากับสิ่งที่มาไม่ทันรู้ตัว และในย
 คาลูกเป็นมันวาวอย่างสีตัว ร้าย เวลา นั้น
 ความรักซึ่งฝังอยู่ในใจฉัน อันตระทาน หายไป
 สิ้น มีความเกลียดชังและความสอิดเสียน
 เข้ามาสิ่งสู่อยู่แทน แม้จะให้ กระ โทศ เข้า
 ไปฆ่าหล่อนในขณะนั้น ฉันก็อาจทำได้ โดย
 เต็มอก เต็มใจ ที่เคียด โสย! พระเจ้าผู้
 ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วยเด็ก น่า เกลียด น่า
 กลัวอะไรกัน! แล้วหล่อนร้อง กวัก ด้วย
 เสียงแหลมซบหน้าฟุลง ปลดปล่อยเด็กที่อยู่

ที่น่าออกให้คนอื่นร้อง กลัง อยู่ ที่ พน คิน นั้นเอง
สักครู่หล่อนลุกขึ้นอาบน้ำเย็น เสร็จแล้ว เข้า มา ที่
อาเธอร์ พูกว่า -

“ มาหาฉันเถอะอาเธอร์ ละเจ้า พวก
นั้นเสียให้หมดและมาหาฉันดีกว่า วงแขน
ฉันอยากกอดเธอเข้าไว้ มาหาฉันเถอะเรา
จะได้อยู่ด้วยกันเป็นสุข มาสิ พ่อเจ้า ประ
คุณของเมียมาเถอะนำ ! ”

น่าสยงที่พูดนั้นก๊วฟเย็นเยือกใส รว
กยเสียงใครเคาะด้วยแก้วน้ำเย็น เล่นเอา
สยมนอนไปหมดพักพิงพิงที่สำเนียง เกือบไม่
ได้ยินว่าอะไรเป็นอะไร ส่วนอาเธอร์นั้นคุ
เหมือนแพะจะ ว่า แข็ง ซา เป็น ตุ๊กตา หินไป
ที่เคียว มือไม้แขนขาไม่มีกระดูกไหว ถึง
เลยและลูบก็ยังไม่มีการกึกก้อง แวนเซลล์
ซึ่งเมื่อเห็นท่าไม่ได้การเช่นนั้น จึงกระโดด
เข้าไปขวางแขนขวางหน้าไว้เสีย อำนาจ
อันศักดิ์สิทธิ์แห่งไม้กางเขนทำให้หล่อน กลัว
ถอยหลัง หนี กรุด ๆ และ สิ้น หน้า แสง
ความโกรธจน ตัว สั่น วิ่ง ผ่าน เรา ตรงไป
เหมือนหนังจะเข้าไปในกฎที่ฝั่งศพ

แต่ยังไปไม่ได้ราวอีกสักก้าวหรือสอง
ก้าวจะถึงประตูหล่อนกลับหยุด ชัก กัก เสีย
เฉย ๆ ประการว่าไม่มีใคร มา ลุก ให้ ชักไว้
แล้วจึงกลับหันหน้ามาทางเรา แสดงความ

หวั่นไหวและป้องกันอย่างลึกซึ้ง ฉันไม่
เคยเห็นหน้าตาคนเช่นนั้นเลย ให้ฉันภาวนา
ไปในใจว่า เกิดชาติใดฉันโคจรอย่าให้พบ
เห็นอีก อะไรก็มันช่างน่าเกลียด น่ากลัว
เสียเหลือแสน หล่อนทำกริยาไม่ผิดไกล
อะไรไปก็ยังพิงที่เขาเอาไม้กักค้ำไว้

เราต่างยืนนิ่งจ้องดูหล่อนเป็นคาเกี่ยวกับ
ไปหมด ไม่มีใครกล้าออกปากว่าประการ
ใดได้ นอกจากแวนเซลล์ซึ่งที่ เป็นผู้มีสติ
สัมปชัญญะดีกว่าเพื่อนทั้งหลาย กล้าถาม
อาเธอร์ออกมาได้ว่า -

“ คอยฉันหน่อย ท่านผู้เป็นสหายรัก !
จะให้ฉันทำการต่อไปหรือไม่ ? ”

อาเธอร์ทอดตัวลงคุกเข่าเอา มือ ทั้ง สอง
บัพทหน้า และตอบว่า -

“ ทำตามแต่ใจท่านเถิด ทำตาม แต่
ท่านเห็นก็ ขออย่าให้เกิดเหตุอันน่ากลัว
เช่นนั้นขึ้นอีกแล้วกัน ! ” แล้วถอนใจเฮ้อฮ่า
คล้ายกับคนที่จะเป็นลม ฉันกับ ควินส์ จึง
เข้าไปจับแขนเข้าไว้คนละข้างเราได้ยินเสียง
ท่านโปรเฟสเซอร์ บัพทที่ยัง แสงสว่าง โคม กัง
กลังแล้วเห็นท่านเดินเข้าไปเลิกละบันทรวิเศษ
ที่บัพทประตูนั้นออก และรูปสัณฐานปรากฏอยู่
แก่ตาเราในเวลานั้น ก็หายวูบเข้าไปทางช่อง
เล็ก ๆ ระหว่างประตูสองบาน ขณะนั้นข้าง

กระไรดูใจคน มัน ค่อย เบิกบาน ขึ้น กว่าเก่า
หลายส่วน แม้รูปร่างปรากฏอยู่แก่ตาเรา
ครวญไค้ นึกกลัวว่าเราหาความแถมขึ้น รน
เรใจใจไค้ โดยยาก

ส่วนท่านโปรเฟสเซอร์ เมื่อการเรียบร้อย
เรียบร้อยแล้ว แยกไปอยู่แต่ที่นอนกลิ้ง อยู่
นั้นขึ้นมาแล้ว -

“มาเถะ ท่านผู้เป็นสหาย ทั้งหลาย
ในเวลานี้เราทำอะไรก็ยังไม่ไค้ ต้องรอ
จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้ เวลาบ่ายเขาจะมีการ
สังสรรค์กันเราพักกันนอนไปมาในพวก นั้น ด้วย
และเมื่อพวกเขากลับไปหมดแล้วเราประชุมช้อน
อยู่อย่างเพื่อง่ายก็แล้วกัน จะไค้ทำการไค้
โดยสะดวก ส่วนเด็กเล็กนั้นเล่าทำไค้ไม่ มี
เจ็บปวดอย่างไค้ พรุ่งนี้ก็คงหายเรียบร้อยแล้ว
เป็นปกติไค้ เราจะต้องเอาไปทิ้งไว้ ในที่ๆ
พลตระเวนจะเห็นไค้ คง เช่น เมื่อ คน ก่อน
แล้วก็เป็นเสร็จธุระกันกลับมานไค้กินเข้ามา
ใกล้อาเธอร์ แยกพวกเชิงกระซิบว่า -

“อาเธอร์ เพื่อนรักเอ๋ย ฉัน มีความ
สงสัยท่านนักที่คงไค้รับความทรมานอย่าง
สิ้นเหลือ แต่ว่าเมื่อท่านจะ ลง ยืน กลับ
ไปไค้ครวญไค้ ก็จะเป็นการจำเป็น
เพียงไร เวลานี้ท่านต้องออกใจคนมาชมไป
ก่อน เมื่อถึงวันพรุ่งนี้ท่านจะ ไค้ เสีย อีก

ที่ไค้ พันทุกซ์ พัน รอน มาไค้ คม น้ำ อัน มี รส
หวาน ขออย่าให้เย็น ทุกซ์ โทมัสไค้ไป นัก
เลย ค่อยไปท่านจะเห็นว่าฉันไค้ กระทำ ถูก
ต้องเสียอีก ”

อาเธอร์กับควินส์กลับมานมาด้วยกัน กับ
ฉัน และตลอดทางที่มานั้น เรา ช่วย กัน
พยายามหาแต่เรื่องทรมานเรใจ สันทนา กัน
ทั้งสิ้น กว่าจะมาถึงบ้านก็เพลียเต็มที เลย
นอนหลับสลบไสลเรียบร้อยไปจนกระทั่งเช้า

ที่ ๒๕ กันยา เวลากลางคืน - ก่อน
เวลาเที่ยงหนึ่งชั่วโมงเราสามคนคือ อาเธอร์
ควินส์กับฉัน จึงพากันไปหา ท่าน อาจารย์
นัก ๆ คุยออกกระซิบในใจอยู่สักหนึ่งชั่ พวกกัน
ต้องแต่งเครื่องคำทักคน ส่วนอาเธอร์ นั้น
เขาจำเป็นต้องแต่งอยู่เอง เพราะกำลังอยู่
ในทุกซ์ แต่เราไม่ไค้ ไค้ทุกซ์ ใคร ที่ไหน
สักนึกเคียว ต้องแต่งไป เกือบ ๆ กัน สงสัย
เช่นนั้นเอง เราพากันไปใกล้บ้านข้าราว บ่าย
โมงครึ่ง แล้วก็เที่ยวเดินเล่น รอย ๆ ราว
ที่จะให้พ้นจากตาคนทั้งหลาย เพื่อเขาไป
หมดแล้วจะไค้ทำการไค้ฉันใด มาครวญ
แวนเฮิลซึ่งแทนที่จะ เอา ถูก คำ ๆ เล็ก ๆ มา
แกล้งยังเฝ้าเกาะเข้าหนึ่งเมื่อเรื่อ คล้าย
กับกระเป๋ไค้เครื่องเครื่องเกิดมาด้วย และ
ของข้างในนั้นคงหลาย จึงดูถ่วงน้ำหนัก

มากนัก

ครั้งนี้เสียผลเท่าพวกที่มาในการผจญภัย
ไปไกลเจียสรักแล้วเรา ก็ ค่อย ๆ ย่อง ตาม
ท่านโปรเฟสเซอร์เข้าไปที่กุฏิผจญภัย
พากันเข้าไปข้างในนั้น เมื่อเข้าไปถึง ข้าง
ใน ท่านอาจารย์ ก็ล้วงเอาโคมในลุ่มมือใหญ่
ของแก ก็ยื่นไข่อีกสองเล่มขึ้น มา
และวางลงบนหลังโลง ๆ หนึ่ง แล้วก็ตรง
เข้าไปเปิดโลงดูอีกเราพากัน เข้าไป มุง ดู
ครวญ เห็น ศพ หล่อนนอน อยู่ ณ ที่ นั้น เป็น
ปกติก็ ไม่มีน้ำเยื่อเยื่อสังคนคิดว่า คน
เป็น ๆ เสียอีก แต่ช่างกระไร ขณะ นั้น คอ
ให้ส่ายเท่าส่ายเพียงไร เราจะหาความรัก
สักคนหนึ่งก็แสนยาก จน ชัน อาเธอร์ เอง
ฉันยังสังเกตเห็นเขามอง ดู ศพ หล่อน อย่าง
ถ่มทิ้งคำร้ายเต็มที เขาหันมา ถาม แวน
เฮลซึ่งว่า -

“นี่ศพผู้หญิงหรือชายเป็นแต่ร่างที่อยุ่ศา
รายนัมน้ำเข้าสิงอยู่หรือ ?”

“ศพหน้าศพหล่อน แต่ไม่ใช่ ยี่ศา แห่ง
ตัวหล่อน เขาเถะจงคอยดูไปก่อนแล้วคง
จะได้เห็นว่า เป็น ศพ หล่อน จริง และ ยี่ศา ก็
ยี่ศา แห่งตัวของหล่อนเอง”

ศพหล่อนในเวลาที่เห็นนั้น ๆ ก็น่าขัน มี
เขี้ยวอกแหลมยาวออกมาฟันปาก เกิน วิสัย

ของมนุษย์ ยถาชนเรา และริมฝีปากกับตาม
คางมี โลหิตที่ออกมาจากคอแตก ไหลหยดย้อย
เประเขื่อนกระทำให้ผู้มาเห็นเข้า ย่อม เป็นที่

สยดสยองด้วยกันทั่วหน้า ๆ ๆ ไม่ใช่ ตัว
ลูชท์ตายเลย ส่วนแวนเฮลซึ่ง เมื่อ เสรี

อุระเบิกโลงแล้ว แกก่ขันเครื่องมือที่ ต้อง
ใช้ออกมาเตรียมไว้ข้างนอกพร้อม มีเหล็ก

หัวแรงจะก่อสำหรับขุดที่กระเบื้องน้ำมัน ๆ ๆ
เล็ก ๆ ควบหนึ่ง ก็มีค้ำสำหรับตักผ่าอย่าง

คมกริบ และไม่ยลายแหลมหนาวาวสาม
นิ้วกว้างสามฟุตอันหนึ่ง สิ่งของที่แกเตรียม

มานั้น แม้ว่าฉันจะเป็นแพทย์และได้เคยเห็น
เครื่องมือในการตัดผ่ามามากต่อมาก แล้ว ก็

จริงแท้ในเวลานั้นยังคิดว่า จะ ปลากไฟไม้ไผ่
ส่วนอาเธอร์กับควินสันช่วยการกล่าว ถึง

กับทาโปลงปากอ้าร้อง ดู อย่าง พิศวง ที่เขี้ยว
ชั่วแต่ไม่พอกว่าชานประการใดเท่านั้น

เมื่อเสรีพิชิตเตรียม โฉน เครื่องนี้ เรียบ
ร้อยแล้ว แวนเฮลซึ่งพูดขึ้นว่า -

“ก่อนที่เราจะลงมือทำอย่างหนึ่งอย่างใด
ขอให้ฉันเล่า เรื่อง ให้ ท่าน ทั้งหลาย ฟัง ก่อน

เรื่องผิวกินนี้ โทโทโคเล่าเรียนแล้วก็ย่อมจะ รั
ไว้ว่าเป็นสิ่งนอกทางการงานยี่ถลลลลลลลล

ต่าง ๆ อยู่อย่างหนึ่ง เมื่อผู้ใดเป็นผิวกิน
แล้ว ผู้นั้นก็เท่ากับสาปให้เป็นผู้ที่อยู่ทั้งชาติ

ไม่มีเวลาเปลี่ยนแปลง ไม่มี เวลาตาย คนหนึ่งละ แต่ท่านทั้งหลายจะมี เสียง ยิ่ง
 กระทำแต่การลามก นั้น อยู่ ชั่ว กัลปาวสาน
 ทั้งกระทำให้ผู้ที่ถูกเป็นอาหารต้องมีเพศกลบ
 กลายเป็นชนิกเดียวกับกันด้วย โภยประการ
 ถึงกล่าวมานี้ พวกผู้พิทักษ์กระแสไฟศาล
 ใหญ่ โศขมากมายจนเหลือณสยที่เราร จะ นึก
 ฝัน ยางที่ไม่ว่าตัวท่านหรือตัวฉัน ก็ อาจ
 พลอยเป็นผู้ไปกับด้วยได้ เช่นเมื่อวันนั้น
 แม้ว่าจะฉันจะพลอยให้อาเธอร์ เพื่อน เรา เข้าไป
 คุยแม่สาวสวยของเขา หรือ ปล่อยให้เข้า
 ไปในวงแขนเจ้าหล่อนเมื่อคืนแล้ว ท่าน
 ก็คงจะไม่เห็นอาเธอร์เป็นเพื่อนมนุษย์อยู่ด้วย
 กันอีกต่อไป เพราะฉะนั้นมีทางอยู่ทางเดียว
 ที่จะทำได้ ก็คือให้ วัชชิกอานถ้าจิกเสียแต่ต้น
 มีอ แม่สาวเชิญให้ทายนหรือที่พึงจะจับ
 กระทำการลามกยังไม่รุนแรงอะไรไปถึงไหน
 เราอาจทำเสียได้ง่าย คิดว่าที่ จะ ทั้งไว้
 นาน ปล่อยให้เจ้าหล่อนเที่ยวเล่นผ่านคุณ
 โลหิตและพาเอา เด็ก ๆ เหล่านั้น มา อยู่ ด้วย
 แม่หล่อนตายจริงแล้ว ผลสุดท้ายก็เกิดจะ
 หายไปและตัวหล่อนก็จะได้ไปอยู่โดย ความ
 สุขในพวกเดียวกับนางสวรรค์ทั้งหลาย เหตุ
 ฉะนั้นสหายทั้งหลาย ขอให้เราร่วมใจกัน
 ช่วยทำการให้หล่อนได้เป็น อิศรภาพ รอค พัน
 จากการชั่วร้ายนี้เถิด ส่วนตัวฉัน นั้น ขอม

คนหนึ่งละ แต่ท่านทั้งหลายจะมี เสียง ยิ่ง
 ไยังก็ขอให้ ชัยแจงมาให้เป็นที่เข้าใจ เพื่อ
 เราจะได้ ไม่มี ข้อโต้เถียงให้ หมอง น้ำใจ กัน
 ได้ อีกต่อไป ”

เราทุกคนหันไปมอง หน้า อาเธอร์ เป็น คา
 เดียวกับนี้ เขาเองก็รู้สึกตัวว่าถูกเข่นเข้า
 แห่งเขาเหล่านั้น จึงเลยกระทำ ให้ มีความ
 ของอาจกลัวหาญเป็นทวีคูณขึ้นอีกมาก แม้
 ว่าสัปดาห์ระชืดเขี้ยวมีอะระสันริก เขาก็ยัง
 มีความอาจหาญที่จะเกินตรงเข้า มา และ พุก
 ด้วยเสียงปรวจากสทกสทกวันว่า -

“เพื่อนที่ซื่อสัตย์ ฉันขอ ขอบใจ ท่าน
 ออกจากหัวใจอันร้าวสลายของฉันทที่เคี้ยว ขอ
 ให้บอกมาเถิดว่าจะให้ฉันททำอะไร ฉันทจะ
 ไม่ขัด ขวาง ท่าน แต่สักอย่าง หนึ่ง อย่างใด
 เลย ” แวนเซลล์ซึ่งเอามือขย่ำแล้วว่า -

“เก่งมาก ! ใจกล้าหาญหน่อยเดียวกับที่
 จะสำเร็จ การเรื้องนี้เป็นสิ่งที่เกี้ยว เฉพาะ
 แค่ตัวหล่อน และออกจะน่าเสียวใล้อยู่สัก
 หน่อย แต่ก็เป็นอยู่ครู่เดียวเท่านั้น ขอ
 ให้ท่านจงหักใจเสียเถิดว่า เราทั้งหลาย
 เป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของท่าน และ จะ ระวัง
 รักษาท่านอยู่เสมอไปเป็นนิตย์ ”

“ต่อไปให้รับ ” อาเธอร์ พุก ด้วย เสียง
 ตันเคือ “ขอให้บอกมาว่า จะให้ฉันททำ

อะไรบ้าง”

“จงดอไม้ น้ไว้มือซ้าย และค้อนมือขวา ระวังพริ้มที่จะตกลงไป ตรง หัวใจ หล่อน ส่วนเราจะสวมค้อนอันอ่อนสังวิญญาณ ของ หล่อน ขึ้นเอาหนึ่ง สือ เตรียม มาพร้อมแล้ว เมื่อเราให้สัญญาเมื่อไหร่ก็ขอให้ท่านตกลงไปทันที เพื่อ ว่า วิญญาณ อันเป็นผิวกายแห่งผู้ ทั่วทั้งของเราจะได้ปราศจากไปไกลพ้น”

อาเธอร์รับเอาไม้ กับ ค้อนไป ด้วย อาการ อย่างไม่สั่นหรือสทกสเท็น ฝ่ายแวนเซลล์ซึ่ง จึงเบิกสุมุก พระคำภีร์ เล่มใหญ่ ของแก ออกว่าคาถาปาฬีอะไรของแกเรื่อยไป ฉะนั้น ก็ขึ้นสีกัพยาถามว่าตามแกไปทุกๆ คำตาม แก่ว่าไค้ ฉะนั้นไม่ทันมอง เห็น ว่า อาเธอร์ ตกไม้ นั้นลงไปเมื่อไหร่ มาเห็นเขา เมื่อ ไม่นานนั้นลงไปที่หน้าอกหล่อนแล้ว และ อาเธอร์กำลังชักเปรี๊ยะๆ อยู่ก็เกือบ

ขณะนั้นรูปกายซึ่งปรากฏอยู่เฉพาะ หน้า เรากระทำกริยาอย่างน่าสยทสยของชนลูก ชน พองเต็มที มันสิ้นระริวกไปทั้งตัวและบิด เอี้ยๆ วาวกบังที่ถูกเอาไม้กดศีรษะไว้ เขียว ทั่ว เหลี่ยมบนออกจนคักกระทยกันคักกร๊วม และ กกริมผียากไว้นับ ในยี่ คาก็ เหลือกๆ ลานๆ ซอยกล เป็นสิ่งที่ไม่น่าดูสัณนิคเคี้ยว

ฉันทันไปมองค้อนที่อาเธอร์เห็นเขาเคร่ง ครัก ก็พอใช้ ไม่มี สงสาร หรือ สมเพท เวทนา อะไรในดวงหน้าเลย ตั้งหน้าทำแต่กระชอง ตัวเท่านั้น

สักครู่หนึ่ง รูปนั้นก็หยุดกระทำกริยา อันน่าสยทสยไปนั้นและนั่งเป็นปรกติก็ ฝ่าย อาเธอร์ก็ถอนหลอกจากมือทันที หันหน้าออก จะเห็นและทำที่คักจะล้มลง หากว่าเรา ยึด ไว้ทันที ที่จริงน่าสงสารเขาแท้ๆ การ ที่ ทำ ไปทั้งนี้โดยจำเป็นจำใจจริง ๆ

เวลานั้นเรามิแต่สาละวนประคัมประคอง อาเธอร์อยู่ จึงหาได้มองลงไปดูในโลงไม่ ว่าเป็นอย่างไรมั่ง ครั้นมาคู้ คราวนี้ต่าง อือออ เชื้อซำกัันด้วยความปลอดภัยไปตาม กัน จนกระทั่งอาเธอร์เองซึ่งนั่งอยู่ที่พนัก ีต้องกระโดดลุกขึ้นมากบั้ง

รูปกายซึ่งเห็นอยู่ในเวลานี้ หาใช่เป็น ภูตผียศาไร้อย่างใดไม่ คือศพแม่ลูก อันเป็นที่รักแห่งเรากี่ ๆ นั้นเอง ไม่มีสิ่งน่า กลัวสยทสยของอย่างหนึ่งอย่างใดอีก แวน เซลล์ซึ่งเดินเข้ามา เอา มือ คีบ ย่ำ อาเธอร์ แรง และว่า -

“อาเธอร์เพื่อนเอ๋ย ยังไง จะ ยกโทษ ให้ฉันได้กระมัง ?”

ก่อนที่จะตอบเขา ตรง เข้าไป จับ มือ ท่าน

จักฉันท้องชู้ของหล่อนแล้ว ทั้งเป็นอ้าย
เจ้าเล่ห์เจ้ากลคนหนึ่ง ตามที่ฉันได้ รู้จาก
จอมแสน ความนั้นแหละซึ่งได้เล่นงานกับ
เรา จนเอาชีวิตมีสละไปไ้ เราต้อง
แค้น และพวกฝักมีกำลังแข็งแรง กว่า
เราหลายเท่า ตัวมันคนเดียวมั่งกำลังเท่า
ยี่สิบคน แล้วเราสี่คนเท่า นั้น ต้อง แพ้ อยู่
วันยังค่ำ นอกจากนั้นมันยังเรียกสุนัขฆ่า
ไ้ อีก ฉันรู้ ไม่ได้ว่ามันทำบังใจ เพราะ
ฉันท้องกลไปว่า แม่มันจะ มา ที่ ท้องชู้
คนนั้นและไ้พย ฉันทเพลยง พลา อย่างไรก็ จะ
ล่าซาก

ด้วยเหตุ ทั้ง กล่าว มา นี้ จึงไ้ เขียน จด
หมาย นี้ ไว้ จงเอา กระดาษ ต่าง ๆ
กับจดหมายรายวันของข้าศึกเค่อร์ ซึ่ง รวม
อยู่ด้วยกันนั้นไป อ่าน ดู แล้ว จง คิด ตาม อ้าย
ฝักยตัวสำคัญ ทักหัวเฒ่า หัวใจ หรือ ทำ
อะไร ต่าง ๆ สุกแต่จะทำไ้ เพื่อให้พ้นไป
จากโลกเราเสียที ลาก่อน

“แวนเซลล์ซัง”

จดหมายรายวันของนายแพทย์ซีเว็ค

ที่ ๒๘ กันยายน - นัก ๆ ทุกซอຍกล
นอนหลับไปคืนเดียวอาจ เปลี่ยน แปลง ความ
คิดมนุษย์ ไ้ เมื่อวานฉัน เกือบ จะ ยอม
รับเห็นด้วย ตาม ความ เห็น อย่าง แปลก

ปลาคของแวนเซลล์ซัง แต่ครั้นม้วน น กลย
รู้สึกไปว่าความคิดแกเขวไป ตัวแกเองก็
ก็ ใช้ระมันใจในความคิดนั้นเมื่อไหร่ ก็
ยังมีสงสัยอยู่ด้วย เหมือน กัน ฉันทเห็น ว่า
ถ้าจะไ้เชื่อถือคงทแยงรายนากมีอยู่สังเคียว
คือไ้ รับความอธิบาย อย่าง พอใจ แต่ นั้น
แหละใครจะนึกฉันทว่า แวนเซลล์ซัง เป็น ข้า
ฉันทจะทำอย่างไรไ้ได้นอกจากจะต้องคอยเฝ้า
ระวังอยู่อย่างกวัดขั่น ยาง ที่ อาจ ไ้
แสงสว่างอะไรบ้าง

ที่ ๒๘ กันยายน เวลาเช้า - เมื่อคน
ก่อนสั้ท่มหน่อหนึ่งอาเชอร์กับควินส์ ไ้
เข้ามาหาแวนเซลล์ซังในห้อง ฉันทไ้ อยู่ ที่
นั้นด้วย แกไ้ให้การ ว่า อยาก จะ ให้ เรา ทั้ง
หมคช่วยกันทำการอะไรอย่างหนึ่ง แต่ทำ
ทางนั้นออกจะ เป็น พุก สำหรับ ตัว อาเชอร์ คน
เดียวมากกว่าที่จะพุกกับเรา

“หวังว่าท่านทุกคนจะมาด้วย กัน กับ
ฉันท” แกเอ่ยขึ้น “ฉันทมีอะไรอย่าง
หนึ่งที่จะออกไปทำที่ชาย้า ยังไ้ ท่าน คง
ปลาคไ้ทะเลซิทไ้ไรบรจดหมายฉันท 2” ประ

โยคที่สัคนแกหันไปพูดแก่หลอกลอกกาลมิง
“ยอมรับว่าเป็นเช่นนั้น ฉันทออกจะตก
ใจ ๆ อยู่สักหน่อย ทั้งมี ความ พิศวง ด้วย
ว่าท่านเล็งถึงอะไรในจดหมายนั้น ฉันทกับ

“ในสองคืนต่อไปท่านจะต้องมาพบ กับ
ฉัน แล้วไปรับประทานอาหารเย็น ด้วย กัน
ก็จนเวลาทุ่มหนึ่ง ^๕ ฉะนั้นฉันจะแนะนำ
ให้รู้จักกับอีกสองคนซึ่งท่าน ทั้งหลาย ยัง
ไม่เคยรู้จักมักคุ้นเลย และเมื่อเสิร์ฟการ
รับประทานอาหารแล้ว เราก็จะไปประชุมปรึกษา
หารือกัน ฉะนั้นจะเป็นผู้รับผิดชอบเหตุผล กัน

เรื่องให้ท่านฟังโดยละเอียดออกมาแจ่มแจ้ง แล้ว
เราจึงค่อยตกลงกันต่อไปว่าจะคิดทำอย่างไร
ส่วนคืนนั้นฉันจะต้องกลับไปแอมสเตอร์แดม
ก่อน ^๕ ต่อคืนพรุ่งนี้จึงจะกลับ มา ขอให้ท่าน
ทั้งหลายทำตามคำสั่งในทุกประการเถิด อย่า
ได้ มีจิตวิ คิดย่อท้อเลยทีเดียว ”

(ยังมีต่อไปในเล่มหน้า)

๒๕. ถ้าท่านไว้วางใจคนมากเกินไป ท่านต้องระวังคนซึ่งมากเกินไป ท่านเทียบ

ไว้ว่า มีคนรักเท่าผืนหนัง ก็ต้องมีคนชังเท่าผืนเสือ.

ของ ข. ล. พิชญาติ

เรียบเรียงตามเค้าเรื่อง

The Decline of the Chinese Buddhism by My Personal Sentiment

ของ

โปรเฟสเซอร์แอร์

คำนำ

เรื่องซึ่งจะได้ปรากฏต่อไปนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของโปรเฟสเซอร์แอร์ สืบค้นมาจากร่อง "เหตุไคพุทธศาสนาของจีนจึงบกพร่อง" ซึ่งได้เขียนขึ้นภายหลังที่ได้พบเรื่องนั้น ทั้งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงบ้างบางครั้ง บางคราวเมื่อได้นำเรื่องนั้นลงในไทยเซรมเล่มแรก ตามความเห็นที่ได้กล่าวถึงความเสื่อมแห่งพุทธศาสนาของจีนโดยอ้างมูลที่จะเห็นได้ในเรื่องของท่าน โปรเฟสเซอร์คอโย เรื่องนั้นหากจะเกี่ยวกับจีนแต่

ก็หาได้ประพันธ์ขึ้นโดยคนจีนไม่ และข้าพเจ้าผู้ได้พบได้ประพันธ์ว่าเป็นเรื่อง ซึ่งหากจะถือว่าปราศจากสาระก็ยังไม่ปราศจากความแปลกๆ ซ้ำๆ เล็กๆ น้อยๆ นอกจากนั้นยังเห็นว่าเป็นเรื่องเก่าแก่ ที่ได้ประพันธ์ขึ้นเกือบสี่สิบปีมาแล้ว ยังไม่เคยมีใครได้นำลงในหนังสือรายเดือนใดๆ และประกอบทั้งข้าพเจ้าได้มีโอกาสมากด้วย จึงได้พยายามเรียบเรียงตามเค้าเรื่องเดิมมาสู่ผู้กั้นฟัง โดยหวังว่าแม้จะไม่อำนวยผลแก่ผู้อ่านในทางทำให้สนุกนำไปสู่ธรรมะ ก็คงอำนวยผลในทางทำให้

จ่วนนอน นำไปสู่นิทรารมณเร็วขึ้นยิ่งกว่า
จะไม่อ่านเรื่องนี้ เพราะฉันก็คงจะให้
ประโยชน์เช่นกล่าวแล้วมีอย่างใดก็อย่างหนึ่ง
เป็นแน่ แต่ถ้าพระอินจะพิศุคาคของข้าพเจ้า
ไปทั้งสองอย่างแล้ว ก็ฉันว่าเป็นเคราะห์
ร้ายของข้าพเจ้าอย่างไม่มีทางอื่น จะแก้ตัวอีก
นอกจาก จะขอให้ท่านที่ใด ประสย ความเป็น
พิศุคาคของ ข้าพเจ้าได้ โปรด อดย แก่ ข้าพเจ้าผู้
หวั่นก้เท่านั้น

วันที่ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

ดินสอ

จีน เป็น ประเทศ มหา ประเทศ หนึ่งใน
ชมพูทวีป มีเนื้อที่ประมาณสี่ล้านตารางไมล์
และมี พลเมือง ประมาณ สี่ร้อยล้าน
ซึ่งเท่า ๆ กับ พลเมือง ทั้งหมดใน ทวีปยุโรป
และ นอกจาก จะเป็น ประเทศ ที่มี อาณาเขต
ไพศาล และมี พลเมือง ล้นหลามยิ่งกว่า
ประเทศเพื่อนบ้านโดยมากซึ่งล้อมอยู่โดยรอบ
แล้ว จีนยังเป็นประเทศที่ประกอบด้วยความ
ลึกลับ ซึ่งมนุษย์ยังไม่ทราบความจริงอีก
มากมาย ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยมหาอาวุธของ
จีน อันจะ ประมาณไม่ ยิ่ง หย่อน กว่า ประเทศ
ไอยคุปต์ ในราวสมัย พระเจ้าเสเตินเบียร์ แห่ง
วงศ์ฮิกสอส ซึ่งได้ครอบครองตลอดประเทศ

ไอยคุปต์ ทั้งเหนือและใต้ ในยุคแห่งสมัย
รอยของรอย โนนคอสัพพะขลุ้งมาแล้ว มี
ผู้ที่ได้ ไป เทวใน ประเทศ จีน ได้ เขียน เรื่อง
เมืองจีนบ้างแต่โดยมากได้ กล่าวถึงภูมิ ประ
เทศและรัฐประศาสน์ กับขนบธรรมเนียมของ
จีนเท่านั้น เช่นเรื่อง "ตะวันออกไกล" โดย
เฮนรี่ ชอร์แมน เป็นต้น หากได้มีใครคอย
กล่าวถึงลัทธิศาสนาของจีนไม่ ทั้งนี้ก็เพราะ
ผู้เขียนนั้น ๆ ได้เขียนเฉพาะ เหตุการณ์ความ
เป็นไป ของจีนใน สมัยกลาง และ ปลายสมัย
กลางที่คนใดประสยมาเท่านั้น หากได้พบ
เรื่องราวแห่งสมัยโบราณของจีนอันเนื่องด้วย
เรื่องศาสนาก็จักข้าพเจ้าได้พระอินพบไม่ ข้าพ
เจ้าชอบใจในโชคของข้าพเจ้าที่ได้ ยินกาลให้
ข้าพเจ้าได้ รัย คำ แห่ง ผู้ คนโบราณ คน ใน
ประเทศพม่าเมื่ออังกฤษได้พม่า เป็นเมืองขึ้น
เกิดขาดใน ค.ศ. ๑๘๘๖ จึงได้พบเรื่องราวอัน
เก่าแก่ของจีนซึ่งมีส่วนเกี่ยวในการ ศาสนา
โดยชาวพม่าได้ แผลออกจากสมุท ประจําวัน
ของอำมาตย์จีนผู้หนึ่งซึ่งได้ตกอยู่ในประเทศ
พม่า และเรื่องนั้นข้าพเจ้าได้เรียบเรียงไว้
แพนทหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้อความที่
บุคคลใด ๆ ได้คิดลงไว้ในสมุทประจําวันของ
ตนเองนั้น เป็นข้อความ ที่ใกล้เคียง ความจริง ที่
สุก คำแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาพม่าใน

เรื่องทักล่าวมาแล้วนข้าพเจ้าควรจะบรรยาย
ไว้ดั้นด้วยว่าได้เขียนอย่างหวัด ๆ ลงในใบ
ตาล (palm leaves) ซึ่งชักเกลี้ยงคงระโดย
ปากกา ชนิดที่แข็ง และคม พอจะ กรีดใบตาล
ให้เป็นรอยลึกได้ตามต้องการ และหมึก
สีดำก็ติดอยู่ตามรอยที่ปากกาได้กรีดนั้น ตัว
อักษรมีลักษณะคล้าย ๆ อักษรจีน มีรอย
ขีดฆ่าหลายแห่ง แสดงให้เห็นชัดว่าเป็น
ร่างแปลอย่างแท้จริงตรงกับข้อความที่ปรากฏ
อยู่บนใบหน้าว่า "ร่างคำแปลจากสมคพก
ของอำมาตย์จีน" ใบตาลที่กล้วนนี้มีรวม
ทั้งสิ้นสี่สิบเจ็ดใบ มีตัวอักษรเต็มทั้งสอง
ข้างทุก ๆ ใบ เว้นแต่ใบต้นและใบสุดท้าย
ยาวประมาณสองฟุตและกว้าง ประมาณ สาม
นิ้ว ที่ตอนหัวของใบตาลทุก ๆ ใบเจาะเป็น
รูแล้วร้อยไว้เป็นพวงตามลำคอกับหน้าด้วยไหม
สีขาวขุ่นเป็นเกลียวแข็งแรง โดยประมาณหนึ่ง
ในสามของ เส้นคัมเคอร์ แต่สีของไหม
นั้นได้ เปลี่ยนจาก สีขาว เป็น สีเทาแก่ไปแล้ว
เพราะอายุ

ใบตาลซึ่งบรรจุอักษรพม่าที่กล้วนข้างบน
นี้ได้ส่งไปรักษาไว้ ที่ลอนดอน พิพิธภัณฑ์เพื่อ
ให้ราษฎร ชมใน ที่ฐาน ที่ เป็น วัตถุโบราณ อัน
แปลกมาก และได้มีผู้ที่ไม่น้อยกว่ามั่งกู่
ของ ธรรมชาติแห่ง ชนชาติ อะพะไท ในนคร

เมอร์ ในแอฟริกากลางอันสืบเนื่องมาจาก พระ
โซโลมอน ซึ่งโปรเฟสเซอร์ โดเลมฮิคคัส
นักปราชญ์ในทางโอยคุปต์โบราณวัตถุได้ ไป
ค้นพบใน ของขี้ขี้ ได้ ค้น ใน นครเมอร์ แล้ว นำ
มาไว้ ไว้ เป็น สมบัติใน พิพิธภัณฑ์ เกี่ยวกับ
นั้นเลย

เรื่องอันเกี่ยวกับ การ ศาสนา ของจีน ซึ่ง
มาตกอยู่ใน ประเทศ พม่าโดยเหตุ ดังปรากฏ
ในเรื่องนี้เองแล้วนนั้น แสดงให้เห็นว่าจีน
ได้เริ่ม นับถือ พระพุทธศาสนา อย่าง จริงจังใน
รัชกาล แห่ง พระเจ้าถังไท่ซัง เจ้า แผ่นดิน จีน
องค์ที่สองของวงศ์ถัง โดยพระเจ้าแผ่นดิน
ทรงเป็นพระมุขในเวลานั้น แต่ตามเหตุการณ์ใน
เรื่องนั้นปรากฏว่าพุทธศาสนาของจีนหาได้ถึง
ซึ่งความบริบูรณ์ไม่ และตามความสังเกต
ของข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะออกจากจะไม่บริบูรณ์แล้ว
ยังคงสืบเสอมทราวมลง โดยขี้ขี้ขึ้นเท่ากันที่ได้
เพื่องพูนขึ้นโดยทันควันเหมือนกัน

เมื่อ ข้าพเจ้าได้ สดุด เข้ามาใน เรื่องการ
ศาสนาของจีนดังกล่าวแล้ว ความจริง
อยู่ที่ จีน ใน ความรู้สึก ของ ข้าพเจ้าว่าอะไรได้
เป็นมูลที่กระทำ ความเสื่อมทราวมให้ เกิดขึ้น
แก่พุทธศาสนาของจีน โดยรวดเร็วเห็นปาน
กันนั้น

อาศัย เหตุ ดัง กล่าว แล้วน ข้าพเจ้าได้

พยายามค้นหา เหตุผลต่าง ๆ ที่เกี่ยวในเรื่อง
ศาสนาของจีนเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อ
ใคร่จะทราบว่าศาสนาของจีนเป็น อย่างไร
มาแต่เดิม และก่อนที่ใคร่เริ่มเคารพในพระ
พุทธศาสนาจีนได้ ถิ่นศาสนาอะไร และเมื่อ
ใด ถิ่นพระพุทธรูปแล้วเหตุใดจึงปล่อยให้
เสื่อมทรามไปโดยง่าย แต่ก็เป็นการยากที่
จะหาเรื่องราวเช่นนั้นของจีนให้ ได้ โดยละเอียด
แม้จะลองคำนวณอายุ ของจีน ตามเหตุผลทั้ง
ปวงอย่างเปล่า ๆ ก็น่าเชื่อถือ คงจะได้
เร็วมาก่อน พุทธสมัย ราว พันห้าร้อยปีเศษ
แต่ประวัติศาสตร์แห่งความเป็นอยู่ของจีนใน
ระหว่างกำหนดที่กล่าวนั้นมกมาก ความรู้
ของมนุษยเราในเรื่องนี้ใกล้เคียงกับความไม่รู้ที่
สุด แต่เมื่อได้ตรวจเรื่องราวในสมัยที่ใกล้
เข้ามาหน่อยก็มี เหตุการณ์ปรากฏอย่าง
กะทันหัน กระแทก พะระ รวบรวม เข้าให้เป็นเค้า
ได้ว่า ในระหว่างเวลาประมาณห้าร้อยปี
เศษ ก่อนพุทธกาลจีนศรัทธาในอำนาจที่
อยู่เหนือกฎธรรมชา เช่นเทวานฤภาพและ
ฤทธาณภาพ กษัตริย์ผู้ชั่ว และนาง
ต่าง ๆ และถึงแม้ จีนจะได้ยินชื่อพระพุท
ธศาสนาแล้วก็มี โศกเสื่อมคลาย ความนับถือใน
สิ่งกล่าวก่อนข้างบนนั้น และยังคงนับถือ
มาจนทุกวันนี้

จีนเชื่อว่า พระคิ๋ว ซึ่งสถิตย์ อยู่ ณ สรวง
สวรรค์เบื้องบนนั้นเป็นผู้ทรงไว้ ซึ่งเทวานฤภาพ
ปกครองตลอดทั้งเทวโลก บมโลกและมนุษย์
โลก ความเป็นไปของมนุษย์ทั้งปวง จะดี
หรือชั่วก็ตามย่อมเป็นไปตามกุศลและอกุศล
ของคนนั้น ๆ โดยเทวะบัญญัติแห่งพระคิ๋ว
ทั้งสิ้น มนุษย์ในโลกนี้จีนเชื่อว่าเป็นดวงดาว
ในสวรรค์ก็ถึงมาเกิด โดยเทวะบัญญัติ
ของพระคิ๋ว ตามประเภทของดาวทั้งหลาย
ไม่ ยะ ปน กัน เช่น กระษัตริย์ก็ให้ ดาว
กระษัตริย์มาเกิด ผู้ที่กระทำหน้าที่ทหาร
ก็ให้ดาวทหารมาเกิด พลเรือน ก็ให้ ดาว
พลเรือนมาเกิด และผู้ที่ชั่วร้ายก็ให้ ดาว
ชั่วร้ายมาเกิด เพื่อก่อการร้ายหรือกลียุคตาม
โชคลาภของบ้านเมืองและมนุษยตามคราวที่
จะเป็นไป

อีก จาก พระคิ๋ว ลง มา จีน นับถือ เทวดา
ต่าง ๆ ซึ่งเป็น เทพยิปพิรา ของพระคิ๋ว
ว่า เป็นผู้ที่จะ ช่วยเหลือ มนุษย์ ที่ ชั่วสยได้
นอกจากนี้ยัง นับถือเซียน คือผู้สำเร็จ โศกหิน
คือฤาษี เค้าคือพรหมว่าเป็นผู้มีฤทธา
ณภาพอาสนวิชาและฤทธิเดชต่าง ๆ ให้แก่
มนุษย์ได้ทั้งนับถือพระจันทร์พระอาทิตย์ดั่งกับ
มี หอ ลำห้วย ไหว้พระจันทร์ และยังมี
เย็บเคสก็อดมากทจนนับถือ ถ้าเรานำมา

อย่างไรก็ดีพระเจ้าดังโงง ซึ่งเปนราช
ปถัมภกแห่งพระพทธศาสนาได้ทรงทูลอารั
ก้วยพระราชศรัทธาอย่างออกฉวย ทรงโปรด
และนับถือพระภิกษุสงฆ์เป็อันมาก ใ้ถือ
นมาเพื่อปลูกศัลด้วยอาหาร บิณฑบาต และ
ไทยทานอื่นๆ แก่พระสงฆ์ในวัดเชิงชอกยอิน
เป็นพระอารามหลวงในยุคนั้นอยู่เสมอ โดย

ที่พระองค์ได้ ประสงค์ใน ๖๓ ปี มี ประสงค์
พิเคราะห์อยู่ในเรื่อง "เหตุใดพุทธศาสนาของ
จีนจึงบงการ" นั้นแล้ว พระองค์ทรงโปรด
ปรานักนักมาก ถึงกับทรงขอให้ผู้ทรงทำ
ความดีไทยถึงประหารชีวิตคนไทยได้ แม้
จะได้นำมาขอสมยอม เสียใน ๖๓ ก่อน ถูกจับ
วางวาย เสียถือเป็น ธรรมนิยมของ บ้าน เมือง
คืนสู่สรีระกาลพระเจ้าจึงโทษแล้วก็ยังคงถือ
ต่อมา และทั่วไปทุก ๖๓ ใน ราชอาณาจักรจีน
จนกระทั่งได้ เปลี่ยน วงศ์กระษัตริย์ใหม่แล้ว
ก็ยังยังคงถือเป็น ธรรมนิยมอยู่ เช่นใน
แผ่นดินของซึ่งต่อจากแผ่นดินได้ เกิดการ
ฆาฏกรรมชนรายหนึ่ง คือชายคนหนึ่งมี
นามว่าลูกที่ ได้กระทำผิดฐานฆ่าคนตายโดย
สัญเจตนา แล้วไปขอขมาและเปลี่ยนนามว่า
ลูกดีมี เสียเป็นอันพ้นจาก โทษหลวงสำหรับ
ความผิดที่ได้กระทำไว้ เหตุนี้ เป็นเครื่อง
ชักจูงให้ผู้ประพฤติ เป็นอันทพาล พากันเข้า
ไปขอขมาใน ๖๓ ต่าง ๆ เป็น อันมาก เพื่อยोगกัน
ราชภัยที่จะได้รับเนื่องจากความผิดทางอาญา
ซึ่งตนได้กระทำ ถึงกับจึงมีกฎหมายในอาราม
ต่าง ๆ เป็นจำนวน มาก ที่เน้นนักโทษ ถึงตาย
และยังมี ธรรมนิยมประหลาดของจีนในเรื่อง
นี้อีกอย่างหนึ่ง คือเมื่อผู้หนึ่งได้ไปขอขมา
แล้วจะรักไม่ได้ ต้องขอขมาอยู่จนตลอดชีวิต

และยังมีอีกข้อหนึ่งซึ่ง ประหลาดไม่น้อยกว่า ข้อที่กล่าวมาก่อนแล้ว คือจีนใช้การบวช เป็นการลงโทษอย่างหนึ่งของผู้ที่กระทำความผิดต่อพระเจ้าแผ่นดิน เช่นข้าราชการคนใด กระทำ ความผิด ซึ่งจะต้องรับโทษ อันควรแก่การประหารชีวิต แล้วพระเจ้าแผ่นดิน ทรงลดหย่อนโทษให้ ในฐานะ ปราบโทษให้ไป บวชเสียตลอดชีวิตแทนการประหาร ขัน ข้าพเจ้าเชื่อว่าอาจมีผู้ใดคนหนึ่งเอนเอียงไปในทางที่จะคิดว่าจีน ถือว่าการบวชเท่ากับ การจำคุกตลอดชีวิตก็เป็นได้

ข้าพเจ้าเชื่อว่าการที่จีนถือว่าบวชแล้วสักไม่ได้ นั่นก็คง เนื่องจาก พวก อินทพาล ที่ หนึ่ง ราชภัยเข้าไปอาศัย ความคุ้มครอง ของพุทธ สีมานั่นเอง เพราะถ้าจะละภิกษุเพศมาถือ ฆราวาสวิสัยอีก ก็คงเกรงจะได้รับความยุติธรรมของกฎหมายแห่งบ้านเมือง โดยความผิดที่ตนได้กระทำไว้ จึงเลยถือการบวช เป็นอาชิวสัยต่อไป

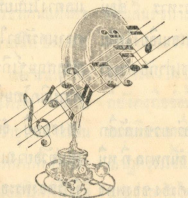
ตามธรรมดา ผู้เป็นพาลแม้จะอยู่ใน คณะ โดยวิธีที่โดย้อมไม่ทั้งนสยพาล อันเป็น ธรรม ชาติของคนดินใด พวกพาลที่เห็นราชภัย โดยอาศัยการบวชเป็นเครื่องป้องกันนั้น ก็ ย่อมไม่ทั้งความเป็นพาลเช่นกัน โดยเหตุ หนึ่งพวกพาลที่พากันไปบวชนั้น เมื่อมีจำนวน

มากเข้าก็ชักชวนกันประพฤติชั่วต่าง ๆ มีการ แย่งชิงทรัพย์และบุกรุกไรชาของผู้ที่มามีอาศัย ในวัดต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในที่เปลี่ยว และกระทำการชั่วร้าย ทั้งปวงที่พวกพาล จะพึงกระทำได้ ราษฎรพากันครั่นคร้ามพอลัทธิเหล่านี้เป็นอันมาก ในที่สุดก็พากันเกลียดชังพระและ ตีเคียดพทธวิธีที่ทั่วไปว่าเป็นวิธีที่ชั่วร้าย แลต่างไม่นิยมเคารพนับถือต่อไป ทั้งนี้ นับว่า ความศรัทธาในพุทธศาสนาของพระเจ้าดังไท ชงอุกฤษฐ์เกินไปที่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดกระทำความผิดโทษถึงประหารชีวิตเข้าไปบวชในวัด เซงชอกก็ อันเป็นวัดที่พระองค์นับถือมากจน เป็นตัวอย่างแก่เหล่าพาล ทั่วไปใน ราชอาณาจักรของพระองค์ และในที่สุดก็ได้อำนาจ ความเสื่อมให้แก่ศาสนา ของพระองค์ ถึงได้ กล่าวข้างบนนั้นแล้ว

ข้าพเจ้า เชื่อว่า เหตุที่ บรรดา มาแล้ว หนึ่ง เองได้กระทำ ความเสื่อมให้ เกิดขึ้น แก่พุทธ ศาสนาของจีน หรือแม้จะมีเหตุอื่น ๆ อีก ก็เชื่อว่า เหตุที่ข้าพเจ้าได้กล่าว มาแล้วนี้คง เป็นเหตุหนึ่งในเหตุอื่น ๆ นั้นที่ได้อาศัยส่งเสริม ในการถึงความเสื่อมในพุทธศาสนาของจีนให้ ยิ่งขึ้น

อาศัย ความ วิ่ง คง กล่าว แล้ว หนึ่ง พุทธ ศาสนาของจีนในสมัยนั้นงหาได้ มี โอกาสจะ

ดำเนินไปให้ถึงซึ่งความขริ้วระไม่ หากจะ ภายหลังได้ แสงหา และขอเขียนขึ้นในยุค
มีตำราเช่นตำราเคมีแดงเค็งอันนี้ของในพระ หลังเมื่อโลกได้เจริญและพากันรู้จักพระพุท
ธรรมเจ้าคำภีร์ และยังคงมีผู้ สืบศาสนา ศาสนาขึ้นมากแล้ว ทาได้เจริญติดต่อกมา
มาบ้าง นั้น ก็ เชื่อว่า คงจะไ้มี นักปราชญ์ใน แต่ในกาลโน้นไม่

๓๐. บ๊องกันไว้ก่อนดีกว่าเกิดเหตุแล้วจึงบ๊องกัน ท่านจะฉวยความคิดของท่าน

ให้ก้าวหน้าไปให้ไกลตามแต่จะฉวยได้ จะเปนคุณไม่น้อยเลย.

ของ ค. ล. พิชญาทิ

๓๖ ตัดดีเหล็ดหมั่ม โดย อายญไมษ

(ต่อจากหน้า ๓๖ ฉบับชุด)

บรรพที่ ๕

พระนครหลวงทองฮู อันเป็นที่ตั้ง
 แห่งกรุงหงสาวดีราชธานี ไต่ถึงพร้อม
 ด้วยความเป็นอารยประเทศ มีคึกกวั่น
 เรืองโรจน์แพ สพรียพรั่ง อยู่เป็นชนที่ อักแ
 อันสลดมคานที่ทาง ย่อมเป็นสาธารณะสควก
 ภายแก่ไวกิผู้ผ่านไปมา พระราชฐาน
 เรือนหลวงพินิจแล้วแลละลานตา พุทธรินวาท
 สถานคละวัก เทียบด้วยขยุฒราวมวิหาร
 แห่งลังกาทวี่ป ฉติศัวยศกฤษณากานภาพ
 เป็นที่สยขยของย้าเกรงแก่หมู่ผู้มีศรัทธา

กิระ คังไต่ ยิน พัง มาแต่ น้อย ว่าคังนั้น นั้น
 ะเท่เจริงฉินโค ก็ยังหาทวายไม่ ก็พอสย
 โอกาศที่มาริโนพลคอนไคพาเอาข้าพเจ้ามา
 ส่งไว้ยังเมืองเกลงในคราวครั้งนี้ ข้าพเจ้า
 ช่างรู้ลึก มีความโสมนัศ ยินก็ เป็นนักหนา
 สิ่งใดที่ยังเคลือบแคลงสงสัยอยู่ ก็ระไค้ทวาย
 กันโดยด่องแต่ตั้งไป
 อนึ่งใคร่จักขอขออนกล่าวไปถึงเหตุการณ์
 ที่ข้าพเจ้าได้ จากมาริโนมาไว้ ในที่นี้ เสียสัก
 เล็กน้อยก่อน เรืองราวจึงจะไค้ประติศประ

ต่อประกอบกันต่อไป

เมื่อถึงระหว่างครอครวของมารีโนได้ผ่านพ้นไปจากความระหองระแหงกันทั้งได้กล่าวมาแล้ว เปนที่เรียบร้อยยัคนันท์ คินวันทนง เกอຍะโกลรู้ง เรือนกเป็ดน้ำกว่าไบแล่นเข้าสู่อ่าวเมืองหงสาวดี เพราะเปนเขตรท่าเรือที่ไกลที่สุด ตามที่มารีโนได้สัญญาไว้ ครั้นถึงเวลาประมาณเพน เรือก็เข้าเทียบท่าหน้าเมืองเสรีฐ มารีโนเข้ามาแจ้ง ความ ประสงค์ แก่ข้าพเจ้า ถึง ห้อง นอนว่าถ้าข้าพเจ้าพอใจจะเป็นอิสระภาพ เขาก็ยินดีที่จะนำไปฝากฝังกับผู้ที่รู้จักให้ ซึ่งต่อไปข้าพเจ้าจะได้ ไม้อีก กาลยัง ย้าน เมืองข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น ก็รีบรีบปากเขาทันที ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ ฎกอก ฟาโรพลคอนเตกนอย่นาเอ็นคู เปนการไว้ฮาลยให้แก่เขาแล้ว มารีโนก็พาข้าพเจ้าขึ้นไปบนฝั่ง มาฝากไว้กับนายห้าง ขายฮาวอต่าง ๆ คนหนึ่ง ซึ่งเขาก็เป็น ชาวโปรตุเกส เหมือนกัน ข้าพเจ้าได้ รัยความค่อนวัจจากนายพานิชผู้มีให้อินฮารีเปนอนันท์ ภายหลังล่วงแล้วได้สองวัน เรือไบ นกเป็ดน้ำ ก็ถอน สมอออกจาก อ่าวไป นายพานิชเจ้าของบ้านนำเอาเงินตราตามัญญูหนึ่ง นับเป็นอติวสาหมได้ ๑๐ ซึ่ง มามอบให้แก่ข้าพเจ้าและพกวา เปนอำเห็นส่วน

ที่ มารีโนพลคอน ซอ คอย แทน ความดี ของข้าพเจ้าไว้ ซึ่งข้าพเจ้าก็รับเอาไว้ด้วยความ

ซอใจเขาเป็นอย่างดี
ความเป็นอยู่ในเมืองหงสาวดี ซึ่งต่อมาข้าพเจ้าสยบทรายไค่นั้น รวมทั้งพหุจักรแลธาดาจกร ก็ได้ไว้จิตรพิศการ ยิ่งไปกว่ายวงบรรคาประเทศเอกราช ที่มีรัฐบาลด้วยราชธิปัตติ ตามอย่างในสมภพิภาพทั่วไปเลย เขาก็คือเขา เขาก็คือเขาอย่างนั้นเอง แต่ว่าประชาชนชาติมอญ มีความเชื่อในตน เปนนิสัยไปเสียทุกอย่าง ถ้าจะพูดกันอย่างสั้น ๆ ก็คือเขาถือว่า ตัวของเขานั้น คมและเค็ม อย่างจกไม่คิด ไม่มีใครฉลาดเท่า, สามารถเท่า, เก่งเท่า, ก็เท่า, เหล่านั้ เปนคั้น ซึ่งเป็นการใช้วิสัยวิญญูชนจะเห็นซอขยเป็นผิด แล มีมีโนริคผลของขยเป็นพาลทั้งนั้น ฉนั้นและ ในงานที่ข้าพเจ้าเป็นคนไทย ได้มาประสพพบเห็นในสิ่งที่มันเลิศ เพราะกำมละอ ไม่ใช้สิ่งกะโลกอย่างแท้ ๆ ไรคอมันจึงอย่างไรซอขยลพคไม่ใคร่ถูก
วันหนึ่ง, ในขณะ ที่ข้าพเจ้า กำลัง เขียนรายงาน และบรรพทักข้อราชการเสร็จไปแล้ว ได้สักรู้หนึ่ง นายพานิช ผู้ฮารีก็เข้ามาในท้องข้าพเจ้าแลพคขึ้นว่า—
“ฉันทวังใจว่าท่านคงมีความพอใจ ที่จะ

ไปตมวนำที่นั่งด้วยกัน”

“ข้าพเจ้า ก็ไม่ ใจอย่าง ถ้า ท่านไม่
รังเกียจ” ข้าพเจ้ายิ้มตอบ

“โอ! เปล่า, ฉันไม่รังเกียจ!” เขาสัน
หน้า “ท่านคงจะพิศวงใจมิใช่น้อยในเกมอัน
แปลกพิสดารของท่านครมวตึงเก๊า” เขา
มองหน้าข้าพเจ้า แล้วก็ยิ้มอย่างกรุณา

“ข้าพเจ้าจะไ้เป็นชนนียา ก็เพราะท่าน
เมตตาพาเขาไป” ข้าพเจ้าว่า

“ไ้” เขาพยักหน้ารับ “เวลา
บ่าย ๆ ท่านแ่งตัวไว้คอยฉัน ฉันจะมารับ”
เขายิ้มอีก “ท่านจะไ้เห็นฝีมือมวตึงของ
ท่านครูพวกนั้น ว่าเป็นอย่างไร? มันเป็นการ
น่าขัน!” เขา หยก แหงน หน้า ขึ้น หัวเราะ
เพราะนึกขบขันในใจ “เมื่อไม่สู้จะชำนาญนัก
เข้านักเลงมวตึงฮอลันดาคนหนึ่ง มีรูปร่าง
ไม่ผิวกายยักษ์ มาขอตัวเข้าแข่งขันชกมวตึง
กับเขายังน่าที่นั่ง แต่ยังไม่ทันจะถึง ๓ ยก
ก็ต้องหล่นลงต่ำขึ้นไป ฉันออกนักสุม
น้ำหนักไม่หาย ถ้าเป็นใจของฉัน ๆ ยาก
จะลงสู้กับเสือหัว ๆ สักตัวหนึ่ง เสียอีกว่า
ที่จะเข้าต่อสู้กับท่านพวกเหล่านั้น มันใกล้
คอฉันตายนัก” เขาโยกไม้ โยกมือออก
ท่าทางเล่าเป็นคั่งเป็นแคว เพราะใจนิยม
เสียร่นออกนอกหน้า

ข้าพเจ้าไม่อยากจะขวางเรือในกระแสน้ำ
อันเชี่ยว จึงเออ ๆ ค่ะ ๆ กับเขาเรื่อยไป
ซึ่งข้าพเจ้าสังเกตทุกท่าทางเขา ออกจะมี
ความพอใจในข้าพเจ้าเป็นอันมาก แล้วครู่
หนึ่งก็ออกจากห้องไป

ถ้อยคำเหล่านั้นและ ขอให้ท่านทั้งหลาย
ใช้ความพิหรณญาณดูให้ละเอียดสักหน่อยก็
จะประจักษ์ไ้เป็นอันดี ว่าการชกกับชกค
เชื่อนในความสามารถอย่างสม ๆ แล้ง ๆ นั้น
ไม่ชั่ว แต่จะ ผั่ง แน่น อยู่ในสันกาล ของ พวก
มอญทั่วไป เท่านั้น แม้ แต่ละคน ต่างชาติ
ศาสนาที่มาหมกตัว อยู่กับ ความชกค ก็
พลอยกระทำคตคตคตไปด้วย ซึ่งคู่ประเทน
กับว่าพิลาพชงพวกเขาอาศัยกันอยู่นั้น มัน
ช่างแคบเสียแสนแคบ อันผู้ท จะสามารถ
เท่าเทียมหรือเยี่ยมกว่านั้น มันช่างไม่ไ้
ยุติมาจากสวรรค์หรือโลกนคเสียเลย ก็เป็น
ของน่าควรจะเข้าใจ

อ! ถ้าเขารู้, เขารู้ว่าเวลานี้ ในแผ่นดิน
หงสาวดีซึ่งเต็มไปด้วย ความสามารถต่าง ๆ
เช่นนี้ว่าละนั้น ไ้ มันก็มวตึงขึ้นเอก ไ้ยอม
น้ำหนักไม่จำกคว่าหนักเขาเท่าใด แห่งสยาม
ประเทศ มาแสดงคนปรากฏอยู่ในสังเวียน
ความชกคของพวกเขาแล้ว ทุก ๆ หูระ
ต้องกางผั่ง! ลูกนัยตาทุก ๆ คู่ จะต้องเพ่ง

โง้ง! กระทำอาการ คอยดู คอยฟัง การ
เคลื่อนไหว ของข้าพเจ้า ลึกเพียงไร !! อัคร
ภาพของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งทุกคนเห็นว่า ตั้งคนอยู่
ในความสงบเสงี่ยมเรียบร้อย อย่างเชื่อง ๆ
เชื่อง ๆ ก็ระพลันยังเกิด มีสัตรีประจำตัวขึ้น
ทั่วไปทุก ๆ ที่ ที่ ทุก ๆ ทาง แห่งพระนคร
รามัญทีเดียว แต่ข้าพเจ้ายังจำคำพูดของท่าน
ออก พระ ราช มาณ เมื่อ วันที่ พลอง กับ องค์
กวางสีได้ว่า "วิสัยทหารเวทย์ย่อมไม่เหลือ
แฉ่งความตาย !!" กระนั้นอยู่ ทั้งนั้นและ
ท่านสหายที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงยัง
ครอง คน เป็นคน มี สภาพ แต่ ความขี้ม ขี้ม
อย่างสุภาพไม่ก้าวร้าว แทนที่จะมีความสัคัญ
เสียก่อนต่ออีกชีวิตที่ค่าเล่าลือสรรเสริญเย็นช
ใน ความสามารถ ของ มนุษย์ หรือ เทวดาคน
ใด ๆ ก็ตาม

ครั้นได้เวลาตามทันที่กันไว้ นายพานิช
ก็เข้ามาพาเอาข้าพเจ้าไป ท้องถนนหนทาง
วันนั้น นองแน่นไปด้วย ประชาชน พลเมืองจน
เย็บคอกัน ทางครึ่งไปวัดความสามารถของ
ท่านครุมนวาท์เก่าด้วยกันทั้งนั้น เราสอง
คนพากันเดินไปในหมู่คนโดยไม่ได้ พุดจาวว่า
กระไรกัน จนกระทั่งควายดังที่สนามหน้า
ท้องพลับพลา ท่านนายพานิชเป็นชาวต่าง
ประเทศ แลมีเครื่องศาน ทั้งห้างทองไว้ ใหญ่

โต จึงมีคนนับหน้าแลเกรงใจเป็นอันมาก
นั่น ที่ซึ่ง สำหรับใช้ เป็น ที่นั่ง ที่ลึง จึงทำให้
โดยสทกวดตาย กล่าวคือเจ้าน้ำที่ตำรวจ
ไก่อัญญาทำให้เข้าไปนั่งในปรยานชั้น ชนิดเท่า
ห้อยเหยียดไต่เป็นพิเศษใน หมู่แถวเดียวกับ
ท่านข้าราชการชั้นต่ำ ๆ แถวหนึ่ง ท่านขวา
ของพลับพลา ซึ่งข้าพเจ้าก็ไต่พลอยฟังไป
บุญติดกันเขาเข้าไปนั่งไต่ด้วย ท่านข้าง
เป็นการโอ้อวด สำหรับราษฎร ชาวเมืองมอญ
เสียจริง ๆ ที่ได้พากันชาวจักมาทางข้าพเจ้า
แทยจะเป็นตาเดียวกันไปหมด นี่เป็นข้อหนึ่ง
ที่ควรระจำไว้

ครั้นหนึ่ง, วิบุรมย์มฤตของชาติ ผู้เป็นเจ้า
เป็นใหญ่แห่งรามัญแลมาน ก็เสด็จดำเนิน
มาโดยลาดพระบาทอย่างโอภาสล้ำลง แห่
ห้อมไปด้วย พระสนม กำนันนาง ปวงประยูร
ญาติเสวกามาตย์ราชบริพาร ฝ่ายหน้า ฝ่ายใน
เป็นอันมาก ขึ้น ประทับ ยัง พระโอรสบน
พลับพลาทอง เสด็จโดยฉนวนาสังข์แคร์ก็
แล้วชั่วรังก็กลองดำเนินาบทระลือคึกคัก ประ
ชาชนพลเมือง ที่คอยเฝ้าอยู่คลยาค อยู่ทุก
ถื่นหน้า ต่าง ๆ ก็พากันถวายบังคมด้วย
ความเคารพเสกคเวท พลังก้อของซม
เซยพระสิริลัคน์ แลคุณปกรณ อยู่โดยยรร
อันชนยธรรมเนียมที่ถือเป็นราชประเพณี แห่ง

เจ้านายฝ่ายพระราชวังทศนครไชย
ไม่มีใครจะแปลกเพี้ยนไปจากไทยนัก

ส่วนพระราชประเพณีนั้น ข้าพเจ้าขอ
จะชอกล่าวแต่เพียงย่อ ๆ ว่ามันเข้าใจเท่า
นั้นแล้วแต่ ท่านทั้งหลาย จะเอา คาคา
เขาเองเถิด อนึ่ง ึ่ง เช่น ที่เข้าใจ เสีย
แต่ เคยวน ด้วย ว่า นามชาติ ซึ่ง ฝ่าย
ทางไทย เรียก มอญ หรือ พม่า ใน
สองอย่างนั้น แท้จริงมีมณฑล
ก็ซ้อนเดียวกัน เช่นกันว่า ถ้าทางกรุง
รัตนบุรีจะมีควมวิวัฒนาการ ราชธานี
ก็ตั้งเอา ราชบัลลังก์ ม่าน เป็นพระนคร
หลวง ลือทางกรุงหงสาวดี เวียงกุญจานภาพ
การปกครองด้วยพิธีปราบคาภิเษก ก็มาตั้ง
อยู่ยัง รามัญ อันเชื้อสายเดิมก็คงเป็น
พระราชวงศ์ พระเจ้าแผ่นดินพม่าโดย
ตรง ประชาชนแล บ้านเมืองมอญ
เทียบด้วย ประดุจช้างเท้า หลัง
หามแบกนสารพัดที่จะเลี้ยงตัว
เองได้ ไม่ ในยุคนี้ ฉะนั้นและ
กิจการทุก ๆ อย่างมัน ึ่ง คง
อยู่ในฐานะที่เรียกกันว่าพื้นทาง
สมด้วย คำกล่าวของข้าพเจ้าว่า
ถ้ามันเข้าใจ ึ่ง ถึงได้เล่า
มาแล้ว และ ท่านสหาย
ทั้งหลายเอ๋ย

เมื่อความเข้าใจอย่างใด
ลดยไปของ ึ่ง ได้ผ่านพ้นไป
แล้ว ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็น
ร่างกายกำมะเมอมอายุประมาณ
สักกลางคน

เห็นจะได้ ตัวกลมเป็นมะขาม
ข้อเคี้ยวคนหนึ่ง แหวกฝูงคน
เข้ามาขังกลางสนาม แล้วก็
คุกเข่าลงถวายบังคมสามครั้ง
ก็ลุกขึ้นว่า เชิญมวย
อยู่ไป มา พร้อม กับ
เสียงขึงขังของ อย่างไพเราะ
ของมอญ จน แสบ แก้วหู
อัน เสียงคนคุกเข่าลง
ไปทั่วรอบ ๆ สนาม

“นี่อย่างไรล่ะ นายชวลิต!” นายพานิช
หันมาส่งเสียงถามข้าพเจ้า
“ท่าน ครูมวยใน
พวกทั้งเก้า เขาเก่งนัก!”

“เขาจะชก กับใคร?” ข้าพเจ้าถาม
เพราะสงสัยที่ไม่เห็นมีคู่ชก

“อกใจไว้ก่อนเถะ ประเทียวกี่
ก็เห็น” เขาว่า

ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น ก็ต้องสงสัย
อย่างแรงอีก คอคอยดูต่อไปอีก
ท่านครูทหนึ่งซึ่งกำลัง
รำอยู่นั้น เห็นถ้าจะลง
หรือ อย่างไรไม่ ทราบแน่
เพราะ ข้าพเจ้าอยู่ไกล ก็
ชกตัว ลงถวายบังคม แล้ว
ดอย ออกไปจากสนาม
ทันที่เข้ามาอีกคนหนึ่ง
อายุปาน ๆ กัน รูป
ร่างก็คล้ายกันไม่มีผิด
เริ่มรำไป รำมา อยู่
อย่างนั้นอีก ครั้นเห็น
ออกแล้วก็ออกไป ท่าน
คนที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ถึง
ที่ ๘ ก็เข้ามา รำอยู่
อย่างนั้น จนข้าพเจ้ารู้สึก
เบื่อตาเค็มทน ไม่ เห็นว่า
เข้าคู่ชกกับใครสักคน
ข้าพเจ้าอดรำคาญไม่ได้
จึงถามนายพานิชขึ้นอีกว่า

“เมื่อไหร่เขาจะระชกกัน?”

เขาหัน มา ยิ้ม กับ ขำพเจ้า แล ตอบว่า
“คนไหนที่ไม่บ้า! เขาไม่ออกไปสู้กับท่าน
พวกนอก!”

“เอะ! ขำพเจ้าไม่เข้าใจคำพูดของท่าน
เลย นายพานิช” ขำพเจ้าว่า

“อา! พ่อหนุ่มน้อย” เขาเอามือคย่ำ
ขำพเจ้าเขา ๆ “ท่านพูดว่า เขาทั้งเก้าคน
ออกมาว่าเขมรอยู่คนละนาน ๆ ก็ไม่มี
ใครจะหาญออกไปสู้กับเขาสักคน!” เขา
พูดหน้าซิงตาซิง

“ทำไม, การชกมวยกัน ไม่ต้องเปรียบ
เสียก่อนนอกหรือ?” ขำพเจ้ายังถาม

“เปล่า, ไม่จำเป็น จะ ต้อง เปรียบ !
เพราะเขารับรองไว้ทุกคน ถ้าใครเห็นว่าสู้
เขาได้ ก็ เดิน ออกไป เขาเป็นชกด้วยทั้ง
นั้น!” เขาตอบ

“อะ! ถ้าถึงนั้น, เขาก็ ประมาท ลูก
ผู้ชาย!” ขำพเจ้า ร้องออกมา ด้วยความ
หมั่นไส้ และลุกขึ้นยืนคาคพง แล้วดอดเสื่อ
ออกถือไว้ “คิดแล้วขำพเจ้าจะออกไปเอง!”
ขำพเจ้าว่าแล้วก็ก้าวขาจะเดินไป นายพานิช
ตกใจ แผ่นเข่าลุกขึ้นเอวขำพเจ้า หนีหน้าซัด
พกปลอยว่า

“อย่า! อย่า! อย่านายขวัญ ท่านอย่า

บ้า นี่ข้าท่านเข้าสิงหัวใจท่านแล้วหรือ?”

“เปล่า ๆ, เทวศักดิ์ไม่ได้สิงหัวใจฉัน!”

ขำพเจ้าหัวเราะคย่ำ “แต่ฉันต้องการที่จะกับ
หน้าลูกผู้ชายไว้นั่น!!” ขำพเจ้าขมอไป
ที่ฝั่งผู้คน

“นั่งลงก่อน ฉันจะพูดให้ฟัง” เขาอุก

ขำพเจ้าเป็นเชิงบังคับให้นั่งลงความเดิม ซึ่ง
ขำพเจ้าก็ต้องจำใจ “อันธรรมเนียมของ

มวยเมืองหงสาวดี” เขาเริ่มอธิบายโดยใช่
มือประกอบ “ไม่ผิดกับการต่อสู้กับสิ่งที่โค
ของชาวโรมันในสมัยโบราณเลย บุคคลที่

จะต่อสู้ได้ ต้องพิจารณาตัวของตัวเองเสียก่อนว่า
มีความสามารถจริงก็ควรออกไป อนึ่งท่าน

क्रमวยทั้งเก้านี้ ถ้าจะเทียบด้วยสิ่งที่โค
ก็ยังไม่มีมีความว่องไวหรือร้ายกาจเท่า ก็
เป็นด้วยเหตุผลอันใดเล่า ท่านจึงจะเดินไป
หาความผิด เพราะความอวกก็เช่นนั้น?”

“เพราะฉันอยากเป็นชาวโรมันอย่างท่าน
ว่าข้าง!” ขำพเจ้าแกล้งคย่ำ ขำพเจ้า

พดแล้วก็ลุกขึ้นจากที่อก “ฉันก็เชื่อว่าฉัน
ก็สามารถพหัดเหมือนกัน ถึงแม้ว่าฉันจะ
ตาย เสีย เพราะ ผมอ ของ ท่าน ครู ทั้ง เก้า ก็
ตามที่ได้เกิด”

ทันใดนั้น, ขำพเจ้า ก็ เหวี่ยงเสื่อตอย
ทิ้งเสีย แล้วก็กระโจนลงจากชั้นที่นั่งทันที

ไม่ให้ทันที เขาจะเห็นขจร ข้างเจ้าไว้ได้
 ข้างเจ้าวิ่งออกไปสู่ยังกลางสนามได้คงใจ
 ครั้นเหลียวหลังไปดูลิ ท่านนายพานิชตา
 ชาวใญ่หญิง กำลังยืนชนกัน ๆ กัง ๆ โขก
 ไม่ โขกมือจะให้ข้าพเจ้ากลับ เป็น จั่วละหวั่น
 ข้างเจ้าแกล้งหันหน้าหันเสีย เพราะนึกอก
 หัวเราะไม่ได้ ครั้น มาถึง หน้าพลับพลา
 ข้างเจ้าก็คุกเข่าลง ถวายบังคม พระราช
 อนุเคราะห์ ตามพิธี เสร็จแล้ว ก็ลุกขึ้น เริ่ม ทำ
 เพลงมวบ ร่ายว่าไปข้าง

เสียงร้องในหมู่คนก็ระเบ็งเซ็งแล้งขึ้น
 รอยสนามทันที แต่ไม่ใช่เสียงที่ช่วยชัย
 ให้พร เหมือนเมื่อครั้งข้าพเจ้าที่ไม่หรือค่อย
 มวบในสนามยทกกีฬาน้ำพระที่นั่งพระเจ้าอยู่
 หัวเลยจนคำเดียว มันเป็นเสียงเย้ยหยัน
 และปรามาสกันอย่างซึ้ง ๆ หน้า ไม่ใช่วิสัย
 นักเลงเลยสักนิด แต่ข้าพเจ้าพยายามออกไข
 เสียได้ มิโยมันจะพอกันตะโกนคำว่าข้าพเจ้า
 ให้คอแตก ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจโกรธตอบ ยัง
 คงทำขมขื่นว่าเคยอยู่เป็นปรกติ ฉะนั้นและ
 ถ้าใคร ๆ จะคิดไปว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอวดดี
 หรืออวดเก่งอย่างไรก็ตามที่เจ็ด ข้าพเจ้าจะ
 ไม่ได้ค้อยกับใคร ๆ ทั้งสิ้น จนกว่าความแพ้
 หรือ ความชนะ จะ คดมา เป็นพนักงาน ของ
 ข้าพเจ้าเสียก่อน

อัน ธรรมทานักเลงโต ชั่วแต่ใน ย่าน
 ชนบทหนึ่ง ก็ดี โตไปหลาย ๆ คำลก็ดี
 หรือ เป็นทหารเอก ของพระราชประเทศหนึ่ง
 ประเทศใดก็ดี มนุษย์ทรงเกียรติเหล่านั้น
 ย่อมจะต้องทรวงแค้นคึก ของ คน เทียบ ด้วย
 ชีวิตร์ ผิวถ้ามี ผู้ใดล่วงล้ำชิงหาเข้ามา
 ลบคม อันเป็นทางให้เสื่อมเสียชื่อเสียงแห่ง
 คนแล้ว ก็ต้องเป็นเคียดแค้นทลายใจ ใคร
 ที่จะผลาญชีพชน ผู้ถูกอาชว้างชิงนั้นเสีย
 ทันทีคนใดก็ตาม บรรดาท่านนพครูเจ้าแห่ง
 มวบมอญ ก็ย่อมจะต้องรู้สึกระคายคางคา
 เป็นที่สุดอยู่แล้ว ในเมื่อมาเห็นข้าพเจ้าออก
 ไปเดินก้าวทำท่าพวยเขาย้อยยังกลางสนาม เป็น
 วงเวียนงกทั้งนั้นฉนั้น ซึ่งเขาเชื่อได้เป็นท
 แน่นอนทีเดียวว่า ชายฉกรรจ์ใน ประเทศ
 หงสาวจีน นอกจากคนที่เข่นฆ่าแล้ว ก็ไม่มี
 ใครกล้าที่จะหาญออกไป เค่นเบียดเขาได้
 แต่ละเป็นด้วยเขาได้เห็นเชิงร่าของข้าพเจ้าก็
 รักภูมิ เอาจาน เขาการ อยู่หรืออย่างไร ก็ไม่
 ทราบแน่ จึง ท่านคร ทั้งเก่าได้หันหน้าไป
 มองดูคากันอยู่ครู่หนึ่ง ในไม่ช้าท่านคนหนึ่ง
 ในคณะทั้งเก่านั้น ก็กระโดดแผลงเข้ามาใน
 สนามอย่างว่องไว แลตรงรี่เข้าใส่ข้าพเจ้า
 ในท่าแมวครุฑยหุหนทันที !
 ท่านสหายทั้งหลาย ท่านย่อมจะระหนัก

คงใจ อยู่ได้แล้ว มิใช่หรือ ว่าข้าพเจ้าก็ คือ
 เลือบาย คนหนึ่ง ใน อโยธยา ราชธานี อัน
 ธรรมชาติของพยัคษานัน มีอะไรข้างที่ใด ตก
 แ่งมาเป็นรูปสมบัติ เชี่ยวเฉาแลอานา
 ในปรารังมิใช่หรือ ? และข้าพเจ้าได้ถอด
 หิ้งเสียแล้ว ฉนั้นหรือ ? แต่ไหน แต่ไร มา
 ใครเคยได้ ยินยั้งว่า นายหมู่ขวัญทหารกาย
 ให้หลังแก่ศัตรูมาบ้างหรือ ? การต่อสู้กัน
 ในระหว่างตั้งแต่ตัวต่อตัวหรือในที่ล้อม อย่าง
 ประชิดคิกพัน นายหมู่ขวัญเคยแยกความ
 ปรายใจไว้เป็นคำล่อย่างหรือ ? เปล่า!
 เปล่าเลย! เหลวไหลทั้งนั้น !! ข้าพเจ้า
 ยี่ไม่เคย... ยี่ไม่เคยจริง ๆ ! ว่าถูกคำหนี
 ในศึกอื่นมัวหมอง อย่างน่าอับยศดังยานัน
 เชิญซิ ! จะเอาถึงไหนก็เอาถึงกัน ไซ้ว่า
 ใครจะวิเศษวิโส เป็น เทวคาเดินกินมาเมื่อไร
 แก่นันและข้าพเจ้าเป็นลูกผู้ชาย ข้าพเจ้า
 ก็ไม่ ประมาทลูกผู้ชายอย่างเคียวกันให้เสีย
 แนวนักเลงเหมือนกัน ฉนั้น, ข้าพเจ้าจะ
 ต้องสู้เชิงชิงชัยของเขาสักอันหนึ่งก่อน เชอ
 ว่าท่าทางคงจะไม่เกินจากความสังเกตุสังกา
 ของข้าพเจ้าไปแน่นอน ในขณะที่ทั้งฝ่ายเขา
 และ ฝ่ายข้าพเจ้ากำลังยืนคุมเชิงกันอยู่นั้น
 ข้าพเจ้าก็แก่งทำเป็นชักชวน และละคมก็
 ลงเป็นอุบายให้แก่ปฏิกษณ์ ทันทิดพิริยดา

นั้นก็เพนยทชนคงใจนัก เขากะโคตเข้า
 ถิ่นหน้าข้าพเจ้าจนสุดตัว แต่ข้าพเจ้าชัก
 ขาเบี่ยงให้ข้างเสีย เขาก็ถอยถอยแลเซดล้า
 ไป และไม่ทันที่จะหันตัวกลับมาเผชิญหน้า
 ก็เริ่ม เขาก็ถอยถอยถอยถอย โดยเอาชนเท้า
 ชักพุงมาตรงหน้าอกข้าพเจ้าอีกทีหนึ่ง ใน
 ทำนองลูกไม้วิ่งเข้าปากทาง ความแรงเสียง
 อากาศจากคงวัด ! ซึ่งข้าพเจ้าก็วิ่งชิงหลย
 เสียได้ อีกเหมือนกัน ตกมาถึงตรงนั้น เขาคง
 จะนึกโกรธขึ้นมาบ้าง จึงสั่งหม้อย่างแรง ๆ
 แลนี้ น้ำหนัก พอใช้ มาใน ระยะหน้าแลหา
 กรวโกรธข้าพเจ้าประมาณตั้ง ๑-๒ ครั้ง โดย
 ข้าพเจ้า ก็ เอา สอง หมัดถกไว้ได้ ทุก ครั้ง
 เหมือนกัน จนออกรู้สึกซา ๆ มีอ เขาก็ถอย
 ได้ ไหนักขึ้น กันทั้งสองแผ่นชนเหยียบเข้าจะ
 ดองศีรษะข้าพเจ้าเอาข้อ ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่า
 มันแป้นอันตราวยเกินไป เมื่อจะทำใจก็ต่อไป
 อีกก็ไม่เป็นการเสียแล้ว ฉนั้น, ในเวลา
 เคียวกันที่เขากระโดดขึ้นมาเหยียบอยู่บนเข้า
 และ เลือกเงอศอกทั้งสอง จะ กระแทก ลงให้
 เหมือนกับทวยห้วยปลานั้น ข้าพเจ้าก็แยกขา
 ทั้งสองให้เข้าหันทอกไปโดยแรง การแพ้ว
 เชิงเพราะเสียหลักในกายตัว กระทำให้เท้า
 ทั้งสองของเขา ถลาลงใน ระหว่างขา ของ
 ข้าพเจ้า จนหลวมตัว และกันก็ถอยจะจำ

เขาลังไปกลางคืน พลาญข้าพเจ้าก็เลือก
หมักกลุ่น ๆ เพราะไม่ได้ค้ำเคี้ยวทั้งสอง
ข้าง ในระยะ ๓๐ องศา ออกไปท้องคาง
เกรวของเขานั่นที่ อันเสียงนั้นข้างคางนั้น
หวั่นไหว เผลาะถูกตรงปลายจะออยคาง
จนเต็มหมัก ความแรงได้ทำให้ก้างต่าง
แยกออกจากมุมฉาก เปลี่ยนโฉมหน้าไป
เป็นจิตรูสี พลาญก็ล้มลงก้นกระแถ้ว ๆ
ยังแทบเท้าของข้าพเจ้า พ่นเอาเลือดแล่น

ลายออกมาจนพุ่มพ่ายปากคางฟอด ๆ ข้า
พเจ้าออกรู้สึกทุเรศกลุ่นนัยตาเป็นอันมาก จน
กระทั่งต้องเข็นหน้าหนี

ครั้นแล้วเจ้าพวกอันเทวสิก ก็รีบเข้ามา
ห้ามเอา อาจารย์ ร้องแรง ออก จาก สนามไป
ท่านครูที่ ๒ ก็เข้ามาใหม่ ท่าน ผู้นี้ มีร่าง
กาย ออก จะมีภาวี่ กว่า ข้าพเจ้า สัก เล็กน้อย
ในส่วนความสูง เติบแยบเท่าไว้อีกเหมือน
กัน บุกเข้าเคาะข้าพเจ้าทั้งขวาซ้ายเป็นระวิง
ซังทุก ๆ ครั้ง ข้าพเจ้าเอาศอกกดหลังเท้าไว้
ได้ ด้วย ความ แน่น ย่ำ สัก อีกใจใหญ่ ๆ
เท่านั้น ที่ไหนได้ดอยละออกไปยืนอ้าปาก
หอยฮัก ๆ เพราะฤทธิ์ ที่ขอท กระโคศเคะคิ
แซ้งซาสน์เทา ๆ รอยที่ถูกดอกรับนั้น โปน
ขวมเขี้ยวข้าพเจ้าโลหิต ไม่ยักแผลงเคศ
ต่อไปอีก ข้าพเจ้า ทำขยิบเข้าไป ก็ดอย

หลังหนีกรุด ๆ นักหมั่นไล่ขึ้นมา จึงเอา
ปลายเท้าอีกเข้าให้ที่ท้องน้อยที่หนึ่ง ถูก
ไต่อย่าง่ายกาย เขาทำตัวได้ข้อย่างไร
ซอบกล ถ้าจะซ้ำอีกสักครั้งก็คงตายเปล่า
เขาทรงตัวยืนอยู่ไปไต่ไม่อีกเท่าใด ก็ล้มลง
กลางคืนเลย ๆ มีขัสสวาระไหลออกมาเยือก
ชุ่มทางเกง นอนร้องควางอ้อย ๆ สมน้ำหน้า
เหล้า สักจึงวิหาวัก ก็ ะกายเข้ามาอ้อมพาเอา
ออกไปอีก

ท่าน ครู ที่ ๓ ก็ พรวดพราก เข้า มาใหม่
ตัวเล็กจิ๋วนักเคี้ยว มองดูได้แห่งแทบขาด
รูปร่าง ไม่ผิดกับเจ้าสวาวานรไพรเลย แต่
เขาไวพอลใช้ ไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะตั้งตัวก็ เขา
ก็พุ่งตัวปรากเข้ามา เอามือทั้งสองกอดคอ
และเอา เท้า กอด ขึ้น เหว ข้าพเจ้าไว้ จน แน่น
เหม็นอับปลิงเกาะ ข้าพเจ้าเข้าไปเกือบแทบ
จะล้ม แต่หากพยายามขึ้นไว้ได้ ในวาระ
เคี้ยวกัน ท่านครูมวยผู้มีนามอันโอชะนัก
ก็ออกไป ท้ว พระนครหงษาวดี ก็ให้ เจริง มวย
โดย วิธี่มีข้าพเจ้า ด้วยพัน ที่ทรง ใบหู จน กย
ปาก ข้าพเจ้าจะชกถองร่างกายของเขา
ตั้งแต่หน้าไปหาทางที่ใด ๆ เท้าไร ๆ ก็ตาม
มนยผู้มีมานะอันทรหดอดทนผู้นั้น ก็ทำยอม
ที่จะถอนเขี้ยวออกจากใบหู ของข้าพเจ้าได้ ไม่
และแทนที่จะให้เขากัดเขาลง ก็กลับไปเพิ่ม

ไมโทโทโยให้เขา ย้ายหนักขึ้น เสียอีก ใน
 ขณะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดแทบ จะต้องร้อง
 ตะโกนออกไปอยู่แล้ว เพราะไม่เคยเห็น
 เชิงมวยบ้า ๆ เช่นนี้มาก่อนไหนแต่ไร แต่
 เพื่อที่จะให้ท่านครูปากไวคนทั้งหลายจำเสียบ้าง
 เมื่อต่อไปภายหลัง จะได้ ไม่ไปเสียเช่นนี้
 กับใครเขาอีก ทันใดนั้นครูก็รีบเท้ากัย
 ความคึก ข้าพเจ้าก็เอื้อมมือไป ที่หน้าของ
 เขา และเขานวดทั้งสองสอกเข้าไปในช่องรูจมูก
 พลังก็ยับกระชากรันขึ้น ทางข้างบนโดยแรง
 อันหนึ่งพิกโดย ลักษณะ ของ รุมก ทั้ง ๓ ขึ้น
 ก็ซัดกึกกัมมัวข้าพเจ้ามาพร้อมกัน เสียง
 คังควาก! เลือกละกัโหลโถมมามากมาย
 ข้าพเจ้าจนละอะไร ไม่ต้องเอาอะไรมาจับปาก
 เขากลับปล่อยมือของข้าพเจ้า ออกเอง อย่าง
 ทุรนทุราย เผลอหันออกไปเอามือกุมรูจมูกได้
 ก็เบ้คิ้วขมวด ๆ ออกจากสนามไป เพราะ
 ความเจ็บปวดอย่างสาหัส ไม่ต้องเปลืองแรง
 ลูกศิษย์ทามเสียด้วยซ้ำ

ท่านครูที่ ๔ ตัวใหญ่ เหมือน ยักษ์ หิน ที่
 เมืองลพบุรี กว้างหม่นแคว้ง ๆ เข้ามาแทนที่
 เป็นท่านชมน้อยอย่างหนึ่ง ที่เข้าใจเกินแผน
 ฉลาด สมนักเลง กล่าวคือไม่ มุทะลุ คึก
 เหมือนท่านที่แล้ว ๆ มา โดยใช้เชิงสุมัก
 จะเป็นฝ่ายรับ ท่าน ผู้ฟัง ทั้งหลาย คงจะ

สงสัยในวิชาฝีมือของข้าพเจ้าอยู่บ้าง ที่
 ข้าพเจ้าไม่ได้ เป็นผู้ที่ได้เปรียบ เพราะการรูก
 เลี้ยงสักครั้งอย่างนั้นหรือ? อย่า! อย่า!!
 ฟังเขาใจผิดไปดังนี้นั้น การที่ข้าพเจ้าได้
 ชัยชนะในท่ารับ ก็เพราะข้าพเจ้าต้องการ
 ระวังเขาเองต่างหาก หาใช่ว่าโดยที่ภูมิของ
 ข้าพเจ้าจะมีแต่ท่ารับอย่างเดียวก็หาไม่ อัน
 ข้าพเจ้าไม่มีความปรารถนาเลย แต่ไหนแต่ไร
 มา ที่จะให้คน ทั้ง หลาย ลง เนือ เห็น ว่า
 ข้าพเจ้าเป็นคนอวดดีในวิหะชนิคนั้น อันการ
 แพ้หรือชนะนั้น มิได้ตกอยู่แก่การแสดงคน
 เป็นฝ่ายรุกคอก มันอยู่ที่ความสามารถแล
 ไหวพริบ อันเป็นวิสัยแห่งคนของตนเองต่าง
 หาก ก็เราจะมาทำคนให้เขาเห็นว่าเราอวดดี
 จึงรูกเขานั่นเพื่อผลอันใดเล่า? ท่านสหาย
 ที่รักของข้าพเจ้าเอ๋ย ฉะนั้น, ในเมื่อก่อนที่
 ข้าพเจ้าจะเข้ามามวยกับท่านครูคนนั้น จึงจำ
 เป็นที่จะต้องมาคร่ำไว้ในใจสักอย่างหนึ่งว่า ข้า
 พเจ้าจะไม่เอาชนะ อย่างที่เรียกว่าไซกไป
 ด้วยกันทั้งคู่ ต้องเป็นผลชนะอย่างเก็กซาก
 ที่เดียว และต้องไม่ให้ชักช้าเปลืองเวลา
 คนคู่ด้วย ครั้นคิดได้ ข้าพเจ้าก็ก้าวขา
 อย่างเข้าไปใกล้เขาทันที แกล้งทำเป็นหลอก
 ล้ออยู่ครู่หนึ่ง เห็นว่าได้ช่องว่างแล้ว ข้า
 พเจ้าก็ยกเท้าซ้ายเตะไปเบา ๆ ที่หลัง ที่ข้าง

ตระกูลของเขา ทันใดนั้น เขาก็เอามือทั้งสอง ขยับมาทำข้าพเจ้าไว้ ใต้วัยความว่องไว ท่านสหายที่รักของข้าพเจ้า ท่านนักโคหรือ ยี่ว่า ท่านก็เป็นไม้ค้ำอย่างร่ายคายแล้ว เป็นเวลาประจวบกัน ถ้าข้าพเจ้าสือกเข้าไปหาเขา ข้าไป สัก เพียง ชักใจ เคี้ยว เท่านั้น กระตุกตระกูลของข้าพเจ้า ก็เป็นต้องเคลื่อน ออกจากกันอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเขาคงจะจับปีกเสียเหมือนหักขาไก่ฉนั้น แต่ที่ไหน ไก่ การจับของเขานั้นเอง ไก่กลับทำให้ เป็นบรรโณนิพพาน ของเขา เสียข้า โดย ข้าพเจ้าใช้สับ ก้าว เข้าไป จนได้ ระยะ และ ก็เลือกหมิตอย่างสุกแรงเกิดไป ต้องกระบอก ตาท่านครูเขาให้ทหนึ่ง อย่างจึงที่สุด เสีย ถึงสิ้นโพละ คล้ายกับว่าแก้วตาจะปะทะคาม มือออกมาก็ไม่ปาน มันเป็นธรรมดา ถึง แม้ว่าจะไวนั้นแล้ว ก็หาหลบหนีไม่ เพราะ ผลที่มาหลง ขยับเอาขา ของข้าพเจ้าไว้ จนแน่น นั้น ร่างกาย ของเขา จึงจำเป็น ต้องยืนยก เป็นหลักอยู่คล้ายเฝ้า ให้ช่อง แก่ข้าพเจ้า เลือกลงเดินไต่อย่างง่ายคาย คุณเหมือนว่า ไม่ทันจะชักหมิตกลับ ทั้งสองมือที่กำลัง จับข้อเท้าข้าพเจ้าไว้ ก็ปล่อยให้ร่วงผลอยลง ไปเอง และทำอาการหลับตา คุดเข้าลง คราวอากาศควักไขว่ ถ้าข้าพเจ้าชักอัสก

ที่เคี้ยว ก็น่ากลัวจะเป็นปณาคิยาต ชีวิต มนุษย์เป็นแน่แท้ จึงยังเสีย ปล่อยให้เขา เขี่ยค ตัว วัค สนาม หลัว เล่น ความ ความ สบายใจ นี้และผลของการรูก ในเชิงมวบ ของข้าพเจ้า ท่าน สหาย จง พึงดู ว่า มันมี กาละเม็ดเล็กอันอย่างไร ?

เมื่อ ลูกศิษย์ได้ เข้า มา ห้ามเอาอาวาร์ย ออกไปจากสนามเรียบร้อยเสร็จแล้ว ครู่หนึ่ง ท่านครุคนที่ทำ ว่าถ้าเข้ามาอีก เป็นหน้าขึ้น ท่าน สหาย เอ๊ย ข้าพเจ้า ช่างรู้ สัก สักเวท สังขาร ของท่านเขยอาวาร์ย ผู้ขึ้นนัก ตัว ลอมบาง รวากกับแผ่นไม้ ชัก สูงเลาเขี้ยว เหมือนต้นไม้ โทก ผิวพรรณชาวฉอง แคบ เหมือนว่าอาจไปค้ำไขโคล เป็นคราย ๆ ถ้า ไม่ใช่เพราะว่าเป็นคนคอกันชา ก็คงจะชอบ รับประทานใบ กระพ้อม เสีย จนอมพระรอนที่ เคี้ยว ด้วยลักษณะเมรียดังปราก ร้อย ๆ ริม ฝปาก ซึ่ง มีลักษณะคุดรูเปลือกกลิ้งเงา อันท่าทางรำมวกก็ ไม่ผิดไปกว่าท่าแรงลงกิน ผี วิ่งแฉไปแฉมาไม่มีรักถมเสียเลย ฉนั้น ข้าพเจ้า จึงตั้งใจไว้ว่า จะไม่ หักหาญแก่มนษ ผู้ให้ เกิน กว่า รูปร่าง พระกาเย ของ เขา นัก เพราะชอกรู้สึกสงสารมากกว่าหมันไส้ แต่ ที่ไหนได้ เมื่อได้จกมวกันอยู่ครู่หนึ่ง ท่าน เลือครูผู้มีกายอันขี้โรค ก็มัววิ่งเชิงซุ้ยอยู่

ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน ข้าพเจ้าออกนึกถึง ใครรู้เท่าทัน ถ้าเป็นคนอื่น ก็ตามที่เด็ก
 หน้าข้าพเจ้าเอง ที่เกิดมาเป็นประมาท ข้างพระโคตมวรสถิตเป็นครั้งที่สอง ที่สามก็อาจ
 ชื่น ไม่ถึงเคียวหมากเหล็ก ไม่ทราบว่า จะเป็นได้ แต่ข้าพเจ้าก็เคยชกมวย เป็น
 ข้าพเจ้ามิใช่ทำเพื่อชกมวยอะไร ท่านครูได้ โดนเข้าชก ถูกทั้งหมัด ข้าพเจ้าเจ็บเต็มแรง
 จนข้าพเจ้าเซลดลไปเกือบจะล้ม ถ้าไม่รีบ ค้างหลักคุมเชิงไว้ให้ทันแล้ว เชื่อว่าคงจะได้
 รัยรางวัล เข้าด้วยเท้าอย่างผางใหญ่ที่เคียว นั้และมันเข้ายทลายศิศะ ที่ว่า อย่าไว้ใจ
 “มอญขาวลาวดำ” แก้วตาของข้าพเจ้าครู หน้าที่ท่านครูมีอยู่ถึง ๘-๘ หน้า เพราะเป็น
 ประกายพรวา ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึก หายใจก็หอบทุกที ด้วยค้อมโลดหัดก้าเดา
 จะไหลทะลักออกมา จะเป็น การนำอาย เพียงไร ? ถ้าคิดทั้งหลายเห็นข้าพเจ้าเลือก
 ไล่โซมรุมก อยู่เลยข้าพเจ้าจะต้องบังคับ มีนัยยะ คนข้าพเจ้าจึงสู้ทุกหมัดให้เต็มแรง
 และกลิ้งกลิ้งเลือกในหมัดจนหมด มันจะทำ ให้เกิดเป็นโรคเป็นภัยอะไรก็ตามที่เด็ก นึก
 ว่าชื่อข้าพเจ้าหนีรอดไว้ทีหนึ่ง ทันทีที่จะวิ่ง ขึ้นสู้ของข้าพเจ้าข้าง เอละเป็นได้เห็นกั
 กัน อันสันดานคนฉลาดแกมโกง ถ้าได้ เคยกินอาหารด้วยวิธีโคตสอง ๆ ยาก ก็มัก
 จะไม่เปลี่ยนรส ชอบซ้ำภาชนะนั้นจนแห้ง ขอบ เพราะนิสัยยะโมภ เพราะนึกว่าไม่มี
 ใจรู้เท่าทัน ถ้าเป็นคนอื่น ก็ตามที่เด็ก ข้างพระโคตมวรสถิตเป็นครั้งที่สอง ที่สามก็อาจ
 จะเป็นได้ แต่ข้าพเจ้าก็เคยชกมวย เป็น นายหมู่ ทหารดาบ แห่ง พระนครคีรีอยุธยา
 นำเกรงว่าจะเป็นอาหาวที่โคตมวรสถิตไว้ด้วย ยาศิม เมื่อตระกละตระกรม ก็ย่อมจะ
 ค้างทั้งองคคตดาบเองเป็นธรรมดา อันท่าน ครูผู้รักเช่นเดียวกับนี้ ทำซัยยัหมัดเข้ามา
 หาข้าพเจ้า ในท่านองลูกไม้ แรงกระพือยก อีกเหมือนเช่นว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำว่า
 แกะเปลี่ยนเชิงใหม่หรือไม่ หรือจะยังใช้วิธีเดิมอยู่อีก จึงทำเป็นแะทำเย็ดให้
 ว่าง อหิง ! มันก็สู้ขยับแล้วมานั่นเอง เขากระโคตเข้าชกข้าพเจ้าจนสุดตัว อีกครั้ง
 หนึ่ง ข้าพเจ้าจึงเบี่ยงตัวหลบเสีย และ ก็ปล่อยหมัดเกิดออกไป ชกคตเข้าให้ที่ ทัน
 แขนอย่างเต็มรักเหมือนกัน เสียกระดูก หักก็เจ็บร้งรอยเพราะความเจ็บ ก็กระโดน
 ออกมาพร้อม ๆ กัน ฝ่ายตัวเขาก็ ทุมน เหว้ง ๆ ไปเหมือนแรงถูกพลองชกหัก ไป
 ถึง ๒-๓ วง จึงโคตมลงมกแขนควมควมวาง อยู่หึ่ง ๆ นั้นและแขนข้างนี้เก่งนัก ชก
 ทั้งหมัดข้าพเจ้าแทบหัก แต่เป็นการนำ ปลากเป็นอันมาก ว่าทำไมแขนข้างที่หนัก
 จึงได้วันสั้นเข้าไป จนลึกรูปร่างเพียงนั้น

ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ คุณช่างนำเกลี้ยกล่อมเหลือเกิน
ครั้นหนึ่ง เขาก็ลุกขึ้นได้ แล้ว ก็ ออก เกิน
ประตูของแดนทำคอกออกจากรั้วสามไป

คราวนี้ท่านครูผู้มีความสามารถอีก ๔ คน
ก็เกิดการรวนกันขึ้นเอง ด้วยต่างคนต่างไม่
ยอมที่จะออกมาต่อสู้ ใจผมอ เพื่อเป็นเกียรติ
ยศกับข้าพเจ้าก่อนใคร ๆ มีแต่ถ่มถุย
กันเอง ว่า จะ ขอชิง ออก มา รับ ชัยสิทธิ์ใน
คราวหลังด้วยกันทั้งนั้น ข้าพเจ้ายืนมองดู
หน้าแลท่าทางของเขาแล้ว ให้ออกสู้สักอก
หวั่นระไม่ได้ ครั้นว่าหนึ่งคอบ ก็เห็นว่า
จะเสียเวลาเกินไป จึงออกปากอาราธนา
ออกไปว่า

“เชิญ ท่าน ครู ออก มา ที่เคียว คราวละ
๒ คนก็ได้!”

“แต่เราเห็นว่า” เขาต่างพากันชิงคอบ
“ออกไปที่เคียวทั้งหมดไม่ได้หรือ?”

“ถ้า ท่าน สัญญาว่า จะไม่ เข้า ข้างหลัง
ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดขวาง!” ข้าพเจ้าค้าน

“ฮะ! อย่างนั้นมันระยุดคิธรรมที่ไหน
อันการพรรณนาก็สุดแล้วแต่ พวก เรา จะ ถนัด
ดี!” เขาเอะข้างเข้าถู่

“ถ้าท่านสมัครเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ตามใจ
แต่ขอออกกล่าวไว้เสียสักหน่อก่อนว่า มัน
จะเป็นวิวาทไป กระมัง ท่าน ครู ขอรึ?”

ข้าพเจ้าขอความเห็น

“ฉันเห็นว่า ถ้าฉันชนะท่านก็แล้วกัน!”

เขาตอบด้วยความคอบ

“เฮ้! ถ้าต้องการชนะกับข้าพเจ้า ก็
ออกมาซิ!!” ข้าพเจ้ากวักมือเรียก “อย่า
มัวชักช้าอยู่เลย คนๆ เขาจะเบอ” ข้าพเจ้า
ร้องเร่ง

พอขาดคำ ของข้าพเจ้า เป็นทำให้ท่านนั้น
ท่านครูทั้งสี่ก็คลานเข้ามาในสนามทันที ซึ่ง
เขาคงหมายใจว่าคราวนี้และ คือการแสดง
ความสามารถหาญของเขาจะมีเกียรติยศ
ถึงขีดที่สุดละ จริงอยู่ ถ้าการที่เขาจะรวม
กันเข้ามาทำร้ายข้าพเจ้าโดยเชิงวิสัยนั้นถ่มถุย
ชั้นเยี่ยมแล้ว การต่อชวยของข้าพเจ้า
ในคราวครั้งนี้ ก็ จะเป็น กีฬา ที่ ออกระยะก
ชาติอย่างมิใช่น้อยทีเดียว ทั้งสำหรับตัว
ข้าพเจ้าเอง และ ทั้งสำหรับ ผู้ที่ ทั้งหลายด้วย
แต่ฉันนั้นเป็นวิधिญาณลอสตามไปอย่างถนัดแบบ
ที่เคียว ก็เป็นการควรอยู่หรือ? ที่
ข้าพเจ้าผู้ มีนามว่า นายหมู่ขวัญ ทหารกาย
แห่งพระนครคืออยอยา! จะลัดคักถึงมด
เป็นไฉนก็ ให้พญาลอสเมืองมอญเข้าลัดไล่
แลจขบัยคอบเล่นได้ง่าย ๆ เช่นนั้น ข้าพเจ้า
ย่อมเป็นหงษ์น้อยในหมู่ชายชาติกันกระทั้งหลาย
เป็นวิคมี อยู่แล้ว ใคร จะ ชื่น ท้า มา เล่น

พิเรนทร์ กัน คือ ๆ ดังยานั้น มันก็ย่อมจะ
 ต้องเป็นการเป็นไปไม่ได้! ไม่ได้ อย่างแน
 นอนก็กลัว!! ถ้าใคร แลเห็นเข้ามา ก็
 คอ เป็น ขาไป พระเคราะห์ เสวย อายุ เท่านั้น
 ฉนั้น, ก่อนที่ข้าพเจ้าจะทำอะไรทั้งหมด ก็
 มาครุฑหมายไว้ในใจ อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวใจ
 ใหญ่ใจความ โดยจะใช้ วิถีลลอลลิตาน
 ครุให้ลลอลล เพื่อเขาจะได้ร่วมเข้าประชิด
 กัน เช่นข้าพเจ้าแลถึงทำเป็นเสียหลัก
 ล้มลงในระยะใกล้ ๆ ย่าง ซึ่งหวังว่าเขาจะ
 รวมกันเข้ากันได้ ทำเป็นหมุนตัวกลับไป
 กลับมา เพื่อจะให้เขาชวนเข้าหากัน เพราะ
 ต่าง ก็ชิงกันเข้าชกต่อยข้าพเจ้าบ้าง ด้วย
 เล่ห์ทาง ๆ เหล่านี้ ครุหนึ่งไม่ช้าเลย ก็
 เป็นวาระ ของท่านครุ คนหนึ่ง ไก่ โถมเข้ามา
 จะเหวี่ยง เอา ข้าพเจ้า ด้วย หมัด ทั้งซ้ายขวา
 ข้าพเจ้า จึงทำเป็นผละตัว ดอยหลังลงมาเสีย
 ฝ่ายตัวของเขาทั้งสอง ก็ปะทะกันเข้ากร่วม
 ใหญ่วิ่ง ๆ ในทันใดนั้น, ข้าพเจ้าก็เอามือ
 ทั้งสองข้างคว้าคอต่อของเขาไว้ ได้ทั้งสองคน
 พลงกึกกให้ ไน้ม ลงมา ณ ไ้ระยะ และก็
 โยน ตัว เอา ทั้งสอง กระแทก ชนไปโดน
 เถาะหน้าท่านครุ เสียคงฉาดใหญ่ ชน
 อากการทั้งนี้ไ้ เป็นไป ด้วย ความ รวดเร็ว บัง
 จึงกระทำให้ท่านครุทั้งสองผู้เคราะห์ร้าย ล้ม

พยุหนัดลงไป กับสนามหญ้า ทันที ท่านผู้
 หนึ่งสลบคาที่ ถึงกับนอนเงย แต่อีกท่าน
 หนึ่งแหงหน้าขึ้นมาพินคินเกินกฎ ข้าพเจ้า
 ก็ปาลลงไปด้วยแข้งข้างซ้ายด้วยซ้าย เลยพย
 อยู่ตะนั้นเอง ส่วนท่านครุอีก ๒ รา ซึ่ง
 จะเข้าช่วยแก่ ครันไ้เห็นเหตุการณ์มา
 เปลี่ยนแปลงไปอย่างโหดร้ายเช่นนั้น ก็เริ่ม
 กลับหลังหัน ออกวิ่งพลางกระโดดพลาง ไป
 ต่อหน้าต่อตา อย่างเกียรคึกคักท่านครุมวย
 มอญทันที ข้าพเจ้ามาขึ้นคิกคุนแกในใจว่า
 ข้าพเจ้า ให้ คุม มวย ของ ข้าพเจ้า แพ้ เชิง ชก
 เพราะ ฉ้อเอาการวิ่งหนี เป็นเกณฑ์ ซดตาเลย
 ทุก ๆ คน ย่อม จะต้องไ้ริบความเจ็บป่วยไป
 บ้าง ไม่มากนักอย่าตามแต่ค่าละเทอะ ฉนั้น
 ท่านครุมวยผู้มีความสามารถทั้งสอง จะวิ่ง
 หนีไปเสียเปล่า ๆ ไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดไ้
 กันแล้วก็ออกวิ่งกวักไปข้าง ครุเดียวก็
 ทันกันที่ข้างขอบสนาม แต่มันเป็นการ
 ลำยากที่ข้าพเจ้าจะเข้าชกต่อยทำไ้กับ ท่าน
 ครุทั้งสองนี้จึงจะเหมาะ ด้วยว่าท่านเป็นผู้
 ไ้หลัง แก่ ข้าพเจ้า อย่าง ท่านักเลงโตเสีย
 วิ่ง ๆ จัง ๆ เสียด้วย ครันจะมัวชักช้าอยู่
 เล่า ท่านก็จะพากันกระโดดออกไปเสียจาก
 นอกสนามก่อน มัน จะเป็นการเห็นอวยแรง
 เปล่าที่สู้ต่อลำห้วงตามมา ฉนั้น, ข้าพเจ้า

จึงประเคนเท้าลงไปที่ทักทันท่านครุฑคนซ้าย แต่ไม่ค่อยจะสู้แรงนัก ท่านครุฑทั้งสองก็พากัน กระโดด แผลว ออกไป จาก สนาม อย่างสามารถจริง ๆ เหมือนว่า มันช่างนำข้าไว้เสียนี้กระไรท่านสหายเอ๋ย

ครั้นนั้นพศุภพ่ายแพ้ ปราศภัย
เอนอกอุ้มหทัย สุกพร้อง
ร่ายรำฉลองชัย ช้านะ
เสียงปี่กลองกึกก้อง นั้นเนอชนยคุ ขาวนี่ ๆ

การรำในโอกาส ที่ จะฉลอง ชัยชนะ ณะคราวครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้เลือกสรรเอาแต่วิธกาละเมื่อกษัตริย์เอก ๆ ทั้งนั้น เพื่อถวายทอดพระเนตร สำหรับพระเจ้าหงสาวดี และข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะให้ออภิลมอรำแก่ประชาชนพลเมืองทั้งหลาย ที่กำลังยืนคอยอยู่ด้วย ทันใดนั้นท่านข้าราชการคนหนึ่งผายทหรร ซึ่ง ภายหลังข้าพเจ้าสืบนามได้ว่ามีบรรดาศักดิ์เป็นสมิพิทักษ์ ว่าการกลาโหม ก็ลุกเดินออกมาจากหน้าที่นั่ง เดินตรงเข้ามาหาข้าพเจ้า และยกมือขึ้นห้ามให้ข้าพเจ้าหยุดพลางก็พูดว่า

“แน่! เจ้าหนุ่มน้อย เจ้าชื่อไร?”

ข้าพเจ้าทำเป็นนั่งลงยกมือไหว้แล้วตอบว่า “เกล้าผมชื่อทนายกาชอร์ยัฒม”

“โอ๊ะ! เจ้าชื่อนายกา” เขาหยุดแหงน

หน้าขึ้นก็อยู่ครู่หนึ่ง “ข้าดูเหมือนไม่ใช่ภาษาเคลง” เขาพูดขึ้นอย่างลอบ ๆ แล้วก็คุกหน้าข้าพเจ้าอย่างเอาใจใส่

“ถูกแล้วคริยัฒม เกล้า! เป็นคนชาติทวาย” ข้าพเจ้าแกล้งขึ้น

“นั่น! นั่น!! ข้าก็คิด ว่า เจ้า ต้องเป็นชาติทวาย” เขาสำนอหงทันที “แต่ไม่เป็นไร มันก็เป็นพวกเดียวกัน บ้านเจ้าอยู่ที่ไหน จึงมาที่นี่ได้?”

“เกล้า! โดยสารเรือใบ ของชาว ต่างประเทศ มา เพื่อ จะ นมัสการ พระ มุท เศวต ชอร์ยัฒม”

“เจ้าเคย เป็น ทหารของไท่สุ จู๊พอ เมืองหรือ?”

“หามีไ้ เกล้า! เป็นคนชาวบ้าน”

“เจ้าอยากจะรับราชการไหม?”

“ถ้าได้เท่านี้ ความ กรณา จะ ชุบ เลียง เกล้า! ก็สมิศักดิ์กับความยินดี”

“แน่! เจ้าหนุ่มน้อยมวยดี โชคของเจ้ามีแล้ว พระเจ้าอยู่หัวมีพระประสงค์จะให้เจ้าเป็นข้าทหารในพระองค์ ถ้าเต็มใจเจ้าก็จงตามเรามาเถละ จะได้ทูลเบิกให้เข้าเฝ้า” เขาว่าแล้วก็ออกเดินนำหน้า

ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไรสนุก ๆ จึงลุกขึ้นเดินตามหลังเขาเข้าไป เขาพาข้าพเจ้า

เกินผ่านหมื่นข้าราชการที่หมอบเฝ้าอยู่ตาม
ตำแหน่งจนถึงหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าทรงยาวก
แล้วก็นั่งลงกราบถวายบังคม

“ขงกฎมัส ปกเกล้า ปกกระหม่อม
มานพน้อยที่มีพระประสงค์ให้พาเข้ามาน
ชาติเดิมเป็นทนาย มินามว่าทนายกา ไท
เข้ามาสู่โพธิสมภาร เพราะเหตุว่า จะใคร่
นมัสการพระสถูปเจดีย์สถาน พระเจ้าข้า”

“ถามมันทนาย เจ้าคุณ ว่ามันจะสมัครทำ
ราชการไหม?” กระแสคาร์ลลิ่ง

“เขาเต็มใจอยู่พระเจ้าข้า” สมิงพักเบ็ค
ทูลตอบ

“เฮ๊ย, อ้ายคนนั้น มึงอย่าเฝ้าให้ว่ะ?”
ทรงสนพระพักตร์ มา รับสั่ง แก่ข้าพเจ้า อย่าง
หนักแน่น

“ข้าพเจ้า มีอายุได้ ยี่สิบห้าปี ข้าราชการ
พระเจ้าข้า” ข้าพเจ้าทูลตอบ

“เฮ้! เหมาะแก่ที่เกี้ยวไวย ข้าให้มึง
เป็นทนายในหมู่คนทนายคนหนึ่งของข้า ถ้า
ไปส่งความขบไทยชนะในยี่หน้านั้น มึงกลับ
มามีความชอบ ข้าจะตั้งให้เป็นขุนนางชั้น
สำหรับ เจ้า! นัพระแสงของข้า ใครคิด
ทรยศข้า มึง คักหัว มันได้ ความน่าที่ของ
อัครทนาย” รับสั่งพลางก็ยื่นพระแสงฝักเงิน
ปลอกทองมาให้ข้าพเจ้า “ส่วนพระองค์แต่ง

ตัวแลบ้านช่อง เป็นน่าที่ของเจ้าคุณพักเบ็ค
เป็นคนไปจัดทำให้แก่มัน แต่จงใช้เงินใน
ท้องพระคลังหลวง เพราะเป็นส่วนที่ฉันให้
รางวัลในการ ที่มันชกมวยชนะ ครุทั้งเก้าใน
ครั้งนี้ ก็ยกแต่พอควร เพื่อเป็นบำเหน็จ
ไปพลางก่อน “อย่างไรวะ พอใจไหม
อ้ายทนายกา?” พระองค์ทรงหันพระพักตร์
มาทรงยิ้มแย้มด้วย

“เป็น พระเดช พระคุณ พระเจ้าข้า” ข้า
พเจ้าทูลตอบแล้วก็หลยกราบหมอบกับหน้าเสี้ย
ออกนอกคอกหิวเรอไม่ได้

“ขงกฎมัส ปกเกล้า ปกกระหม่อม พระ
อาญาไม่พ้นเกล้าฯ พระเจ้าข้า” เป็นสำเนียง
ของ คนผู้หนึ่ง ทูลชักขึ้น ทางเบื้องหลัง
ข้าพเจ้า อย่างแย่ง ๆ ไม่ชักถอยคำ ซึ่ง
ดูเหมือน เป็นเสียง ที่ข้าพเจ้าเคยได้ ชื่น หูมา
แล้ว แต่ก็ไม่ออกว่าเป็นใคร

“มีเรื่องอะไรที่พอกออกไปออฟฟิศเซอ?”
พระราชานุญาตแก่ฉัน

“ข้าพระองค์ขอให้ทรงรับพระราชทาน
พระแสง และตำแหน่งน่าที่กัยอำนาจที่ยี่
หน้านั้นไว้พลางก่อน เพราะว่าข้าพระองค์ จัก
เขาคือ อยุ่ว่าคือใครพระเจ้าข้า!” ผู้พูดได้
พยายามลากเสียงข้า ๆ

ข้าพเจ้าสั่นทั้งตัว เมื่อใด ยืนดังนั้น

แต่พยายามสกลใจนั่งฟังไว้เป็นปรกติเหมือน
ไม่เข้าใจว่าเขาพูดก็ร้ายอย่างไร

“พวกไปเถอะ, ข้าก็อยากจะรู้เรื่องเหมือนกัน” ทรงรับสั่งแล้วพระพักตร์ จินตนาการเข้ามาหา

“ชายผู้นี้, มันเป็นคนไทย ชื่อนายขวัญ
มาเพื่อจะสืบราชการลับพระเจ้าข้า!!”

ข้าพเจ้า ก็ชักพระแสง ซึ่งพระราชทานให้
ถืออยู่ออกจากฝักที่หนี พลางก็หันหน้าไป
ดูพวคนั้น ก็กำหนดมันได้ทันที มันคือชาย
สำคัญ สำคัญ ของข้าพเจ้านั่นเอง! คาถาโอ
ลูเฮล !! เขา แต่งกาย เป็นนายทหารชั้นใหญ่
อาสาไปรู้เทศน์ กำลังยืนอยู่เป็นสง่าในที่
กลางข้าราชการทั้งหลาย ทันใดนั้นทุก ๆ คน
ก็พากัน เพ่ง จ้อง มายัง ข้าพเจ้า คล้ายกับ
ข้าพเจ้าเป็นศูนย์ใจกลางของเข้า เพราะความ
พิศวง ซึ่งรวมทั้งพระเจ้าเมืองเตล่งก็กว
อยู่ในพวกที่สงสัยด้วย

“ได้ทรงไปดักให้ทหารจับมันไว้ก่อนพระ
เจ้าข้า สักครู่กำลังมีอาวอยู่!!” ท่านขุนนาง
ผู้เฒ่าคนหนึ่งร้องขึ้นทางข้างขวา

ข้าพเจ้า เห็นว่า ถ้าจะไม่ได้ การ เสียแล้ว
จึงผละกลืน แล้วถืองูประกาศ ออกไปดัง ๆ
ว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านจะกล่าวหาโทษว่า
ข้าพเจ้าเป็นอะไรก็ตาม แต่ที่ท่านจะเข้ามา

จับข้าพเจ้าโดยไม่พิสูจนข้อเท็จจริงให้แน่นอน
เสียก่อนนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นขอขมขลุ
คายอยู่ที่นี้ จะไม่ยอมให้ท่านทำกับข้าพเจ้า
ตามความพอใจเลย”

“อย่างไรล่ะออฟฟิศเซอร์” พระกระแส
รับสั่งหันไปทางคาถาโอลูเฮล “จะมีความ
ผิดเขาว่าอย่างไร ก็พูดออกมา!”

“ชายผู้นี้!” คาถา โอลูเฮลมีสมาธิกับข้าพเจ้า
“เป็นนายหมู่ ทหารคาย อยู่ใน กอง ของ ออก
พระราชมาตามตัวลี้ ทางราชการของไทย
ได้ทราบพระกระแสคายว่า เมืองทวายและ
มณฑลจะมาขอออกกับพระนครหงสาวดี จึง
ใคร่ที่จะให้คนไปดักเหตุการณ์นั้น ว่าจริง
เท็จประการใด แต่การนี้, จะต้องใช้ผู้ ที่มี
ความสามารถทั้งทางไหวพริบและฝีมือ กับ
ประกอบไปด้วย วิชาภาษาต่าง ๆ เป็น คน
สมัยนี้ด้วยจึงจะได้ราชการดี ก็ประวดยกับ
ทหารอาสาประเทศราชญวนคนหนึ่ง ได้เกิด

วิวาทขึ้นกับชายผู้นี้ ฝ่ายทางการของคณะ
เสนายักษ์ก็เลยถือเขาเป็นโอกาส ให้เข้าต่อสู้
กันด้วยพลอง ซึ่งใคร ๆ ก็ยอมต้องรู้ว่า
ญวนผู้เคราะห์ร้ายนั้น จะต้องเป็นผู้ได้ ภัย
ความตาย ครั้นว่าได้เกิดการตายกันขึ้น
อย่างจริงจริง ท่านเสนายักษ์นั้นก็เลยทำเป็น
พาลหาเหตุแกล้งลงโทษให้เนรเทศ คน ของ

คนเข้าไปไวยิ่งเมืองทวาย อันการณลย์
ของหงสาวดีไต่แพร่พรายไป ถึงหูของสัตว์
ไต่ ก็โดยชายคนแก่ผู้เคียว ซึ่งละม้าย
การงานทุกอย่างในเมืองไทย ไต่กระเตรียม
การไว้ คอยสู้รบอยู่ พร้อมเพรียง แล้ว ถ้า
พระองค์ไม่ตกดินลมปล่อยให้เพลิงกำเริบอยู่
ดังนี้ ข้าพระองค์ก็เห็นควยเกล้า ๆ ว่า นาน

ไปจะเป็นการชักชวน ต่อพระราชอำนาจ ของ
พระองค์เอง เป็น แน่แท้ พระเจ้าข้า อนึ่ง
ข้าพระองค์ ไต่ ไปค้นที่ขานนายพานิชซึ่งชาย
คนนั้นไต่อาศัยอยู่ ไต่พบรายงานลย์ที่เขา
เขียนไว้ เป็นใจความเพอระประทุษร้ายราช
บัลลังก์ของพระองค์โดยตรง พระเจ้าข้า!”

“เฮ้ย! มึงจะว่าอย่างไร, ริงอยู่หรือ
วะ? ตามทออฟฟิศเซอร์คาทีโอลูเบสเขาว่า
ดังนั้น?” พระองค์หันมาควากเขาข้าพเจ้า
ทันที

“ริง, พระเจ้าข้า!” ข้าพเจ้าทูลตอบ
โดยไม่ครั่นคร้าม

“แต่—” พระองค์ท่านทรงนิ่งเป็นคฤณ
ภาพอยู่ครู่หนึ่งจึงคำรัสตอบว่า “เขาเถอะวะ
อ้ายเด็กหนุ่ม ถ้า มึงรักไต่ ก็ และรำวย
เพราะข้า ข้าก็จะให้สัมประสงค์ทั้งนั้น! มึง
ลองกลับใจมาอย่าเสียภัยกับข้าเป็นไร อันโทษ
ทัณฑ์นะข้า! ไม่ถ้อหรือ!!”

“พระองค์ จะให้ข้าพระเจ้า เป็น ขบถ ละ
หรือ? เมินเสียเถิดข้ากัน!!” ข้าพเจ้า
หิวเรอะล้น ค้วยืนก้มในใจ

“นั่นนะไวย้ มึงคอยฟัง ถ้าข้าล้นปาก
คำเคียว คอของมึงก็จะหลุดออกจากบ่า
ใหม่?” ทรงรับสั่งขู่สำคัญ

“ถ้าเช่นนั้นก็แล้ว ข้าพระเจ้าขอพระ
ทาน อนุญาต กราย ทูลข้าง อันการ ครั่ง
ไหน ๆ ก็ไต่ล่วงเลยมายังเพียงนี้แล้ว ถ้า
ผิดพลั้งประการใด ข้าพระเจ้าขอกราบไหว้
ในสถานที่พระองค์เป็นกระษัตริย์เสียด้วย อัน
ฉานะ ของข้าพระเจ้าเวลานี้ ตกอยู่ใน ที่ก้มขืน
เพียงใด ก็ย่อมจะประจักษ์อยู่เฉพาะหน้าพระ
ที่นั่งแล้ว แต่ฉันและพระเจ้าข้า ถ้ามิใช่
ว่าข้าพระเจ้าท่านอยู่ว่า ตัวของตัวนั้นมิได้กักแต่
เพียง เป็นข้าทหาร ของพระราชอาณัติ ประเทศ
หนึ่งเท่านั้นแล้ว ถึงแม้ว่าข้าพระเจ้าจะต้อง
ตาย เพราะไม่ ยอม สัมค เป็น ขบถ เข้า ด้วย
พระองค์ก็ ก็คงจะต้องตายเพราะนอนตา
หลยเป็นทแน้นอนละ! ทั้งนั้นอะไร ก็คือว่า
ในขณะข้าพระเจ้ามิ โอกาศแล้ว ที่ระโศกขืน
ไปแต่เพียงแผลวเคียวเท่านั้น ก็จักไต่ปลง
พระชนม์ เสีย ก่อน ที่ข้าพระเจ้า จะ ต้อง ตาย
เพราะ ฝีมือ ของทหารทั้งหลาย พระแสง
เล่มนี้” ข้าพเจ้าขืน “ถึงแม้ว่าจะอยู่ใน

มือของข้าพระเจ้าแล้วก็... แต่ข้าพระเจ้าไม่สามารถที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ข้าพระเจ้าเองถึงเพียงนั้นได้ เพราะข้าพระเจ้ายิ่งระลึกถึงศักดิ์และพระคุณของข้าพระเจ้าแลพระองค์ต่างกันอย่างไร? ถึงผู้ใดจะทักทวนข้าพระเจ้าด้วยกำลังกาย แลกำลังอาวุธนั้นไม่สำเร็จหรอก... แต่พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์มีพระวโรบายอยู่เกินคำที่ข้าพระเจ้าจะคำนวณคนนาได้... เอาเด็กพระเจ้าข้า... ข้าพระเจ้าจะยอมสละชีวิตไว้ให้ปรากฏแก่คนไทยทั้งหลาย... ว่ายอมตายเพราะมันคงอยู่ในความกตัญญูหาคุณพ่อชาติศาสนา พระมหากษัตริย์! ไม่เป็นขมก้ข้าด้วยราชศัตรูเพื่อเห็นแก่ข้าหนึ่งแลดวงวิไลอันใด ๆ... อนึ่งข้าพระเจ้าเว้นเสียไม่ไปที่จะขอสร้อยสร้อยพระเกียรติคุณของพระองค์ไว้เสียในทันทีด้วยว่า... ข้าพระเจ้าได้มาเห็นน้ำพระทัยอันเอื้อเฟื้อเป็นไมตรี... ข้าพระเจ้าขอสละศักดิ์ด้วยความจริงใจไว้... ณะบัดนี้ด้วยพระเจ้าข้า!... ข้าพระเจ้าทูลเสร็จแล้วก็ซัดซัดลงด้วยขลุ่ย... เอาทวนใส่ปากเดินไปสั่งให้แก่ท่านสมิงพิศเบ็ด... แต่ข้าพระเจ้าไม่ให้... พลงกัณฐ์มือให้เจ้าขัณฑ์ข้าพระเจ้าด้วยความสงบเสียดมิเรียวร้อย

“อ้ายหนูมน้อย, เมื่อ มังราย เป็นสัตรู

เสียแล้ว ข้าก็ต้องสั่งให้เจ้าจัดการไปตามกฎหมาย” พระองค์ท่านทรงว่า... สวรรค์... ไม่น่าที่ข้าพระเจ้าด้วยพระพิศมัยของ... ใน... น้ำที่ของพระราชาก็ต้องเป็นเช่นนั้น... แต่เป็นความจริง... ข้าไม่ไป... โกรธเคือง... มังราย... เพราะว่าไอ้หน้าซนนั้น... มันเป็นกิริยาโดยตรงของทหารทุกคนที่ระบือ... ขัณฑ์... เพื่อเห็นแก่บ้านเมือง... และสนองคุณพระมหากษัตริย์... ความตายเพราะว่าได้กระทำตามน้ำที่ของนายสั่ง... อย่างลูกผู้ชาย... มันเป็นของประเสริฐไว้... อย่าไถ่ถามใดเลยมึงเอ๋ย” แล้วทรงหันพระพักตร์ไป... ทรงรับสั่งกับข้า... ราชการคนหนึ่งทางบ้านซ้าย... “นครบาลจงรับเอาตัวมันไปชำระตามบทพระอัยการ... ส่วนเจ้าออฟฟิศเชอร์... เจ้ามีหลักฐานอะไรที่จะนำเอาไปมอบให้กับลูกขุนเจ้าพิจารณา... เพื่อเป็นสักขีพยาน... อ้ายจาเลมมันจึงจะได้รู้ความยุติธรรมตามกฎหมาย... อย่ากลัวความไปตามใจชอบ... กิตติศัพท์ที่ช่วยมึงระบือ... ล่วงรู้ไปในนา ๆ ประเทศ... ข้าจะไต่รับความอับอายว่าพวกราชการกระทำความผิด... พระกระแสน้ำรับสั่งอย่างหนักแน่น... และทรงยกพระหัตถ์ประคองอย่างซึ้งซึ้ง

สิ้นพระโอษฐ์การสั่งแล้ว... ท่านนครบาลก็ลงถวายขลุ่ยรับรับสั่ง... คุณเอาตัวข้าพระเจ้า

ถอยออกมาจากน้ำที่นั่น พวังพร้อมไปด้วย
ขุนหมื่น พันทนาย แวก ล้อม ระวัง ข้างเจ้าไป
ตามทาง คราวกระทั่งถึงเรือนจำ เจ้า
เอาข้าพเจ้าเข้าขังไว้ โดยได้ ประกอบ เครื่อง
พันธนาการ ผูก มีไว้ อย่าง ครบ บริบูรณ์ ใน
ลักษณะ นักโทษ ออก ลอกรร มหันตโทษ ตาม
จารีตนครบาลของประเทศหงสาวดี ซึ่งสิ่ง
เหล่านั้นมันเขมรเรียนให้ สอนให้ข้าพเจ้า ถึง
คติประเพณีของชนชาติเขมรได้เป็นอย่างดี

เมื่อข้าพเจ้ายังเล็ก ๆ อยู่ เคยได้ ยินผู้
เฒ่าผู้แก่กล่าวกันว่า ถ้าผู้ใดถือเอาเพศชาย
เป็นรูปสมมุติตกแต่งมาสู่โลกพิภพแล้ว ย่อม
จะต้องผ่าน โศกและเคราะห์ เป็นส่วนสักขีราย
อย่าง แรงกล้า ในเมื่ออายุสมควร ๒๕ ปี
บริบูรณ์นั้นครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นภาษาของคำกริยา
พจนานุกรมเรียกว่า 'ตกเข็ญเงท' ทั้ง
ได้ ซึ่งแรง ถึงลักษณะ ของเงท ๕ ไว้ ดังนี้ คือ
๑ เทว ๒ มนุษ ๓ เทียบวิธาน ๔ เปเรศ
๕ อสุรกาย ผิว ไครศาตกโชค เทว ท่าน
ว่าผู้นั้นจักได้ อธิวิสัยนยาอำนาจ ทั้งลาภ
และยศเป็นวาสนา แม้ตกโชคมมนุษย์ ท่านว่า
จักชั่ว เป็นปานกลางแล ถ้าเคราะห์ตก
เทียบวิธาน ท่านายว่า ผู้นั้นจะเสื่อมราศี
อปรภาค ต้องทุกข์ลำบากบวชอยู่ถึงเจ็ดจำ
หากว่าตกเคราะห์เปเรศ อายุสมควรสันษาค

ศา มีกายอันวิกาลแตกดับ ด้วย คมอาวุธ
มี หอก กาย เป็นต้น มาทว่า ตกเคราะห์
อสุรกาย คือมีกายอันไม่แก่ลวกกล้วยาศา
ทวารทั้งหก กายสำแดงได้ ด้วยอำนาจกรรม
เล่ห์ มีอกยอกาทูลสภาพต้องเข็ญใจ เป็น
ทนายกรรมมูล อันอันว่า โชค ๒ แลเคราะห์ ๓
นี้ ขุนผู้ ตก เข็ญเงท จะอยู่ใน ข่าย อันใด
ท่านให้ทนายลักษณะที่เป็นผลพิชิตแลภัยพิการ
แก่ข้าผู้นั้นเทอญ ทั้งนี้, จะจริงเท็จนั้นใดก็
ตามแต่ผู้กล่าวจะนึกศุทธาทรณ์ ไว้เถิด อัน
ว่า จะเที่ยว คำนี้ คำคนโบราณเสียทั่วไปทุก
อย่างนั้นยังฟังไม่ขึ้นก่อน ถึงกระไรก็ดี
ย่อมจะมีผลพอควร จะเคารพได้อยู่บ้าง ซึ่ง
ขณะนั้นข้าพเจ้าก็ต้องในคำทำนายนั้น เป็น
พยานอยู่แล้ว ยิ่งแต่จะคอยฟังว่าชีวิต
จะได้อยู่กันทุกขทรมมา หรือจะต้องตายเท่านั้น
ไม่มีทางใดจะรอดพ้นจากภัยของราชศัตรู ขึ้น
ไปเป็นอิศรภาพได้เลย จึงอยู่, ข้าพเจ้าเป็น
ชายโสด หาได้ มีบ่วงแห่งความพิศวาทใน
ระหว่างบุรุษกับภรรยาคล่องคออยู่ไม่ แต่ถึง
กระนั้นนัก ข้าพเจ้าก็ยังมิพระ กล่าวคือ
มีความรัก ทักใคร่รักคือปวงคนญาติพี่น้อง
อยู่ทั่วหน้า มันย่อมเป็นนิสัยของมนุษย์ทั้ง
หลายที่จะต้องกันโดยให้ เพราะความ
อาลัยรักแลลลาลง ถึงอย่างคุณผู้ด้วยแล้ว

เมื่อท่านทราบว่า ข้าพเจ้า ต้องมีอันเป็นไป ถึง
เพียงนี้ก็จะทุกข์ใคร่ถึงข้าพเจ้าสักเพียงไร?

อัน คำพูดของท่าน ออกพระราชมาน กล่าวว่า
“วิสัยทหารเว้ย! ย่อมไม่เหลียวแลถึงความ

ตาย!” นั้น ก็จริงคอก แต่เมื่อเอาหน้าหนัก
มาเทียบกับความตาย เพราะ ภัย อำนาจที่
ข้าพเจ้าไม่มีโอกาส จะ ต่อสู้ ได้ เช่นนี้ เป็น

ความสัจจริงข้าพเจ้าขอสารภาพว่า ก็ออก
จะรู้สึกเหลียวแลอยู่อย่างเหมือนกัน เพื่อจะ
หาคนช่วยเหลือน้ำใจนั้น แต่ก็ลองนึกก
นักแล้ว ก็ยังไม่เห็นหน้าใครเลยในเมืองนี้
ที่จะอุปการะข้าพเจ้าได้ ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าหนี
หน้าไป ออก ฝาก กับ นายพานิชซึ่งลาคคนนั้น
นะหรือ? จะให้ข้าพเจ้าตกปลาในท้องฟ้ายัง

จะง่ายกว่า! ตามที่ข้าพเจ้าได้ ยินมาจากคำ
เล่าลือเขาพวกกันว่า แต่ตัวของแกลเองก็แทบ
จะเอาตัวไม่รอด เพราะคาทิโอรุเข้าสกล่าว
หาว่าปลุกยักคนร้ายไว้ในบ้าน เข้าของเงิน
ทองถูกริบราชยาทจนสิ้นเนื้อประดาตัว มีหน้า
ตัวแกลเองก็จะต้องถูกเนรเทศให้ออกไปจาก
เมืองนี้ด้วย ซึ่งเกิดเป็นภัยแก่เขาทั้งนี้ ก็
เพราะข้าพเจ้าคนเดียว เป็นที่น่าสงสัยสารเขา
ยิ่งนัก แต่นั่นแหละ สหายเอ๋ย ‘กุศลา
ธรรมา อุกุศลาธรรมา’ ก็ ใครเล่า จะ ผัน
ธรรมาได้ ถ้ามันจะต้องตายจริง ๆ แล้ว

ต่อให้เขานำใน ท้องพระมหาสมท มา ทำ เป็น
ค่างนำค่าง ก็ร้องไห้เสียหมดเปล่าเมื่อถึงที่

สุกมันก็ต้องตายอยู่นั่นเอง นายหมื่นขวัญ
จะ มา ทำ อัยยง เหมือน อีสัตรี นั้น กระไรอยู่

เทือก เถาเหล้าลอกไม่เคยมี ใคร แะคน ขี้แย
เห็นความตายเป็นของน่าขง! เมื่อจะต้องตาย

เพราะว่าได้กระทำการตาม ที่ ไปโดยสุจริตความ

สามารถแล้ว ก็เป็นการควรจะต้องตายอยู่แล้ว
สำหรับลูกผู้ชายชาติหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่มีใคร

สู้จะพริ้นพริ้นมันก็คอก ไ้คร่นว่าเมื่อถึง
ยามทุกข์ยามโศก อันเป็นยหตุภัย จะไม่

ทำเป็นส่อนเสียอย่างเล่า ก็คิมันก็ กั้นเกิน
มนุษย์ทุกคนไปนัก จึงลง ๆ เอาเมฆเป็น

ค้อมนำค่างให้ ไหลออกมาเสียบ้าง ตามพิธี
ของตัวเอยในเรือนเท่านั้น

สองวันล่วงแล้วไป หนึ่งวันหนึ่ง เวลา
สว่างแล้ว ราชมัญไซ้ ครุ เข้า มา พา เอา

ข้าพเจ้าออกไปยังศาลากลางเรือนจำ ที่นั่น
มี ท่าน นครบาล แล คาทิโอรุเข้าสกล่าว

พร้อมทั้งเสมียนทนาย กำลังหมอบคอยรับใช้
เป็นอันมาก เมื่อข้าพเจ้านั่งลงเรียบร้อยแล้ว

แล้ว ท่านนครบาลจึงพูดขึ้นว่า
“เจ้าคอยฟังคำพิพากษา!”

“ข้าพเจ้าคอยฟังอยู่แล้ว!” ข้าพเจ้า
ตอบโดยปรกติ

ทนายคนหนึ่งยกมือขึ้นไหว้ท่านนครบาล แล้วก็คำนับจนกระทั่งออกจากราชการแล้ว คำสั่งในหนังสือของข้าพเจ้าก็เรียบร้อยแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้ชดเชยค่าก็ มีข้อความว่าดังนี้

“คณะลูกขุน ซึ่งได้ เช่นนาม พรหมกันต์ นายข้าพเจ้า” ได้รับพระโองการสั่งเห็นชอบเกล้าเห็นอรรถหม่อม ให้พิจารณาคดีอาญา ระหว่าง สมิงนันทสุรินทร์ เจ้านันทนครบาล ผู้ว่าจ้างแผ่นดิน ไทยกับ นายหม่อมขวัญ ทหารค่าย ชาตินี้อยู่ไทยในคดีนี้ไทยกล่าวหาว่า จำเลยยังอาชกรรมทำผิดฐานพยายาม ประทุษร้าย พระอาณาจักร ประเทศ พงษาก็โดยโดยนำสืบถึงหมายแจ้งเหตุข้อราชการด้วย ซึ่งคนไทยกับบ้านพักของจำเลย ต้องด้วยบทพระธรรมนูญชั้นออกฤกษ์ ไทยขอให้ศาลลงโทษประหารชีวิตจำเลย เพื่อให้ทรง สติไว้ ในพระราชอำนาจของพระเจ้าอยู่หัว ฝ่ายจำเลยรับสารภาพไม่แถลงข้อต่อสู้ ศาลได้ใช้ดุลยพินิจ เพื่อเห็น แก่ความ ซอซอรรวมของจำเลยเต็มตามความสามารถ คิดเป็นอันฟังได้ว่า จำเลยได้จงใจประทุษร้ายประเทศ พงษาก็จริงจึงไทยกล่าวหา ไม่มีทางใด ที่ศาลนั้นเห็นว่าบุคคลธรรมดาจะไปกล่าว ต้องให้จำเลยได้ รับโทษฐานไทยที่ได้ กระทำผิด เพื่อจะได้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นต่อไป จึงได้

เป็นที่เกรงขามนำมา ซึ่งความมั่นคง แก่พระอาณาจักรเสียไป แต่การลงโทษจำเลยนั้น ถ้าศาล จะยอม ผ่อนผันโดยยกเหตุ ควรว่าในสถานที่จำเลย รับสารภาพไม่ให้อย่างยาก แก่การพิจารณาแล้วไซ้ ศาลนั้นก็เห็นว่าน่าจะเป็นความผิดในฐานอื่น จึงจะควรอยู่ แต่จำเลยโอหัง ยังอาจะมีใจ ยั่วแครง พระอำนาจเข้ามา สืบราชการ ถึงใน เขตพระราชฐาน ดังนั้นควรจิกเป็นโทษชั้นออกฤกษ์ สมดังไทยกล่าวหาแล้ว ดังนั้นจึงพร้อมกันพิพากษาบังคับคดีให้ประหารชีวิตจำเลยผู้เป็นศัตรู ประเทศ ให้ตายออกไปตามบทพระธรรมนูญคดีนี้ ทั้งแต่บัดนี้ได้รับพระราชานุญาตเป็นต้นไป”

“มังสรีระพาหุ” “มังกะยาชอวา” “มะของกวา” “มะเม็งเกริง”

“ยังมีเสียใจไหม ท่านผู้กล่าวหา”

“จะให้ฉันบอกกับท่านสักกี่ครั้ง ว่าฉันไม่กลัวว่าความตายเป็นอย่างไร” ข้าพเจ้าหัวเราะตอบ

“ได้โปรดยกโทษให้ฉันเถิด เพราะฉันทำตามหน้าที่” คาติโอพูดอย่างกรุณา

“ฉันขอโทษท่านเสียเถิด ที่ได้ชักชวนความ เป็นโจร ของ ท่าน ที่แล้วมา!!” ข้าพเจ้าว่า

“สตีมันเสีย ๆ แล้ว กลับกันก็กว่า”
ท่านนครบาลผู้มีสติอันกลุกขึ้นบน ชวนคาทิกโอ

“จริงซอวีย์! ถ้าผมตายเสียแล้วก็แล้ว
ไป ถ้าบุญ ปลอดอก เทวคา ยัง ค่อ ฮายสม้อย
ภายหลัง ผมจะ กลับมา ตัก ปาก ไค้เท้า ให้ ึง
ไค้ !!” ข้าพเจ้าหัวเราะ

“อย่าพยายามทะเลยนายขวัญ ท่านไม่มี
ทางจะรอดแล้ว!” คาทิกโอพูดอย่างเศร้า

“ถ้าฉันตายก็จะไปคอยท่านอยู่ ถ้าฉัน
ยังไม่ตาย ท่านกับฉันก็จะครองเรือร่วมกันต่อ
ไป!!” ข้าพเจ้าพูดแล้วก็กลุกขึ้นยืนหันหลัง
ให้เข้าประตูคุไป

(ในเดือนนำ นาทหมู่ขวัญ รอดจากถูกประหารชีวิตได้อย่างปลอดภัย และได้เล่าถึงเหตุการณ์ต่อสู้กับสัตว์ร้ายต่าง ๆ)

๓๑. ความคิดท่านควรฝันไว้เป็นนิตย์ ถ้าไม่หมั่นฝันความคิดของท่านจะทำ
เสมือนสาตราที่ท่านใช้ ไม่หมั่นลับจะเป็นสนิม เมื่อต้องการใช้จะหนักใจ
แก่ท่านไม่น้อย.

ของ ผ. ส. พิชยญาติ

ครัว ของ ไทยเบบเม

บาญชีอาหาร

ประจำเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๗

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

กา

หวาน

แกงไก่ "เห็ดฝรั่ง"

น้ำ "เย็นจาวรรณ"

แกงเผ็ด "ไก่พริกไทยสด"

แห้ง "ไข่หวาน"

เครื่องเคียง "ชาสุกรรณ"

ของว่าง

ยำ "มะม่วงทวาย"

น้ำ "คั้งคาวน้ำ"

เครื่องหม "แปลงกะขี้"

แห้ง "เข้าเกวียนสดทรงเครื่อง"

การ

๑ แกงจืด “เห็ดฝรั่ง”

เครื่องปรุง กุ้งนาง, น้ำมันหมู, กระเทียม
เล็ก, พริกขี้หนู, น้ำมันงา, ผักชี,
เห็ดฝรั่ง, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง เอากุ้งนาง ๓๓ หักหัว ปอกเปลือก รีด
เอามันกุ้งไว้ต่างหาก ส่วนตัวกุ้งนั้น
ปอกเปลือกผ่าหลังล้างน้ำให้สะอาดคั่ว
เป็น ชั่น ๆ คนพอเหมา เติมน้ำมัน กุ้ง ๆ
เอาน้ำใส่หม้อตั้งไฟจนเดือด แล้วจึง
เป็ดเห็ดฝรั่ง (Champignon a la
mode) เล็กอย่างเต็มคอกกักแก้วที่หั่น
ซอย เป็น ชั่น เล็ก ๆ เพราะไม่งาม)
ออกจากขวดหรือกระป๋อง ใส่น้ำทิ้งเสีย
แล้วลวกนํ้าร้อนเสียหนึ่งท่อน จึงใส่
ลงในหม้อน้ำเดือดนั้น เอามันกุ้งที่
รีดเตรียมไว้ ใส่ลงไปด้วย เมื่อมันกุ้ง
ละลายแล้ว วนเวลาด้วยประถานไฟ
เอาเนื้อกุ้งใส่ลงไปพอเนื้อสุกเพียงครึ่ง
ตัวแล้วปลงหม้อลงจากเตา (ระวัง
อย่าให้เนื้อกุ้งสุกเกินไปเพราะจะไหม้
ไหม้หวน) เอากระเทียม เล็ก ซด
เปลือกนอกออกทิ้งแล้วเอากระเทียมไฟ
เท น้ำมัน หมู ลงไปนิดหน่อย เจริญ

กะเทียมให้เหลือง ช้อน เอาขึ้นใส่จาน
ไว้ส่วนหนึ่ง เอาพริกขี้หนูทุบพอแตก
กันลงไป ในซามกับกะเทียมเขียว
ผ่านมะนาว, เติมน้ำมันงา, ผักชี, น้ำมัน
สับให้เสกน้ำแล้วกันลงไปเป็นส่วนๆ
ในจานกับกะเทียมเขียว เวลา
จะรับประทาน จึงผสม น้ำ เค็ม, น้ำ
มะนาว, ใส่น้ำมันงา, ผักชี, พริก
ขี้หนูลงไปชิมดูตามชอบใจ.

๒ แกงเผ็ด “ไก่พริกไทยสด”

เครื่องปรุง ไก่, มะพร้าว, ลูกผักชี, ลูก
ยี่ห่วย, ลูกจันทน์เทศ, ขมิ้น, กาน
พลู, ลูกกระวาน, พริกไทยสด, พริก
ไทยสด, ข่า, ตะไคร้, ใบมะกรูด,
เกลือ, ใบเค็ม, (บาง ท่านไม่รับ
ประทานใบเค็มจะไม่ใช้ก็ได้) น้ำ
เค็ม, ใบโหระพา หรือใบกะเพราตาม
แต่จะชอบ เมื่อชอบเผ็ดจะเติมพริก
ขี้หนูลงไปด้วยก็ได้.

วิธีปรุง เอาไก่มาผ่าควักเครื่องในออกแล้ว
ตัดเป็นชิ้นใหญ่ ๆ ส่วนเครื่องในนั้น
ใช้แค่ คั่ว หัวยี่ห่วย กระเทียมแห้ง เท่านั้น
เมื่อล้างน้ำสะอาดแล้ว แล้วเอาแต่
เนื้อเป็นชิ้นเล็ก ๆ ส่วน คอ กับ

ปลาย กระบอกที่ อ่อน ๆ นั้น ใช้สับ ให้
 เลื่อยกันเป็นลูกชิ้น แล้วจึงเอาลูก
 ผักชี, ลูกยี่หว้า, พริกไทยอ่อน, ลูก
 กระวาน, ส่วนลูกจันทน์เทศ, อบเชย,
 กานพลู, อย่างละนิกหน้อย (ของ
 เหล่านี้ ที่ มี ผง ป่น ก็ น้ำ นำเสียบก่อน)
 ใส่กระโถนไปคั่วด้วยกันหอม เอา
 ข่า, ตะไคร้, หั่นใส่ครกคั่วไปกับเครื่อง
 เทศกัซวี่พร้อมทั้งเกลือและเยื่อเคย
 แล้วจึงชูมมะพร้าว คั้นกะทิ ช้อนเอาหัว
 กะทิใส่หม้อแกงคังไฟ เคี่ยวไปจนกะทิ
 แดกมัน จึงเอาพริกขิงที่คั่วไว้ผัดลง
 ไปจนหอม เอาเนื้อไก่, กบ, คับ,
 หัวใจ, กระเพาะ ที่ทำไว้ ผัด ลงไป กับ
 พริกขิง เหยาะน้ำเคยก็แค่น้อย แล้ว
 เอา หาง กะทิ เค็ม ลง ที่ หลัง อย่า ให้
 น้ำแกงใส่นัก ทุพออกจก บิด ฝาหม้อ พอ
 เคียวแล้วจึงเอาลูกชิ้นที่ป่นไว้ ใส่ลงไป
 คั่วย เมื่อสุกแล้ว ชิมดู ตาม ชอบใจ
 รดคิแล้ว ปล่อยให้จากเตาเอาใบมะกรูด
 ใบโหระพา หรือใบกระเพราเคี้ยวแล้วล้าง
 น้ำ พริกไทยสดหักเป็นข้อ ๆ (ถ้า
 จะใช้ พริกขีพ่า หั่น ยาว ๆ คั่วย ก็ ได้)
 ใส่ลงคนให้ทั่วกันเป็นใช้ได้.

๓ เครื่องเคียง “ชาสุกรถอด”

เครื่องปรุง ขาน้ำสุกร พร้อม ทั้งเท้า, ไก่,
 หมูแฮม, ลูกจันทน์เทศ, คอกจันทน์,
 พริกไทยป่น, น้ำปลายนุ่น, ซอสมะเขือ
 เทศ, เกลือป่น, ผักชี.

วิธีปรุง เอาชาสุกร มาล้างน้ำถอนขนที่ติด
 อยู่ให้หมดขูดให้ขาว แล้วเอามาคัย
 ค่อย ๆ เลอะ รอย ๆ คั้น ขา ถอด
 กระดูก ขน เลอะ ลงไป จน ถึง ข้อ ที่สุด
 ปลายเท้า ส่วนกระดูกแกนก็ยไม่
 ต้องถอดให้คงเหลือติดอยู่ แล้วจึง
 เลอะเอาเนื้อหมู ที่คัยอยู่ กระดูก ออก
 แล้วสับให้เลื่อยก ทำไก่ สดากแล้ว
 เลอะ เนื้อออก จาก กระดูก ให้หมด สับ
 เนื้อไก่ ป่นไป กับ เนื้อหมู ส่วน คับ,
 หัวใจ, กระเพาะไก่ นั้น เมื่อ ล้าง สดาก
 แล้ว หั่น เป็น ชิ้น สี่ เหลี่ยม อย่างเล็กที่
 เคียว และเอาหมูแฮมมาหั่นชิ้นอย่าง
 เคียวกันแล้วเคล้าปนลงไปกับเนื้อที่สับ
 ไว้ ทั้ง สองอย่าง จึง เอา ราก ผักชี,
 พริกไทย, ลูกจันทน์, คอกจันทน์
 หน้อย ป่นให้เลื่อยกผสมลงใน เนื้อที่
 สับไว้ เหยาะเกลือป่นแค่น้อย ฟอง
 เบ็ด ๑ ฟอง, น้ำปลายนุ่น, ผสมลงไป
 คั่วย เคล้าให้ทั่วกัน อย่าให้เหลวนัก

แล้วหันหลังให้รอยลงไป ท่อใบทอง
 บึงไฟซิมก เมื่อรศเหมาะแล้ว (ต้อง
 ให้เค็มไว้ให้น้อยก่อน) เอาบรรจงใน
 ขาสุกร จนเต็ม แล้ว เย็บเสียให้สนิทก็
 เอา กระตัก ใก่ กระตัก หมู ที่ เละ เหนือ
 ออกแล้วนั้น ล้างน้ำขุบให้หม้อเอาน้ำ
 ใส่ตั้งไฟให้เดือดจึงเอาข้อส้มเชือกเทศ
 ละลายลงไปด้วย เอาขามูที่ทำได้
 ใส่ลงไปเคี่ยว ด้วยไฟ อ่อน ๆ จนสุกก็
 แล้ว ปล่อยให้จากเตา ตักขามูขึ้นรอไว้
 พออยู่ตัวจึงตักด้วยที่เย็บไว้บนออก พอ
 เย็นแล้ว หั่นเป็น ชิ้น ๆ ขวาง ๆ เรียง
 คัด กันให้เป็น รูป ขา หมู อยู่ อย่าง นั้น
 ลำคียังงาน จะใช้ผักของฝรั่งหรือผัก
 ของอย่างไทยประคឹยให้งาม (เมื่อ
 รวน จะรับประทาน จึง ค่อยหั่น ตักว่าหั่น
 หักไว้).

๔ ยำ “มะม่วงทวาย”

เครื่องปรุง กุ้ง, เนื้อหมู, มันหมู, ไก่,
 มันแกว, น้ำซ้มน้, หอมเล็ก, กระเทียม
 เล็ก, น้ำเค็ม, น้ำตาลหม้อ, ถั่วลิสง,
 (ถ้าไม่ชอบจะไม่ใช้ได้)

วิธีปรุง ปอกมัน แกว ซอย เหมือนซอย
 มะม่วงแต่น้ำซ้มน้ไว้ เอากุ้ง, เนื้อหมู,
 มันหมู, ไก่ (เอาแต่น้ำอก เมื่อใช้ไก่อ

ทำของอื่นควรเลือกน้ำอ้าวใส่ยา ไม่
 จำเป็นจะต้องใช้ไก่อีกต่างหาก) ใส่
 หม้อต้มด้วยกัน เมื่อสุกแล้วปอกกุ้ง
 ผัก ให้เป็น ชิ้น เล็ก ๆ หรือ หั่น ก็ ได้
 เนื้อหมูหั่นเล็ก ๆ ขวาง ๆ มันหมูหั่น
 เหมือนกับเนื้อหมู ไก่ผัดให้เป็นฝอย
 ทั่วลงในจานเดียวกันเป็นส่วน ๆ ซ้อน
 มันแกวขึ้นจากน้ำซ้มน้ สดกให้เสกน้ำ
 ทั่วลงในจานนั้นด้วยกัน เอาหอมเล็ก
 ปอกเปลือกซอยตามกลีบ กระเทียม
 เล็กซุกเปลือกออกเสียบ้างหั่นขวางหัว
 แล้ว เอา น้ำมันใส่กระทะ ตั้งไฟ พอร้อน
 เอาหอม กระเทียมใส่ลงไปเจียวพอเป็น
 สีน้ำตาล มี กลิ่น หอม แล้ว คัด ขึ้นใส่จาน
 กลับให้กระจายให้สวยทั่ว รวมลงใน
 จานนั้นด้วยอีกส่วนหนึ่ง (ถ้าชอบถั่ว
 ลิสง ก็ ขี้วให้หอม แล้ว เอา ลง ขยี้ ให้
 เปลือก ล่อน ใส่ครก ขยี้ ๆ พอ แฉก
 ใส่ลงด้วย) เอาน้ำเค็ม, น้ำตาลหม้อ
 ละลาย เข้า ด้วยกัน ให้มี รสหวาน
 มากกว่าเค็ม แล้วเอาใส่กระทะตั้งไฟ
 พอเดือดยกลงจากเตา ตักขึ้นใส่ชาม
 ไว้ เวลาจะรับประทาน จึงค่อยคลุก
 (ถ้า ชอบเผ็ด รับประทาน กับ พริกแห้ง
 ทอด หรือ พริกขี้หนูก็ได้)

๕ เครื่องจัน “แปลงกะป๊า”

เครื่องปรุง ปลาหางสกย่าง (ปลาช่อน)

ลูกหนังกว๊ย, มะพร้าว, ตะไคร้,
กระชาย, หอมเล็ก, น้ำตาลหม้อ.

วิธีปรุง เอาปลาหางสก มาชอกเกล็ดล้าง

น้ำย่างให้สุก แคะใส่ครกปั่นให้เป็น
ปุย เอาลูกหนังกว๊ยใหม่ๆ มาชอก
เปลือกเสียให้หมด ถ้ามั้เกล็ดขึง
ขยู่ในเนื้อมากก็เอาออกเสียข้าง แล้ว
ใส่ครกตำกับปลาที่ปั่นไว้ นั้น เมื่อ
เลื่อยคั่วแล้ว ตักใส่ ชามไว้ ส่วนหนึ่ง

เอาตะไคร้, กระชาย (ให้มากสักหน่อย)
ล้างน้ำ หั่น ตำไป คั่วย กับหอมเล็ก
ปอกเปลือก แล้วใส่ครก ตำไป คั่วขยจน
เลื่อยคั่ว แล้วจึงเอาปลาย่างกับหนังกว๊ย
ที่ปั่นไว้ นั้น ผสมลง โขลก ให้เข้ากัน
จึงชกมะพร้าว คั้นกะทิ แล้วช้อนเอาหัว
กะทิใส่หม้อคั่วไฟเคี่ยวไปจนกะทิแตก
มัน จึงเอาเครื่องที่ตำไว้ ใส่ในหม้อ
กะทิคั้นไปจนหอม เอากะทิที่คั้นไว้
ใส่ลง อย่าให้ เหลว น้ำตาล หม้อ
เหี่ยวลง ชิมคั่วให้ มีรสหวาน และเค็ม
เหมาะกัน เมื่อคั้นคั่วแล้ว ยกลงจาก
เตา รับประทานกับปลาย่างหรือปลา
ทอดและผักกึย (ผลไม้ ไม้ไม้ที่มีรส

เปรี้ยว เช่น มะเขือ, แตงกวา,
มะม่วงขยเผาะ, มะขี้เริง, ยอดมะกอก,
ใบชมภูอ่อนเหล่านี้เป็นต้น จักให้สรวย
เป็นผัก)

หวาน

๑ น้ำ “เบญจวรรณ”

เครื่องปรุง แป้งมันสำปะหลัง, เมล็ดบัว,
พลับแห้ง, แห้วจีน, กากขมิ้น, น้ำตาล
ทราย, น้ำแดงโกชิเนียน, น้ำคอก
ไม้สัก

วิธีปรุง เอา แป้ง มันสำปะหลัง ยก เสียให้
เลื่อยคั่ว แล้ววนคั่วด้วยน้ำร้อน ผสม
ด้วยน้ำแดงโกชิเนียนพอเป็นสีชมพูแก่
แล้ว เอา แป้ง ยก โรย ลง บน กระ ตาน
สำหรับ ทำ ขนม หรือ ยน หิน อ่อน ก็ได้
เอาแป้งมันสำปะหลังที่นวดไว้ ทั้งหมด
วางลงบน กระตาง หรือ หิน อ่อน ที่โรย
แป้ง แล้วนั้น ใช้ ไม้ กลม ๆ หรือ ขวต
ก็ ได้ กดลง แป้งนั้น ให้ ขย แล้ว ใช้ ไม้ กด
สำหรับ ตักวัน ตัก จะ ตัก ให้ เป็น รูป
ชนิกได้ก็แล้วแต่จะเห็นงาม ตักเป็นชิ้น
เล็ก ๆ เมล็ดบัว นั้น เอา มา คั้ม
ลอกเปลือกแดงออกให้หมด แคะออก
สองซีก เอาที่ขมออกทิ้งเสีย

พลับแห้งมาล้างน้ำให้หมกแข็ง ผ่าน
 ขาง ๆ ให้ คิก กัน เวน รอย ลูก คัก ออก
 เป็นชิ้น ๆ ถ้าลูกใหญ่คักออกประมาณ
 ๘ ชิ้นแล้วผ่านไส้กลางที่แข็ง ๆ ทั้งเสีย
 เอาหัวเอ็นมาปอกเปลือกให้หมดเกลี้ยง
 ให้เกลี้ยง ผ่าน เป็น พอง ๆ รอย หัว
 แล้วจึงผ่านขวางเพื่อไม่ให้ขาง ๆ คัก ทน
 เอา กัก เชียง ขี้ มาล้าง น้ำ แล้ว คม ให้ สุก
 เอา น้ำตาล ฝรัง กับ น้ำ คอก ไม้ สัก ใส
 กะทะ ทอง ตั้งไฟ ให้ เคียว คกร ของ คั่ว ผ่า
 ขาว ขาง แล้ว เท กลั บ ลง กะทะ ทอง เอา ขน
 ตั้งไฟ ให้ เคียว คกร ทน หึง เอา แขนง
 มัน ทำ ไว้ ใส ลง พอ แขนง สุก หึง เอา
 เมล็ด ขมิ้น กับ หัวเอ็น ใส ลง พลับ แห้ง
 กับ กัก เชียง ขี้ ไว้ ใส่ หลึ่ง สัก ครึ่ง ปลง
 ลง ใต้ (ถ้า ต้องการ ให้ น้ำ เป็น สี เหลือง
 ใช้ หัวเอ็น ฝรัง อย่าง แท้ ละ ลาย ลง กับ น้ำ
 คอก ไม้ คั่ว ถ้า จะ ให้ เป็น สี เขียว กับ
 แขนง เหยาะ น้ำ แขนง โกลี เนียน ลง นิด
 หน่อย เมื่อ จะ ปลง ลง จาก เตา จะ ใช้
 วัช ประทาน ร้อน ๆ หรือ จะ แช่ น้ำ แข็ง
 ก็ได้)

๒ แห้ง “ไข่หวาน”

เครื่องปรุง ไข่เค็มเมืองจีน, ไข่สาหร่าย,
 มะพร้าว, น้ำตาลทราย.

วิธีปรุง เอา ไข่ เค็ม เมืองจีน มา ชูด คิน ออก
 ล้าง น้ำ ญ เปลือก ไข่ ให้ สด อก แล้ว จะ
 เปลือก พอ เอา ไข่ แขนง ออก ใต้ (อย่า ค่อย
 เพราะ ต้องการ ใช้ เปลือก) เปลือก
 ตรง ที่ จะ นั้น คให้ เว้น รอย แล้ว ล้าง
 ทั้ง ข้าง นอก ข้าง ใน เปลือก ให้ สด อก คว่า
 ลง ไว้ ให้ สด ัก น้ำ (จะ ทำ สัก กี่ พอง ก
 แล้ว ทำ จำนวน) เอา กะทะ ทอง ใส น้ำ
 ตั้งไฟ แล้ว หึง เอา น้ำตาล ทราย ฝรัง เท
 ลง ใน กะทะ ทอง เคียว ไป จน น้ำตาล จะ
 ช้น หึง ช้น เอา แต่ ไข่ แขนง ไข่ ขาว ออก
 ให้ หมก หย่อน ลง ใน กะทะ ร้อน หมก ไข่ ที่
 ค่อย ไว้ เชื่อม ไข่ น น้ำตาล ขี้ ไข่ แขนง
 แล้ว ปลง ลง ตัก เอา ไข่ แขนง ใส ซาม ไว้
 น้ำตาล เชื่อม ที่ เหลือ ตัก ไว้ คาง หาก
 เอา ไข่ สาหร่าย มา เคียว คั่ว น้ำ ฝน
 (ถ้า ใช้ น้ำ แขนง สาร ช่ม ไข่ จะ เหยย)
 เมื่อ เคียว แล้ว ช้น พอง เสีย ให้ หมก
 แล้ว เอา น้ำ เชื่อม ที่ เหลือ จาก เชื่อม ไข่
 ผสม ลง ชิม คให้ หวาน พอ คม แล้ว เท
 ลง ใน ผ้า ขาว ขาง กรอง เสีย ก่อน ล้าง
 กะทะ ทอง ให้ สด อก หึง เท ไข่ กลั บ ลง
 ใน กะทะ ตั้งไฟ เคียว ไป จน เห็น ยว ใน
 ระหว่าง ที่ เคียว ไข่ นั้น ชูด มะพร้าว
 คิน เอา แต่ หัว กะทะ พอ ไข่ เห็น ยว วน

แข็งแล้ว จึงเอาหัวกะทิหยอดลง คนให้
ทั่วกัน แล้วเอาเปลือกไข่ที่ล้างไว้
เรียงลงตามช่องลงถึง (เพื่อทำให้อยุ่ทรง) เอาช้อนข้อม ๆ ตักวันหยอด
ลงในเปลือกไข่แต่ละอัน แล้วจึงหยิบไข่
แฉกที่เชื่อมไว้ หย่อนลงในเปลือกไข่
ตักวัน หยอดทั่วไข่แฉก จนเต็ม ทุก ๆ
ฟอง ทั้งไว้จนเย็นจึงแกะเปลือกไข่
ออก หรือจะจัดลงจานทั้งเปลือกให้
ปอกรับประทานเองก็ได้ (การผสมวัน
ให้ระวังให้สละด้วย เช็ดมัสก แล้วจึงจะ
งาม อย่าให้เหลืองเกินไป)

ของว่าง

๑. น้ำ "ก้างคาวน้ำ"

เครื่องปรุง เนื้อหมู, มันหมู, แฉ่ง, ไก่,
ไข่ทะเล, หอมเล็ก, กระเทียมเล็ก,
รากผักชี, พริกไทย, ผักชี, น้ำตาล,
น้ำเค็ม, น้ำซอ (คือ น้ำต้ม กระตัก
หมูกระดูกไก่ กับเขี่ยเงิน ตามที่บอก
ไว้แล้วในตอนก่อน) แฉ่งสาลี่, หัวกะทิ,
พริกเข็ด.

วิธีปรุง เอาเนื้อหมู ล้างน้ำให้สะอาด แล้ว
หั่นชิ้นสี่เหลี่ยมอย่างเล็กที่สุด มัน
หมู แฉ่ง ก็ หั่น เหมือน เนื้อ หมู กระเน

สัก ๓ ของ เนื้อ หมู หอม เล็ก,
กระเทียมเล็ก ปอกซอยตามกลีบ กระเน
๓ ของเนื้อหมู รากผักชีล้างน้ำให้
สะอาดใส่ครกตำกับพริกไทย ทำไก่
แล้วล้างให้สะอาด เกลาเอาหน้าอกไว้
ล้างหาก คับ, หัวใจ และกระเพาะแข็ง
เมื่อ ทำสะอาด แล้วหั่นเล็ก ๆ เหมือน
เนื้อหมู แล้วเนื้อไก่แล้ว หั่นเล็ก ๆ
อย่าง เนื้อหมู ไว้ ผสม กับ เนื้อหมู บ้าง
เหลือนอกนั้น ต้มกับ กระตักไก่กับกระ
ตักหมูและเขี่ยเงิน (น้ำซอ) พร้อมทั้ง
หน้าอกไก่ เมื่อสุกแล้ว ตักขึ้น ฝัก
หน้าอก และเนื้อไก่ให้เย็นฝอย เอา
กะทะใส่น้ำมันหมู (อย่าให้มากนัก)
ตั้งไฟพอน้ำมันร้อน จึง เอา ราก ผักชี ที่
ตำไว้ ใส่กะทะผัดให้หอม แล้วจึง
เอาหอมกระเทียมที่หั่นไว้ ผัดลงไปด้วย
แต่อย่าให้เหลือง เอามันหมูผัดลงไป
แล้วจึงใส่เนื้อ หมู และ ไก่ พร้อม ทั้ง
เครื่องใน ที่หั่นไว้ ทั้งหมด ผัดคนให้ทั่ว
กัน เหยาะน้ำเค็มกลงไปคนให้เข้ากัน
เอาน้ำตาลทรายอย่างละเอียดโรยลงนิค
หน่อยพอแก่กร่อย ชิมดูเมื่อรคแล้ว
หั่นผักชี, พริกไทย ขึ้น โรยลงไปคนให้
ทั่วกัน ตักใส่ชาม หรือจานไว้ ส่วนหนึ่ง

จึงเอาแป้งสาธิตมาแต่งเสียก่อน แล้ว
ชก มะพร้าว คัน เอาหัว กระติ นวด แป้ง
ค่อยฟองเข้าผสมลงสักฟองหนึ่ง นวด
ให้เห็นยวดยิ่ง พอขึ้นได้ อย่าให้เหลว
จึงเอาแป้งวางลงบนกระดานสำหรับทำ
ขนมแล้วใช้ ไม้กระบอก หรือ ขวดกลิ้ง
ให้เสมอกัน อย่าให้หนาเกิน และอย่าให้
บางเกินไป แล้ว ฝ่า กระบือ อย่างเล็ก
แทนพิมพ์กดแผ่น ๆ กลม ๆ เอาใส่
ที่ ผัก ไร่ ใส่ แล้ว ทบกันเข้าบีบให้สนิท
บีบส่วนกลาง ของแป้งให้ สูง ขึ้นหน่อย
ให้สองข้าง เป็น ขี้ก ค่อยขยักคางควา
เสร็จแล้ว จึง เอา น้ำมันหมูใส่ กระทะให้
มาก ๆ ตั้งไฟ พอร้อน แล้ว เอาขนมที่
ขึ้นไว้ หย่อน ลงในกระทะ หลาย ๆ อัน
แต่อย่าให้แน่นนัก ทอดไปจนเหลือง
แล้วคักกลงผึ่งพอเย็น แล้วเอาใส่ขวด
โหลไว้อีกให้แน่น เอาขี้ทะเลมาต้ม
สุกแล้วแกะเอาเนื้อออกให้หมด ส่วน
น้ำมันหมูแล้วแกะให้เย็นรูปก้าม
อยู่อย่างนั้น เอารากผักชีล้างน้ำหั่น
แล้วตำกับกระเทียมให้ละเอียด เอา
หม้อที่ระแกงใส่น้ำมันหมูแต่น้อยเจียว
กระเทียม กับ รากผักชี ที่ตำไว้ ให้หอม
แล้ว ตักน้ำมันที่ต้มไว้ ใส่ลงกับผาพอ

เดือด แล้ว จึงเอาเนื้อไก่ และเนื้ออกที่
ฉีกไว้ โรยลง เหยาะน้ำเค็มแล้วชิมดู
เมื่อ รดเหมาะแล้ว จึงเอาขี้ทะเลที่แกะ
ไว้ พร้อมทั้งเนื้อก้ามใหญ่ใส่ลง เคี่ยว
ผักชีล้าง น้ำ สดขี้ให้เสีย น้ำโรย ลง
พร้อมทั้งพริกไทยป่น รับประทาน
กับขนม ที่ ทอดไว้ ทั้งร้อน จึงจะดี.

๒ แห่ง “เข้าเจริญสดทรงเครื่อง”

เครื่องปรุง กุ้งนาง, มะพร้าว, เกลือ,
พริกไทยป่น, รากผักชี, ผักชี, ใบ
มะกรูด, น้ำตาลทราย, เข้าสาร.

วิธีปรุง เอา กุ้งนาง มาหักหัว ปอกเปลือก
ล้างน้ำให้สะอาด หัวกุ้งปอกแล้วรูด
เอามันไว้ต่างหาก แล้วสับเนื้อกุ้ง
ให้ละเอียดเอามันกุ้งสับลงไปด้วย ชก
มะพร้าวขูดลงไป ด้วยแต่น้อย แล้ว สับ
ให้ละเอียด เอารากผักชีล้างน้ำหั่นตำ
กับ พริกไทย แล้ว เอาน้ำมันหมูใส่
กระทะนึ่งน้อย ผักรากผักชีให้หอม จึง
เอากุ้งที่สับไว้ผัดลงไป เอาเกลือกับ
น้ำตาล ทรายโรยลง แต่มื้อย ชิมดู
รด คี แล้ว หั่นใบ มะกรูดให้เป็นฝอย
หั่นผักชีให้ละเอียด พริกไทยป่นโรยลง

คนให้ทั่ว ตักใส่ชามไว้ แล้วจึงเอา
เข้าสารมาช้วนน้ำให้สะอาดใส่หม้อแล้ว
ใส่น้ำสักครึ่งหม้อตั้งไฟเคี่ยวไปจนเป็น
เจ้าเขยก็จึงปลงลงจากเตา เอาเตา
ขนม ครัวก ซัก สอาก แล้ว วาง บน อั้งโล่
พอร้อน จึง ตัก เข้าเขยก ละเลง บาง ๆ

เหมือน เขาค้าง บัดฝ่าละมี กระเนพอแข็ง
ทั่วทั้งเขยฝ่าละมี แล้วจึงเอาช้อนตัก
กึ่ง ที่ ทำไว้ ละเลงให้ทั่วให้หนาหน่อย
บัดฝ่าละมีเสีย อีก สักครู่หนึ่ง เขยขึ้น
เมื่อ แห้ง ครัว แชะได้ แล้ว จึง แชะ ขึ้น
เป็นใช้ได้.

๓๒๒. โฉนดหน้าท่านจะเตือนตนของท่านในการกระทำความดีได้ โดยไม่ต้อง
ให้ใคร เตือน.

ของ ศ. ด. พิชยญาติ

เพลงยาว

ของ

สุข ติมศิลป์

แดงรักให้ประจักษ์ในอักษร ว่าทรง
เริ่มมค้นต้นนิรันดร์ ทั้งจะทอนขั้วม้วยเสีย
ด้วยรัก ขนาดจิตร คึกวิคกอกแทบแยก
ปานจะแตกเหตก้วยหลงอนงค์หนัก แสน
สวาทมาสู่กายพาพิศรัย แล้ววันเห็นนงค
ลักษ์ณสลักแค้น เล้าเอตจิตพิศว่าทไม่ขาด
สาย ทั้งกระต่ายหมายดวงกับดวงแข ทั้ง
คำต้อยยังชม้อยชะเง้อแล ก็ได้แต่เชยชม
กรมอุทัย เปรียบทั้งชาติการสวาทหงส์
กาเผ้าคึกจิตรจำนงค์ด้วยหลังไทร เพราะ
สกุลบุญร้างเสียห่างไกล เหตุไฉนหงส์จะ
มองมาปองกา เหมือนคึงดวงคาราในอากาศ
ไม่สามารถจะล้าสัดด้วยหัตถา ข้อยการ
เปล่งวรัจะเศร้าเร้าเรา ระเื่อมเด็กคอกฟ้า
มิควรการ โอ้วคอกอกเริ่มไม่เจียมจิต

เห็นว่าผิดที่คิดเรียงเคียงสมาน คึกยิ่งแค้น
เคืองตาที่สามาน ไม่ควรพานแลพบประสพ
นวล อันดาเริ่มมสสารแนสสหาเรื่อง จึง
เป็นเครื่องเคืองใจไม่สงวน อานารักข
จิตเผ้าคึกจิตรวณ วาญวณวณเทวค
ฉวิไล หากจะตายหรือก่น่าจะสาธุ ทนเฝ
มูหะจิตพิศมัย ไม่ควรมากเพราะว่าวสนา
ไกล แค้นกระไรที่ไม่ยั้งระวังตัว หากเขา
รู้ถึงไหน ๆ ก็ช่วยเขา จะชมเขาเศร้ากมล
ด้วยชนหวั ยังไม่สมกับขงทนต์พันพัว
อาจะชั่วเสียด้วยรักหนักหนา โอ้วรักคึกค
เราไม่เท่าถึง หลงรำพึงเพื่อเพียงคึงเลี้ยงผา
ไม่เจียมรักกระคางจนร้างรา เสนหาไป
คนเกี้ยวเป็นเกลียวกลม ครั้นจะแจ้งกับยัง
แค้นระแวงรัก เกรงจะหักกลางคั่นไม้ทน

สม หากโชคช่วยอวยให้องค์อารมณ โคมฉายที่หมยมัน เมื่อกลิ่นหลังที่ยัง
 ที่ขึ้นชมก็ระกลายเหือกหายไป ทั้งคยมือ ทน อาประกันมิให้หมยต้องอาบคน ขอ
 คนละข้างพออ้างกล่าว อาทังควาเกิดเป็น มอประกายยังรักคีน้อง โภยตามคลอง
 เสี่ยงสำเนียงไค้ เมื่อขุณนอัยกระทมต้อง ชิมมระยาลงน โปรกเห็นคู่อริช่วยผ่อน
 ทรุมไ ทอกลาญให้คางยอมร้างรัก แม ปรน ที่ทุกขทนทนทวิฤคปอง ะเห็น
 ซาทีนไม่สมอารมณ์แล้ว ทั้งใจแน่วทำบุญ ้วยหรือไมโปรกไค้แจ้ง ช่วยชี้แจงผ่อน
 หนนให้หนัก หลังทอกลอฐานพยพาน ปรนที่หม่นหมอง เรียมระคอยทำรับประคย
 พักคร ภัยนงลักษณะอย่าให้ร้างไปห่างกัน ประคอง หวังว่านอองใจบุญการุณย
 ขอเสี่ยงสารวานขุณนสนอง ให้สมปอง

๓๒ คำ

๓๓. ท่านมีความรู้อจริง แต่ท่านไม่ใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์แก่ท่าน ก็เป็น
 เหมือนไม่มีความรู้ แล้วท่านจะพร่ำกำลังทรัพย์ กำลังกาย กำลังความคิด
 เพื่อหาความรู้มาทำอะไร.

ของ ฉ. ฤ. พิชยญาติ

ขบิณธโสมถวชาตค

คหิฉิยบท

อายตมไมน

(ต่อจากหน้า ๘๑๐ ฉบับชุด)

ฉันท ๐๐

๐ ทนโคพระนางพาล
ยคกรบรูษปลง

กัชยัยและจัยง
ปฏิทัทพิวอน ๑

ฉันท ๐๑

๐ เวเทิกทุมะนัส
โคยราชะอร
๐ วันนอทิเรก
ร่วมอาคเนใน
๐ จักยักรทำโทษ
เปนไวศยตรา

หฤทัยอนาจนอน
สละสถานวิไกล
นรผู้ทนงใจ
สยนาศน์นวินทรา ๑
มคิยัฎิยาทา
กทกนระให้จ ๑

ฉันท ๐๒

๐ ใหยกายตสธกทะท้าวอนประกรณี
รุตกรรรม

บรูษเฝ้าไหววอน

๐ นางพังก้อสทธรรม
ทำตาม

สคจิตคับรูษจำ

- ๑ อินวลามกระขานนี้พหุ
สามสิบสอง โยชน์คาม
ประจันต์
- ๑ ขรรคาวราชบุรุษกิจระสุขะภยัน-
-ศรายกัปกานัน
ละครวิ
- ๑ ครั้นพวก ไวรบุคิอณเฑาะปฏิบัติ
พรหมทัตถภูมิ
กการ
- ๑ ก็ส่งราชบุรุษแฉลงสู่ชะยุพาล
ทุกังคังกาล
กระไล
- ๑ รวมทั้งสิ้นสญูและเคษยคุลลภย
แก่พระนางวิสัย
แนะนำ
- ๑ ทอนารถสุธาทรรชชะกระทำ
ซึ่งพระนางก่อกรรม
วิเวร
- ๑ อันความชั่วกิดคัพทักวิวลทำนเกณท์
หลายผู้วิชัย
รำคาญ ๑
- ฉันทร์ ๑๒
- ๑ พรหมทัตถกัทพัทละนกระชาน
สัททหาร
ณะค่ายไชย
- ๑ ปางวิชัยสุทธะหนกักิพระภวนัย
ชำนะคักภย
เสก้มา
- ๑ จึงให้รำน่าที่ปวิชะนครา
พหิวิโสภา
ตลอดไป
- ๑ ห้อยเพลง โคมประทีปคฤณะตระชัย
พทุมาลย
วิวัชรกั
- ๑ ถนนหนทางปวิสุระอุลลผง
พระมหารัง
เจริญคา

๑ ครั้นภายนอกเสรีจลภักษ์วิศทา-
กยันท

-รวิมาคยา

๑ จึงเข้าไปรับสวณิณะมนตร์
อการฐาน

ระประคัยศรี

ฉันท ๒๒

๑ คณะพระมเหสียุวกาน-
คมเมธมาน

-กคมะนิตระสาน-

๑ และไปโรหิตกักิจะโคล
สินธุะไซ

ครทนต์ใจ

ภฏะตสพระฤทัย

คคิความ

๑ ยลระวลักษณพราหมณ์
คำวิถึงความ

วิชนะพระฤทธิหาม

เสนห์ใน

ฉบง ๑๖

๑ อ้าพราหมณ์ผู้เจริญไส-
ษณพเวทางคัยก

-ยเวทพงศ์ไพ-

๑ ท่านหรือคือพรหมจารี
สอาคปราศจากมลทิน

กายใจวิ

๑ ภาษาว่ากล่าวซื่อสัตย์
ปลากจิตคคิเมตดา

เอนนกันต์

๑ ท่านคงมีภริยา
เผ่าเทพพงศ์พราหมณ์

แน่นนัยโสภา

๑ ภรรยาท่านประเสริฐเลิศศรี
และเราก้เทียบเปรียบกัน

ประมาณโดยมี

๑ คือใครจักมีลักษณวรรณ
นำชมภริมัยเรใจ

ผ่องผกผิวพรรณ

๑ วสิษฐนิกคฤทย์
วัยสังคินนอกทาง

ละเป็นโฉน

๑) นั่งตรึกนึกอยู่แล้วพลาง
กล่าวแก่เลี้ยงราชเสาวณี ๑

สนองคำกลาง

ฉันท ๙

๑) อ้าวระนาฏ
อันพระคฤ
สัตรีเอนก
เป็นวสัททรม
๑) ผีวรุณิกษณ์

พันธของ
กัณฐิยะ
อุททะกะลี

สุวิลาศศรี
อนุโยกความ
นรเอกราช
ประธลี ๑
ชะชะคักคิทมของ
ฤๅจะเทียบมี
ชุตระแสงสี
บุษโณ ๑

ฉันท ๑๖

๑) ฉนั้นอันเรากัณฐิ
ซึ่งรวมทั้งเมษพรหมณ์

๑) ธรรมภาคคิทธิความ
ย่อมค้องคิตาชน

๑) ท่านก็ยังเป็นบุทคล
โชนไม้ในกษม

๑) มาเจ็ดขึ้นมาร่วมประสม
แล้วจึงค่อยกกลับไป ๑

ยิ่งกว่าหญิงไท

สิ่งโรงทงาม

คงคิทธิขวยชวน

เสรีกาลนิม

ภาพธำนิทานี ๑๔

๑) พังครุสขัตติหัตถ์วิชัย
ข้าแต่พระแม่มีงสุทวิชัย

๑) ราชะเป็นทศเคารพนบนอบ
ข้าเกรงอกุศลราชทัณฑ์

ขยบัลลภแลลงไข
อย่าทริสณผลกรรม
รักยิ่งชีพแลชีวัน
สุตริกสามารถหมายตาม

๑ ยินยโรหิตย์คชัตริย์
 ยมแล้วคชัตริย์คชัตริย์

๑ พระราชวังเป็นต้นจนจบ
ทั่วทุกฝัดยกศิธรลงไป

๑ ราชปรมหกลีบสัทมา
เขาทองหมกคกลวงราชเวร

๑ ข้าข้าแต่พระแม่พรนาง
คนใดก็ไม่ฝากนิตยนา

๑ บุกรบโรหิตทวิชา
ถ้าท่านศิษย์ไม่กระทำตาม

๑) ตามเวอร์นั้นเกิดพระแม่เจ้า
 อธิบายว่าแต่ชั่วชีวิตภาพงาม

๑. ถึงภกตคหิระะสัทพนชาติ
ขานกเฒะมิตตจกพลกรรม

๑ ทูลแล้วก็ขีวาทนกิจ
ฉิวพักตร์ของผดขำคะศิธร

๑ ทูตะปฏินะวตัสญ์! คต
พระนางพาด

๑ จรทกะคำวิทย์เหตุการณ
ปุโรหิต

๑ สยัมวตถะคุทรปัท
มุตสาวัต

๑ ผิดพระราชาเสด็จมา
ประการใด

๒
อธิบายพยาบาล

บ่ละชาบอกลุใจ

แก้บาทมูลสิกานย

ท่านย่อมรักทราบด้วยดี

สิ่งซึ่งทุกกษัตริย์

และไฉนไม่เกรงกรรม

ผิวเหล่านี้เขากอบกระทำ

๑ ๔๒ ๒
แผนการจัดทศวิชาศิลปะตาม

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
อธิบายเปรียบเทียบข้อความ

ราชภัฏพะพะลิตน

๒๑๕ ไปตั้งและคนจน

จากคณบดีแพทยศาสตรบัณฑิต

แต่สอากวิมลอธรรม

๔๒๖

ขยบเคตอุนคระโหลว

ห่อนสทกสท้านใจ ฯ

ฉันท ๑๕

កុច្ឆៈព្យាប័យ

๑
วิภละราญ

นยะม่ายบิด

และขลุ่ยเป่า

๑ วลกะนิวัฑ์คิลานใน
ยวรี
๑ กิยฎะมยะณคคิ
ปเลชกาย
๑ ปสริทะปะฐะชยาย
ละคักรัมม ๑

ฉันท ๑๒

๑ ปฐบันประทุกล
ทวหนทวิสนา

ฉันท ๒๐

๑ ครันสว้างอุไทยณะชอขสุเมรุ
พยุหน
๑ ภัทตรงคเสนกระบวนท้าว
และขกลอง

๑ พรหมะอินทรมโหระทักทอง
พระวงศา

๑ พรหมคณระอำมาตย์มุลลิกา
พยุท้าว

๑ ถึงจะมูวสิขฐ์มนัศกร
ประสิทธิศวี ๑

ลำน้าขานี ๑๑

๑ ครันเสวี่จาเคียบรพาท
ทักทายปราศัยวี
๑ โหระทาจวรายอำมาตย์
อัญเชิญเสกัจจกลา

ณะสิริไส

ปุละเมาทิ

กระท่าชยาย

ครุไทยวิสัศกรรม
อุษณยะเวร ๑

วคิณฐ์ก็เร่งตระเคียบมกะเกณท์

ประคองอวัชระคัศพิมล

พระวอประเทียบประทับลำของ

ก็คลายชยายชวรปทา

ก็ไคคัศวิสันหิต์พร

พระพรหมทักกับินคิ

แก่พระญาติและเสนา

พยากรณสิริกาล

เข้านเวศน์พระวังจันทร์

๑ พระบรมพรหมทัต
ไภฤกษ์เล็กพลชั้น

๑ สองข้างทางดำเนิน
รทิวปลิวลมพา

๑ คังโทะหมุ่บูชิต
เสียดขรธังสาธุการ

๑ พระชกม้าที่นั่ง
โคยรอบราชมณฑล

๑ ลงจากอาชาชาติ
สอศส่วยนัยนามของ

๑ เห็นศุภระหมอยอยู่
เหวยทวยเพราะโดน

๑ ข้าแต่พระผ่านเกล้า
อยู่ในสิริอา—

๑ ฟังข่าวผ่นาวัคค์
เห็นยานทวรวรรณ

๑ ยกหักถึเฆาะเกาะกัก
กล่าวสุนทรไฟ—

๑ เปนไวพระนงนิทระหลัก
ฤใช้คิลานภะประจัน

๑ ช่วยเป็ดทวารและสลัก
อย่าถ้อยมิจิคุนจะใคร—

ประทัยอัครโอกวรรณ
ทุกหมู่ทุกหมวดโยธา
ตกแก่งทวยเพื่องขุณา

ระย้าประทัยโอฬาร
จวงจันทน์อุปเกยณพุงสร้าน
ของปวงประชาอิงชล

ประทักษิณครยสามหน
จึงเข้าประทัยเกยทอง

ขรยาครแย้มขมย่อง
ไผ่สยมเหษีหลากไ ๑

ฉันท์ ๑๑

ก็ประภาคพิไลไป
วรรณภูมิมิมา

พระกณิษพระโรคา
—ศนรคณาจันทร

พระกัเริงครไสครร
อุปคทแปลกลไ

เสนาะกักวิไชยชัย
—เราะหะพระนามพลัน ๑

ฉันท์ ๑๑

สละเสียงสังกักรรณ
อรรธมประการไร

ทศนพิศกัฒมพลวิ
—กิศะยพระชาการ ๑

สุรางคณางค์ ๒๗

- ๑ เวียกอยู่สามครา พระนางจึงมา เขียวานทวาร
ไม่คมคัลเขื่อน เหมือนแต่ก่อนกาล แกล้งทำเป็นมาร... ยากลับขึ้นนอน
- ๒ พระเจ้าประคอง โลมลูบขนอง เชยคางบังอร
ประทัยกอกถาม กว้ยความอาวรณ์ ฝ่ายนางแสนงอน จึงแค้นวาวา ๗

ฉันท ๑๔

- ๑ ข้าแต่มคิศกรราช
เช่นสคริข้าพระปะธา—
- ๒ ก็ไค้มคิรวรเวศร์
เื้อะอะปลากิจะประคัง
- ๓ เมื่อพระศรีท้าวที่ปลาก
จงช่วยแดงยุบละอัน
- ๔ วลัยรัฐโศกะวิระจิตต์
กำเรียบะทุมะทะโ
- ๕ อ้างเหตุสถาปณิกันเือน
มลละข้าพระปะทะปอง

ฉันท ๑๕

- ๑ สกยคำเท้เท้าว
ทะเบ็งสุร์เลียงปาน

ฉันท ๑๖

- ๑ อูเหม่ละอ้ายทรยศะ
มอຍพะละอะคนหทัย
- ๒ เหวยคูทะคามวิชยะมาตย
สุมันทระฤณฐิสร—

ฉันท ๑๗

- ๑ ความโกรธกระ โทคผละพระนาง
กวักแกว่งพระแสงสุรกายาญ

มคิศกรพระเคชา
—ณะขณะพระชนม์ยัง
มหิษเณลิมวัง
กิระนไณกัน
หทยแจ่งสิริทนต์
วิกตะประการโค
มิทะสะพระราชภย
อติเข้าประสาททอง
และทนงลูกคนอง
ชำนะกิวสยรูปาล ๗

อระทะคะคินิกาท
ลวณะกระวายณะไฟ ๗

ชลลไณ
สิธกคณัญ
และอิกชยันต์
—พะเวระการ ๗

เสด็ทออกณะมุขมินาน ๗
พิโรธสังทุเสนา ๗

• ๑๓๓ •

๑ จักรวรรดิสยาม
—ขวดยุมา

© รอยนครกรรพ
กรรทำนไค

๑ ฝ่ายลีลามาคยา
ถอยออกพระโรง

๑. กระทำผิดปโรหิต
ปทุรณิกาม

๑ พระวิศิษฎ์โรตม์นัก
ชีพระคุณสิขรญาณ

๑ พระประภาศและหัตถิกวัก
กฏะรังสคัยพลา

๑ กฐะเขย่นลาคึก
พระพรหมทัตตประทาน

๑ อรรถาธิบาย
๑๑
ประพันธ์อักษรธรรม

๑. ฝึกร่วมช่วยชีวิตคน
และพระราชทรัพย์ใน

๑ เพราะข้าพเจ้ากลัวจะคว่ำสอย
ตะเข็บดักตะขโมย

๑ วิชญาพิณาคก่อน
คนจะแดงไป

พิชิตไปจับกระต๊าก—
 ลีละแขนโพยประจานไป
 ก็พิชิตฆ่าชีวิต
 จิตมาดัยมาแดงการณ

กัศระหนกหฤทยกราน
กัศระไฉณะการะพราหมณ

สิบตะโพยกระเวรตาม
 ลุสสานก็ทำการ
 สักระหนึ่งฤทัยหาญ
 กะแพศยานาง
 รัชสมัยมาคคิพราง
 คนจะแกลงการณ

แลพินิจพิจารณา
อิศริยะศัตว
ทศแห่งสถิตย์
กิจนอกแลภายใน
ก็ฮนารถฤทัย
พระคลังหลวงก็ล่วงโดย
ประกอบถนอกระทำโดย
จะล่วงลักปลาศไป
นำพาเข้าพระทรงชัย
มยะแล้วก็ตามที่

ฉบับที่ ๑๒

๑๗ กุมภาพันธ์

ฉันท ๑๒

ฉันท ๑๒

ฉันท...

๑ ฟังว่าต่างเห็นจริง
ก็พารลั

คสศระพาที
กละทอ้งพระโรงชัย-๑

ฉันท...

๑ พระพรมหมทักพิศ
กชเหตุทัก

สุพักครักก็อวลัย
พระคำรัสเพราะความหลง ๑

ฉันท...

๑ เหวยโดนเจ้าวสิษฐพงศ์
วิไลไปลงประเวณี

พิศณุกระทำทง

๑ สังกวคเสนหิมเหย
เวกละพิธิพระเวทวงค์

ชดคัยยิบกั

๑ พระสรวเพื่ออินคำรัสพลาง
อุณหิกทางสนองทูล

ชณะชาวทนะวาง

๑ ข้าแต่พระมิ่งมหेश्वร
ศรีธรณทศธรมา

ภคทะระอุระนุญ

๑ ข้ายาทยังเกิดกระกุลภา
กุลระรรยาศุพิณจุ

วระระระสุพาร์

๑ ปาณาติยาตะช้วน
ก็มีฆ่าฟันเพราะกายใจ

กยัลักระระพระรณ

๑ ชกนินาทานะลักโค
หญาักทวงโรฤเคยปอง

ปณิธิทนะโย

๑ กาเมสุมิระฉาครอง
นรอนปองก็เปล่ากาย

มทนะนระฉิของ

๑ มุสวาทาทคิลชาย
ปากจิระหมายฤพม

ยทวิหิกัประจำกาย

๑ สราเมรียลเวรี
อยู่จะหญาพลไยแล่มรส

๑ ไฉนเล่าพักทรยศ
ข้าระกำหนทวงถวาย ๑

๑ ขณะทักไป
ระแ่งคหรวาย

๑ กักคิหิระสัคย์
พระนางกัยวนัย

๑ วยละคาคโทษ
กำรัสบักสัใจ

๑ วรณัสธรรม
พระองค์ประภาศก

๑ สดุดีเสษ
พระองค์พระโองการ

๑ พังกิริผิกใจ
คุมบรมมา
กรัวยเป็นสัคย์
กัวยพระนางอัน

๑ ึ่งสอยหญิงถ้อย
สุกเฮาชนะ
พระพรหมทัก
ให้ผลลาญชัยพลัย

นิประคิหิระสัคย์

พระอิกขะมอรัส

ฉันท ๑๑

ณพระมณเฑียรโดยหมาย

ภรรยัพระภู่

คหิหิระสัคย์

มทหะยังอาใจ

มิกระทำระเป็นภัย

และกัระพระนางมา

ประยุระพระราช

รสุชะแก่นงคราญ

ลอสัทธิธรรมผิกพาล

หุตะสียสัคย์ ๑

ฉันท ๑๒

ึงให้เสนา

สอยสวนยืนยัน

ว่าเกรงราชทัณฑ์

ทพาลยังคัย

เหตุพลอยปันปะ

ร้องให้ปากกรัย

ให้มัทคุมรัย

ทั้งหกสัยหักคน ๑

๑ กนิษฐพระสงฆ์
ภกวิเศษใน

ฉันท ๒๐

๑ จิงปุโรหิตะกัณฐยุด
สถาพร

๑ ข้าพระศรีวิฐะมกุฏยว
ทศทิศ

๑ ทุกษะธัตถภาพเพระครองจิตติ
ภิเนกกรรม

๑ ขอพระองค์ประทานอนุญาตมุขัส
พระสุธรรม

ฉันท ๘

๑ พังครุปุโร
สุกจิตะณั
จำอนุญาต
พระครูสถาน

๑ ละภุณิมิต
สู่พระพนั
ยัตถนุอาคม
ภูณฐะกัณ

๑ ยัษฐะปฏี
อายุลกาล
พลนิสงฆ์
ภิภวะใน

อิติภทวนไพร
หิมะพานต์ชยะชนม์

นิคาหะศกัณฐิวิมล

พระศกัณฐิอานภาว์ชวร

อคาริกรัษะบรรพชิต

ยะระจิตยวิจิณยม

หิตไตตัน

วระทักทาน

คทะโฮงการ

กักรล

โภคะสลัก

ทะมะมณี

กัระณั

นิจะญาณไฉน

ยติเนนนาน

ชีวะประไล

รุติชาติไป

สุชติพรหมา

กษัตริย์

วิเศษ

กษัตริย์

พมฮูจาม

โผล่ท่ามกลางความมืดมนตอนกลางแห่ง
ราตรี---ไกลออกไปยังทุ่งอันเวิ้งว้างซึ่งไม่มี
อะไรปรากฏ นอกจากแต่ความมืดมิดทุกขุม
และความเงียบสัทธานเข้าปกคลุม เป็นเจ้า
ของถิ่นอยู่โดยตลอด เจ้าข้า! นอกจาก
จะได้ยินแต่เสียงร้องแห่งจักจั่น แลอะไรอยู่
ระเบียงเซื่องเซ้งเท่านั้น

แท้จริงคนวันนี้เป็นคนวันข้างขึ้น ดวง
จันทร์คงเสี้ยวกำลังไถลขึ้นมาทางทิศตะวันออก

ตก แต่ว่ายังมีทันพ่นเพลิงมรกตเขาซึ่งแล
เห็นได้หลัว ๆ เป็นทิวียักจากทิศเหนือลงไป
ทางทิศใต้จนสุดลูกหูลูกตา ขณะนี้พระพายได้
กะพือพัดพาเอาความหนาว รากทะเลไอโอ
เนียนผ่านมาในกลางทุ่งอยู่โดยยลวิ-- ความ
เยือกเย็นนั้น สามารถพอที่จะทำให้ผู้ต้อง
สัมผัสรู้สึกหนาวจนลูกขนพอง

ดูเหมือนเวลาที่กำลังจะอยู่ในราว
ยามดึก --- เพราะปรากฏอยู่ว่ามีดาวบางดวง

ค่อย ๆ เคลื่อน หายไป จาก เฝิงหวา ดังกล่าว
แล้วนั้น

คุชฉี ภาพ ยัง คง สงบ นิ่ง อยู่เป็น ปรกติ
แต่ว่ามีข้า -- ก้อนครึ้นไปเสียสิ้นเชิง มี
เสียง ๆ หนึ่ง -- เสียง นั้น เป็น เสียง มนุษย์
กระตือรือร้นใคร่คนให้ร้อง ทั้ง นั้น ขึ้นในท่าม
กลางความมืดแห่งทุ่งอันกว้างนั้นเอง

หากนั้น -- ก็ไ้ยิน เสียง คาย ต่อ คาย
กระทบกันดังเป็นจังหวะระโศน บางคราวก็
มีประกายไฟพุ่งแลอยู่แปลบแปลบ มีเสียง
ม้าร้องและเสียงคนครวญครางด้วยความรีบ
ป่วนทั้งนั้นก็ออกไปตลอดทั้ง ประจวบเหมาะ
กับทวงจันทร์ค่อย ๆ แสงมี โสฬสขึ้นมาเห็นออก
ภูเขาแต่เพียงครึ่งหนึ่งของเสียงหลายแห่งเป็น
พวยพุ่งลงสู่ทุ่งนั้นแล้ว ๆ กระทำให้เห็น
ภาพเหตุการณ์ อัน น่าหวาดสยของกลางทุ่งนั้น
ไ้แต่เพียงวาง ๆ

ภาพนั้น -- เป็น ภาพ ของ มนุษย์ นัย เป็น
จำนวนกว่าพันคน สวมเกราะเหล็กอย่าง
มันคงถือหอกและดาบเข้าทำการต่อสู้กันด้วย
อาการอันน่าเลียด ฝ่ายหนึ่งมีกำลังแต่เพียง
เล็กน้อยวิ่งออกมาจากขอบทุ่งทางคานเหนือ
ผู้เป็นหัวหน้าฆ่าสัตว์ สวมหมวกเหล็ก และ
ใส่เกราะเงิน เมื่อต้องแสงรัชนีกรก็บังเกิด
เป็นเงาเลื่อมระยับ ท่าทางของเขาเป็นสง่า

พุ่มฐาน สวมด้วยลัญจณ แห่ง ผู้นำทัพแล้ว ทุก
ประการ เขา หือ ม้า ออก หน้า พรรคพวก
มือขวาดึงดาบขึ้นเหนือศีรษะ และแกว่งไกว
มิได้หยุด ส่วนมือซ้ายถือโล่ที่เป็นรูปไข่
นำพลเข้าประจัญบาน กับ ฝ่าย ปฏิบัติอื่น มี
จำนวนมากกว่าอย่างทั่วหาญ !

อีกฝ่ายหนึ่ง มีจำนวนหลยร้อย แลครว
กับลูกคลื่นในมหาสมุทร วิ่งโหลกกันมาทาง
ทิศใต้ และได้ปะทะกับฝ่ายที่มาทางเหนือ
ตรงกลางทุ่ง !

ทั้งสองฝ่ายให้ร้องด้วยความศกกระองใจ
ต่างฝ่ายต่างกล้าเข้าหากัน เสียงคายต่อ
คาย ที่กระทบกันดังกราว คล้ายกับลูกเหล็ก
ปรกาฏ เป็น แสง ประกายระวาว วิบ ทำลาย
ความมืดไปเสียชั่วขณะ เสียงหอกที่กระทบ
กับโล่ -- เสียง ม้าร้อง อยู่ยังมี กอปร ด้วย
เสียงคน ครวญคราง ช่วย กระทำให้ละคร
ฉากนี้ น่าหวาดสยของ แก่ ผู้ที่ไ้ พยเห็น
เป็นอย่างยิ่ง

อนึ่งนั้น ณท่ามกลางพลรบพวกที่มา
ทางใต้ มีชายผู้หนึ่งรูปร่างกำยำล่ำสัน มี
ผิวหน้าดำคล้ำหมก สวมเกราะเหล็กทั้ง
แต่ศีรษะจนจดหัวเข่า นิ่งอยู่บนหลังม้าด้วย
ท่าทางอันเป็นสง่าน่าเกรงขาม เขายกดาบ
ขึ้นแกว่งไกว เหนือศีรษะ คุ ผู้นำทัพทางฝ่าย

เห็น พลางร้องตะโกนปล่อยเขาออกเขาใจ
ทหารของเขาควายน่าเสียงอันถึงสะท้อน

“พวกมันน้อยกว่าเรา! เรามากกว่า
มันอยู่หลายร้อยเท่านั้น เราจะกลัวมันไป
สหายเปอร์เขียนทั้งหลาย จงเร่งทำการ
ให้แตกหักลงไปเลยกับเด็ก!”

มีเสียงโห่ขานรับคำพูดอันนั้นก้องขึ้นอย่าง
แน่นแน่นอีกครั้งหนึ่ง แล้วการต่อสู้ก็กระทำ
สืบไปอย่างคึกคะนอง

มาครว่ากำลังของฝ่ายที่มาทางบ้านเห็นอ
ระมีแต่เพียงเล็กน้อยก็วิ่ง แต่ ว่า ใจ ของ
คนเหล่านั้น เต็มไป ด้วยความหัวท้าวปราศ
จากความย่นระบือทอดเลยสิ้นแล้ว ถึง
ปรากฏอยู่ขณะนั้น ว่า พวกเหล่านั้นได้ วิ่ง ผ่าน
เข้าไปในพวกฝ่ายใด ใช้ดาบและหอกฟันแทง
ทะลุไม่เลือกหน้าว่าใคร ผู้เป็นหัวหน้า
ยี่สิบมาให้เล่นข้ามศีรษะ พวก ศัตรูไป ทยุค
เต็น้อยู่ในระหว่างกลางอย่างน่าชม ครั้นแล้ว
เขาก็ใช้ดาบฟันฟาดเหล่าปฏิภักษ์อย่างไม่มีคิด
แก่ชีวิต ฝ่ายศัตรูเมื่อเห็นความหัวท้าว
ของเขาเช่นนั้นก็พากันท้าวทกระจาม เบิก
ช่องให้ประมุข ฝ่าย เห็น ยี่สิบ มา วิ่งวนไป
ให้สะควก

หัวหน้า ทาง ฝ่ายใด ซึ่ง สวมเกราะเหล็ก
ยี่สิบมา ค้อนศัตรู ให้ถอยกลับ พลาง ร้องกำชับ

บริวาร ของ เขา ให้ ทำการรบ จน สุด ความ
สามารถยี่สิบขาดเสียง คราวหนึ่งขณะที่เขา
ยกดาบขึ้นฟันฟาดเหล่าศัตรูเพลิงอยู่นั้น ก็
มีกายเล่มหนึ่งพุ่งตรงไปยังหน้าอกของเขา!
ประมุขฝ่ายใด เบินตัวหลบลึงไปข้างหลัง
อย่างว่องไว และ เกือบพร้อมกันนั้น เขาก็
เลือกดาบไปสนองผู้ที่แทงเขาก่อนโดยมิต้อง
ดูหน้าว่าเป็นใคร?

แต่ ขณะที่ เขา สบ หน้า ของ ประมุข นั้น
ประมุข ทาง ฝ่ายใด ก็ ยี่สิบ แล้วยอกมา อย่าง
น่าเกลียด

“เลียวนิคาส!” เขาร้องด้วยความยินดี
“เจ้าหรือ? ออ! ก็แล้ววันนี้กองทัพของ
เราจะผ่านเขาไปโดยปลอดภัย และเจ้าจะ
ต้องตาย!”

ฝ่ายเห็นซึ่งถูกเรียกนามว่า เลียวนิคาส
หน้าบาง พลางตอบด้วยสำเนียง กระซอก ๆ ว่า
“ข้าหนักแล้วเจ้าคือ มาร์โคเนส อ้ายเซอร์
เซสนายของเจ้าไปมุกหัวอยู่ที่ไหน? เมิน
เสียก่อนเถะ มาร์โคเนส, ถ้าหากหัว
เลียวนิคาส — หัวหน้าขาว สยาร์คานไม่หลุด
จากไปแล้ว เจ้าจะ ผ่าน เขาไปโดยปลอดภัย
เอเรเนสไปไหนอีก?”

มาร์โคเนส ยี่สิบขึ้น “อะ! เจ้าจะเก่ง
ยังใจเทียว เราจึงจะผ่านเขาไปโดยปลอดภัย

คอยดูเดชะ กษัตริย์สวามิภักดิ์เกรงกว่าเรา
หรือไม่?”

ครั้น แล้ว มารี โคนส์ ก็พุ่งกาย ตรง มายัง
เลียบนิคาส์สุดแรงเกิด ราชาสวามิภักดิ์
พลิกข้อมือยกกาย ของ ประโยชน์กระเด็นออกไป
ข้าง ๆ มือซ้ายถือโล่หักกระชังไว้กับหน้าอก
มือขวาเงอศายฟาดลงไปยังกลางกระหม่อมของ
มารี โคนส์เป็นการตอบแทน มารี โคนส์ ซึ่ง
สอกลั้วไว้ด้วยแขนซ้ายยกแขนขวาขึ้นไว้
ไว้ โดยฉับพลัน เขาคำรามออกมาอย่าง

น่ากลัว ครั้น แล้วก็ชักม้าเข้าชนม้า ของ พระ
เจ้า เลียบนิคาส์ อย่าง ชั่ว เลือด ประมุข
สวามิภักดิ์ ทรงบังคับม้า หลบเลี่ยงไปทางขวา
พอมารี โคนส์ถลันตัวก็ทรงเงอศายฟันตรงลง
ไปยังกลางกระหม่อมอีกแต่พลาค! มารี โค
นส์ ก็เจ็บร่างร่นขึ้นไปอยู่ที่คอมา ดังนั้น
กายของ พระราชา จึงถูกหลังม้า ามส่ง ลงไป
ม้าของ มารี โคนส์ ร้องเสียงกึ่งก้อง แล้วกล้ม
พยุลงซากใจตาย!

มารี โคนส์ กระโดดแล้ว ลงเสียวทันทีที่
ขณะนั้นความ โกรธแค้นใจ แล่นขนานซิกที่สูง
สุด เขาเงอศายวิ่งเข้ามาระพันพระเจ้า
เลียบนิคาส์ เสียให้ย่อยยับ ลงกับมือ แต่
มิได้... เขาเองเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อรรถมา
ผู้ที่อยู่สูงกว่า ย่อมมีโอกาสได้เปรียบเสมอ!

ราชาสวามิภักดิ์ ทรง บังคับ ม้าให้แผ่นเข้า ชน
ประโยชน์เต็มแรง มารี โคนส์ ไหวด้วยพยุทวี
ลงติด กับพื้นดิน เสียวทันที ม้า ของ พระเจ้า
เลียบนิคาส์ จึงข้ามหัวไป

“ลง จากหลังม้า ชั่วเจ้า!” มารี โคนส์
ร้องทำ “เจ้าได้เปรียบกว่าเรานักหนา”

ประมุข สวามิภักดิ์ ทรง ทัก ที่ จะ ให้
ความยุติธรรมแก่ฝ่ายประโยชน์ ชั่วขณะที่
คำท้าทายของ มารี โคนส์ สุกสันดลก็ทรง โศก
ลงจาก หลังม้า ชูกายไว้ เข้าใส่โดย มิได้ ครัส
อย่างไรสักคำ

ถ้าเช่นนั้น พลรบทั้งสองฝ่ายต่างก็เข้าประ
กายต่อกันและกัน ฝ่ายหนึ่งแทงฝ่ายหนึ่ง
ก็พยายามขัดขวางจนสุดความสามารถ และ
ฝ่ายหนึ่งพ่น อีกฝ่ายหนึ่งก็ด้วยไว้ไว้ ข้าง
คนพลยิงพลาลงอีกฝ่ายหนึ่งก็รบจ้วงฟันโดย
มิได้ชะงัก เสียงโห่ร้อง ก็ก้องอยู่ตลอด
เวลารบพุ่งระดมของตลึงพยุคลุ้มเวหา สังเกต
ทุกทั้งสองฝ่ายนี้ ทางฝ่ายเปอร์เซียนมักจะ
เป็น ฝ่าย เสียเปรียบ มาก ที่ สุด แม้ ฝ่าย
สวามิภักดิ์ คือฝ่ายที่มากทางทิศเหนือจะมีกำลัง
แต่เพียงเล็กน้อย แต่ก็ยังสามารถปราบ
ประโยชน์เสียจนร่อนหัวไม่ติด ทหาร ของ
มารี โคนส์ ต้อง สิ้นชีวิต ลง เพราะ กาย อันคม
ของสวามิภักดิ์ ลั่นตายเกลื่อนทุ่ง

เสียงลยของ อา! ท่าน...ท่านคิดเช่นนั้นหรือ?

ความเป็นจริง ถ้าออกชื่อ 'แผ่นดิน
คอกเอโมบีเล' แล้ว คงไม่มีผู้ใดจะชุกตึก
ได้ว่าสมควรจะเป็น แวนแคว้น สำหรับการ
ซึ่งชัยที่เหมาะสมเลย เหตุว่าคำขอสัญญา
กับปลายแดนของประเทศกรีซ...ประเทศ
ซึ่งกำลังอุดมสมบูรณ์ไปด้วยศิลปวิทยา อย่าง
รุ่งเรืองในสมัยที่กล่าวถึง โดยมากแห่ง
การสงครามนั้น ถ้าหากฝ่ายปฏิปักษ์ของ
ประเทศล่งเจ้าเข้ามาแล้ว ราชาแห่งกรีซ
จำต้องส่งกองทัพออกไปต่อสู้ป้องกัน อยู่ใน
แถบเฮลเลสโปนตัส หรืออื่น ๆ ด้วย ความ
ประสงค์อย่างมั่นคงที่จะไม่ยอมให้ศัตรูล่ง
เจ้าเข้ามาเหยียบดินแดนได้ แม้แต่เพียง
ก้าวเดียว!

แต่บัดนี้...ความจำเป็นยิ่ง! มัน
เป็นความจำเป็นที่จำต้องยอมให้ศัตรูล่งเจ้า
แดนมาจนถึงเอโมบีเลอย่างที่สุด! ด้วย
ว่า...ณวาระนี้ ประเทศกรีซ กำลัง ติ่งงาน
สำคัญ คืองานเล่นกีฬาของสรวงเทพยเจ้า
อันศักดิ์สิทธิ์ เป็น ที่ นัย ถึง ทั้ง หลาย อยู่ ที่
โอลิมเปีย

ราชาแห่งประเทศกรีซ เมื่อได้ทราบข่าว
ประทุษร้ายกองทัพมาย่ำยีดินแดน อันเป็นของ
ทรงกันนั้น ครั้นจะรีบยกกองทัพไปป้องกัน

ริมเขตแดนให้ทันทั่วทั้ง ก็ติดขัดด้วยเหตุต่าง
กล่าวแล้ว จึงได้มีบัญชาให้ประเทศสาร์ตาน
อัน เป็น สัมพันธมิตร ยกไป ชักขวางไว้ลำคับ
หนึ่งก่อน

ในจำนวนชาวสาร์ตานที่ออกไปทำการ
มีเพียง ๓๐๐ คนเท่านั้น นอกจากนั้นก็
ทหาร ของ กรีซ และ เทสซา เลีย ยะ ปน กัน
กองทัพสาร์ตานใน ความ ขยันของ เลียว
นิคาสได้เคลื่อนขบวนไปโดยเร็วอัน และ
ได้ ประทะ กับ กองทัพ เปอร์เซียน ที่ แวนแคว้น
เอโมบีเล

ทั้งสองฝ่ายได้พยายามต่อสู้กันอย่างเข้ม
แข็ง มาว่าชาวสาร์ตานจะมีจำนวนเล็ก
น้อย กว่า ก็ ยัง สามารถ ป้องกันกองทัพ เปอร์
เซียนมิให้ ด้พิชิตเข้าไป ถึง กรุง เอเธนส์ได้ ถึง
๒ ครั้ง รวมทั้งครั้งที่มีชัยเมื่อครั้งด้วย

เช้าวันนั้น เลียวนิคาสราชาแห่งสาร์ตาน
ประทับ อยู่บนเกาอี้ ด้วย พระอิริยาบถ อัน เป็น
สง่าผ่าเผยงาม... เหล่านักรบซึ่งสวมเกราะ
เหล็ก ถือ อาวุธ เคียวม พริ้ม ที่ จะทำการ สง
ครามได้ทุกขณะต่างก็ยืนแวดล้อมอยู่โดยรอบ
ขณะ นั้น พระ พักตร์ ของ พระ เจ้า เลียว นิคา
สแสดง เข้มไป ด้วย สี พระ โลหิต แห่ง ความลำ
ราญพระทัย อา! แน่แล้วพระองค์กำลัง
มีพระทัยเขื่อม เนื่องด้วยภารกิจที่ ด้ รับชัย

ชนะอย่างงดงามมาแต่เมื่อคืน

พระอาการอื่นหนึ่งซมึนตลอดเวลาที่ประทับ
อยู่ในท่ามกลางบริวาร, พระพักตร์กลมแบน,
พระเนตรดำ และโต ปรกคลุมไปด้วยพระขนง
อันคก, พระมัสติงงอนโค้ง และพระอุระอัน
กว้าง ผึ่ง ผาย เหล่านี้ ดูช่าง เหมาะแก่ หาระ กับ
ลักษณะแห่งนักรบ ผู้กล้าหาญ โดย พรหมมุล
พระองค์ทรงรู้สึกได้ เป็น อย่างดี ว่า ชีวิต ของ
ชาวชนกสิกรทั้งหลายบัดนี้อยู่ในเงอพระหัตถ์
ของพระองค์ทั้งสิ้น พระองค์ทรงดำแหน่ง
แม่ทัพของกรีกซึ่งมาขัดขวางที่เอโมบีเล
นี้ชั่วคราว ถ้าหากว่าพระองค์ปล่อยให้กอง
ทัพเปอร์เซียนี้หักไปได้แล้ว ความพินาศ
ฉิบหาย จัก ต้องมาสู่ ประเทศกรีซโดย มิต้อง
พรวงส่งกา

ความมีชัย! การรบอย่างเข้มแข็งซึ่ง
ราชาสปาร์ตันได้ ้วยผลที่สุดถึงสองครั้งนั้น
จะไม่ ทำให้พระองค์ ทรง รู้สึก บั๊ค ปราโมทย์
พระทัยเยียวหรือ? โอ! ชัยชนะเช่น
สิทธิของพระองค์แล้ว

ขณะที่พระเจ้าเลียวนิคาส ทรงบัญชาการ
ต่าง ๆ อยู่เนั้น หมู่ลาคตะเวนสปาร์ตัน
หมู่หนึ่งได้ควยห้อมล้อมมาแต่ไกล เมื่อดวงคำย
ผู้เป็นหัวหน้า ก็ ลง จากหลังม้า รีบ เข้าไปเฝ้า
พระองค์โดยรีบร้อน

อาการของเขา ซึ่งปรากฏอยู่ใน บัดคนนั้น
กระทำ ให้ทวย นักรบ ทั้ง หลาก รู้ ลึกใจ เค้น
อย่างที่สุด ต่างก็พากันคิดว่าคงมีเหตุอัน
ร้ายแรงอย่างใดอย่างหนึ่งอุบัติขึ้นเป็นแน่แล้ว
“ได้ โปรดเกล้าพระเจ้าข้า” หัวหน้าหมู่
ลาคตะเวน ซึ่งมีร่างกำยำล่ำสันนั้นทูลด้วยน้ำ
เสียงอันสั่นด้วยความเห็นคเห็นอัย “กองทัพ
เปอร์เซียทั้งหมดกำลังออกเดินไปในทางแคบ
ข้างหลังภูเขานั้นแล้ว!”

พระเจ้า เลียวนิคาส ทรงสะทึงงันทั้ง พระ
กาย พระเนตรของพระองค์เบิกโต แทบ
จะไม่ ทรง เชื่อ ว่า พระองค์ได้ สะดัย ชาว ร้าย
เช่นนั้น

“ขมมัน!” ทรงร้องพระเสียงกึ่งลั่น
“พวกเราเตรียมตัว -- เร็ว! ถ้าเปอร์เซีย
เลือกหนทางนั้นเดินไปอย่างตลอดพลอดปลง
แล้ว เราคงฉิบหาย--เอเลนส์ก็คงพินาศ!”

“กองหนุนของเรากำลังตามมาแล้วพระเจ้า
ข้า” อำมาตย์ผู้หนึ่งทูลสนอง “มันคง
จะไปไม่ได้ตลอด”

“ทำไมมันจึงรู้จักทางอ้อมนั้น และเดิน
ทัพหลักหนีเราไป?” พระราชาตรัสถาม
ขึ้นอีก

“ข้าพระเจ้าทราบแล้ว” หัวหน้าลาคตะเวน
ทูลตอบ “มีชาวเทสซาเลียผู้หนึ่งรีบสนทน

จากพระเจ้าเซอร์เชส ลอยน้ำทัพเปอร์เซียน
ไปตามหนทางนั้นพระเจ้า

ราชา เลียนนิคาส ผลลูกชิ้น จากที่ประทับ
ด้วยพระอาการอันเต็มไปด้วยพระพิโรธเกรี้ยว
กราก พระพักตร์ของพระองค์เป็นสีม่วงเข้ม

“ไป...เร็ว!” ทรงบัญชาพลางเสด็จ
ออกไปนอกค่าย “ขึ้นมา! หือไปตาม
ทางลัดนี้ เราคงทันมัน!”

ครั้นแล้วพระราชกษัตริย์ประทับบนหลังม้า
ขาว ทรง คอย หือไป ตาม หน ทาง แคบ ๆ
นำหน้ายี่วราของพระองค์ทั้งหลายโดยปราศ
จากความเย่อหยิ่งพระทัย

ครึ่งชั่วโมงให้หลังไปแล้ว กองทัพกรีก
ก็มาหยุดอยู่บนเนินแห่งหนึ่ง พระเจ้าเลียว
นิคาส ทอดพระเนตรลงไปยังเหตุการณ์ในลาน
ทุ่งข้างล่าง ขณะนั้นภาพแห่งกองทัพเปอร์
เซียน อันมี จำนวนมากมายราวกับลูกคลื่นใน
ท้องมหาสมุทรกำลังไหล ออกมาจากช่องแคบ
ปากช่อง หุบ เขา มีซาก สายไม้ ที่ ปรากฏ กับ
พระเนตรของพระองค์โดยฉับพลัน

“เราต้อง เข้าตีมันเดี๋ยวนี้!” รับสั่ง
ออกมา ภายหลัง เมื่อใด ทรงคิด อย่างลึกซึ้ง
แล้ว “เรายอมตาย!”

ข้าก คำ คำรัส พระ ราชา ผู้ หัวหาญ
ปราศจาก ความขามเกรง ก็ ชักม้า ลงไปจาก

เนิน ทรงชักพระแสงออกจากปลักชูขึ้นแกว่ง
ไกว อยู่เหนือพระเคียว นำพลรบ ของพระองค์
ตะลุย เข้า ไป ใน กอง ทัพ เปอร์ เซียน โดย
มิทันรู้ตัว

พระเจ้าเลียนนิคาส ร้องตะโกนขึ้นครั้งหนึ่ง
ครั้นแล้วก็ทรงห้อมม้าย้อนกลับลงไปทางทิศใต้
พระองค์ ทรงฟันแทง ชาว เปอร์เซีย นสองข้าง
ทางที่ผ่าน เล่น อย่างมหาสนุก พวก เปอร์
เซีย นไม่ทันรู้ตัว ก็ พากัน ตันตื้น ตระหนก
ตกใจ แหก กระเจาย ออกไป เหล่า นักรบ
สปีอาร์ตาน และ กรีก ก็ ชัยม้า ตะลุยไล่ฆ่าฟัน
ปรบกำอย่างบ้าเลือด คิดตามราชาของตน
ลงไปทางทิศใต้

ทั้งนั้น กองทัพ เปอร์เซีย นจึงจำต้องหยุด
ชะงัก คุ้งหนึ่งนั้น ก็เกิดรบกันเป็นคู่ ๆ ไป
ตลอดลานทุ่ง ชาว เปอร์เซีย นมีจำนวน
มากกว่า ก็ พากัน ห้อม ล้อม ทหาร สปีอาร์ตาน
และ กรีก เสีย อย่าง หนาแน่น ราว กับ ผึ้งมด
แต่แม้กระนั้นก็ ทัพ สปีอาร์ตานก็หายอม
จำนนง่าย ๆ ไม่ คงหวดซ้ายขวาต่อกร
กับ ปรบกำ โดย มิติด ฮาลัย ต่อ ชีวิต ของ ตน
สักน้อย

พระเจ้าเลียนนิคาส กับ ชาวส สปีอาร์ตานอีก

๒-๓ คนคอยม้าหือผ่าขบวนเคียวของเปอร์เซีย
ไปจนถึงปากช่องหุบเขาอันเป็นหนทางที่ทหาร

เปอร์เขียนไหลหลังออกมา นั่นต่างคนต่างใช้กายฟักฟัน ทหาร เปอร์เขียนล้มตายระเนระนาด ทั้งสามคนคอยร้องทำลายกำลังที่ไหลออกมาจากช่องเขา แต่ถ้ายึดทวาร เปอร์เขียน ถูกดาบร้องครวญครางอย่างน่าเวทนาเป็นที่สุด นายทหารคนหนึ่งไม่ทันระวังตัว ก็ถูกพระราชารั้มด้วยพระแสงพระสุทนต์เข้าไต่กายคอ

ถ้าเช่นนั้น น่าจะเป็นเพราะฝ่าย เปอร์เขียนรู้ตัว หรืออะไรอย่างไรรู้ก็ตาม เปอร์เขียนได้หายชงัก มีกลิ่นออกมาทางช่องเขานั้น มาร์โกนส์ได้นำพลที่ยังอยู่ข้างหลัง วอซอมไปไหลออกอีกทางหนึ่ง ครั้นแล้วก็ย้อนยวาวเข้าโถมแทงกองทัพกรีก ตัวเขาเอง --- มาร์โกนส์ นำหน้าขี้นมาไล่ล่าเข้าไปในหว่างกลางแห่งการต่อสู้ ใช้กายฟักฟันทหารกรีกอย่างแคล่วคล่องว่องไว

อีกอีกให้หนึ่ง กองทัพหนุนเปอร์เขียนซึ่งพระเจ้าเซอร์เซส เป็นผู้นำ ก็หนุนเนื่องเข้ามาทางช่องเขา ทรงเข้าทะลุมชนประจัญบาน ทหารกรีกช่วยมาร์โกนส์อีกแรงหนึ่ง

พระเจ้าเลียวนิคาส เห็น ฝ่ายศัตรูมีกำลังเข้มแข็ง หนุนเนื่องกันเข้ามา มีโคขัดสายคึงนั้น ก็ถอนพระทัย อา! พระองค์ทรงหวังไว้ว่า จะสามารถขังคัมมิให้เข้าคัก ก็หนี

ออกไปไต่หลังกรุงเอเธนส์ พระองค์เคยตรัสรับรองแก่ข้าราชทูตกรีกไว้ว่า จะทรงขังคัมมิให้เปอร์เขียนลงลำเข้ามาได้ เป็นอันขาด แต่บัดนี้ --- สู้วิสัย ที่ จะทรงกระทำ ตามคำตรัสนั้นเสียแล้ว พระองค์จะทรงจัดการสถานใดเล่า หมกหัววัง! อา, กองทัพเปอร์เขียน มีกำลัง มาก มาย รวบรวมฝูงมกยิ่งกว่านั้น ยังมี อำนาจพอ ที่จะขับชีวิตทหาร

ของพระองค์ทั้งหลายให้แหลกไปได้ ในชั่วพริบตาเดียว ถ้าผู้นำทัพมีความเฉลียวฉลาด

“พวกเราทั้งหลาย เอ๋ย!” ทรงร้องประกาศถึงกองพลออกสมรภูมิ “ชีวิตของเราอยู่ใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อเรารู้ตัวว่าจะตายแล้ว จะมาบ๊วยบ๊อที่อยู่ด้วย เหตุผลกลใดเล่า?”

ครั้นแล้วก็ห้อมนำฝ่าเข้าไปในกองทัพพระเจ้าเซอร์เซส ด้วย พระอาการ อันสง่า รวบรวมพลานุภาพขึ้น

“เราคนเคียว --- เราคนเคียวจะยอมสู้จนกว่าจะตาย!” พระเจ้าเลียวนิคาสทรงร้องกระโดน “เราอนุญาตให้เพื่อนเรากล้วยกันไปเอเธนส์ได้ ไปเถิด --- ข้าศึกมีกำลังมากนัก!”

“ไอ้คนทรยศ!” คัมมิ กองทัพกรีก ได้เกิด ความ ระส่ำ ระสาย ไกลาหลกันในอีกคนหนึ่งเอง ชาวกรีกก็

ชาวเท็กซัสเลยพยายาม ดอน คน หลีก หลบ
ออกจากการต่อสู้ และเลิกลอบหนีไปไคท์
หมก แต่ว่า -- ชาวสปรังคานที่มีโลหิต
นักรบแท้ ๆ เท่านั้น หายอมหลีก เลี่ยง
หนีไปไม่ คงเข้าต่อสู้แทงฟันปฏิบัติอย่าง
ไม่ย่อท้อ ดอยหลัง แม้ สัก ก้าว เมื่อเห็น
หัวหน้าของตนไป ทางทิศใด ก็ พากันโห่ร้อง
ฟันฟาด ทหาร เปอร์เซียน แหวกออก เป็นช่อง
ความพระราชาไปในทิศนั้นด้วยเหมือนกัน

อ้า! ฉากนี้เป็นฉากที่น่าสยดสยองยิ่ง
นัก -- เป็นฉากอันสำคัญที่สุด ที่พระเจ้าเลียว
นิคาสร์ต้องกันชีวิตของซาคีกรีกไว้ได้!

ชาวสปรังคานเป็นส่วนมากได้ถูกพวก
เปอร์เซียน รุม ล้มลง แทะฟัน เอา ความ ซอซ
แม้จะมีหอก และดาบที่คมแทงเข้าไปในเนื้อ
แต่ยังไม่ฉวย พวกสปรังคานก็พยายามกลั้น
ความเจ็บปวดสู้รบต่อไปจนถึงผลที่สุด -- อ้า!
ผลที่สุดร่างกายของเขา ก็ ล้มผลอยลงไปกับ
พื้นดินนั้นแนบไป

ทหารสปรังคาน ได้พยายาม สู้รบ ด้วย
ความอดทนอยู่เช่นนั้น เป็นเวลาชั่วโมงเต็ม ๆ
พวก เปอร์เซียน ก็ ยังไม่ สามารถตีหักล้าง
แดนเข้าไปอีกได้

พระเจ้าเลียวนิคาส์ ทรง ชัก ม้า วัว วน
อยู่ในหว่างกลางทหารเปอร์เซียน ไล่ฆ่าฟัน

รบกันอย่างสำราญพระทัย ขณะนั้นพระกาย
ของพระองค์อาบไปด้วยพระโลหิต แต่แม้
กระนั้นแล้ว พระองค์ ก็ หา ทรง รู้สึกเจ็บปวด
ประการใดไม่ ตอนหนึ่งพระราชาก็ทรง
ประทะกับม้าโคสนัสที่กลางทาง โดยมิได้
ครีดย่างใด พระองค์ ก็ ไล่ เข้าไล่ แม่ทัพเปอร์
เซียณ ด้วยพระอาการอันละม้ายพญาสิงห์ราช
ขณะเมื่อเต็มไปด้วยความกระหาย

ม้าโคสนัสรับคานของพระองค์ไว้ ได้ โดย
ฉับพลัน

“เลียวนิคาส์หรือ?” เขาร้องเป็นเสียง
ขมขื่น “อา, วาระสุดท้ายของเจ้ามาถึง
แล้ว -- คุณพ่อกองเจ้า -- คายหมดแล้ว เห็น
ไหม? พวกเรากำลังล้อมเจ้าอยู่แล้ว!”

แต่ -- ราชานิกัสสปรังคาน มิได้ ครีดย่าง
ตอบอย่างไร พระองค์ทรงยกพระแสงฟาด
ลงไป ทรงไล่ล่าข้าของรบอีกครึ่งหนึ่ง

ม้าโคสนัสรับคานของพระองค์ไว้ ได้ อีก!
“เลียวนิคาส์ ยอมแพ้เรา เลียว!”

ม้าโคสนัสร้องต่อ โคน

“ยอมแพ้หรือ ข้าฉัน!” พระเจ้าเลียว
นิคาส์ครีดย่าง “กูตายเสียก่อนเถอะ!”
ครั้นแล้ว พระองค์ ก็ เคียนม้าให้แผ่นเข้า

ชนม้าของม้าโคสนัสเต็มแรง อาการกระทุบ
แห่งม้ามักขึ้นพร้อม กับเสียงร้อง -- ม้า ของ

มารุโคไนส์เซไป และมารุโคไนส์ไม่ทัน
ระวังตัวก็พลัดตกลงไปจากหลังม้า โอกาส
นั้น -- กษัตริย์ปาร์ตาน ทรงพุงกายทรงกิ่งไป
ยังวังของมารุโคไนส์จนสุดพระกำลัง !

ปลายกาย แล่นเข้าไปใน เนื้อของ มารุโค
ไนส์โดยรวดเร็ว หมกความ สามารถ ที่จะ
หลยอย่างไรได้นั้น มารุโคไนส์ถอนตัวออก
จากปลายกายลูกกลาเข้าแท่งม้าของพระเจ้า
เลียวินคาสต์ด้วยความโกรธแค้นอย่างสาหัส

กษัตริย์ปาร์ตาน ทรงโคก แลแล้ว ลง จาก
หลัง ม้า เสีย ก่อน ที่มัน จะล้ม ครั้นแล้วก็
ทรงประคองของปฏิบัณย์ไว้ คอยหาโอกาส
ที่ ๆ อีกสัยไป

มิช้า -- โอกาสก็เข้ของให้ พระองค์อีก
กล่าวคือ ขณะ ที่ มารุโคไนส์ ถอยหนี คาย ของ
พระองค์ ซึ่งขยิบระ ทรงพัน ลงไปนั้น เพ้า
ชาวที่ก้าวลงไปข้างหลังพลาค เขาเซไป
ข้าง ๆ เพื่อหาหลัก พระราชาจึงทรงวิ่ง
พัน ลงไป ถูก หัวไหล่ ของคู่ต่อสู้ ไต่ อีก แผล
หนึ่ง และโลหิตของเขาไหลโซม

มารุโคไนส์ร้องครางขึ้นด้วยความเจ็บปวด
เขาถลาเข้าพันพระเจ้าเลียวินคาสต์ อย่างมทุ
กษัตริย์ปาร์ตานยกกายขึ้นบครยจน พระหัตถ์
สัมผัสกัน บัคนก็บังเกิดเป็นประกายพุ่ง
แวบขึ้นรับแสงอาทิตย์แลมาคณันคา

คู่ประบัณย์ ทั้งสอง ผลัดกันรุก ผลัดกันรับ
สลัดกันเรื่อย ๆ ไป เมื่อฝ่าย ไภพลาททำ
อีกฝ่ายหนึ่งก็วิ่งวิ่งพันเอาติด ๆ ต่างคน
ต่าง พยายาม ชักยั้ง กายซึ่งกัน และกัน เพื่อ
สงวน ชีวิต ของ ตนไว้ จน สุด ความ สามารถ
หากผู้ ไภพลาททำ เสียถึงลงด้วย ประการใดก็
ตาม ชีวิตของคนก็จะต้องถึงอวสานลงใน
บัดนี้ โดยมิต้องสงสัยสันที่เสีย

เวลาที่ยืคออกไป -- การต่อสู้ก็ยิ่งคุร้าย
ขึ้นทุกที อันคณันพระเจ้าเลียวินคาสต์ทรง
รู้สีกว่า พระกำลัง ของ พระองค์ไค เลือมถอย
ลงไปเป็นอันมาก ทรงรู้สีกปวดคอกกาย
แผลไปตลอดพระวรกาย พระองค์ทรงพัน
มารุโคไนส์ไม่ ค่อยจะไค เต็มที่ ตอน หนึ่ง
ขณะที่มารุโคไนส์สวนแท่งมานั้น พระองค์
ทรงพลิกข้อพระหัตถ์ก็ออกไปเสีย แต่ย้ง
ไม่ทันจะชักกลับ มารุโคไนส์ก็แทงเข้ามา
อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ทรงเบี่ยงพระองค์สา
หันข้างให้ คายของ ประบัณย์ รั่มเข้าไปใน
พระมึงสะตรงพระอึ่งส้านแนง

ขณะที่ มารุโคไนส์ กำลัง ต่อสู้ กับ พระเจ้า
เลียวินคาสต์อยู่ ทหารสปร่าคานเหล่านั้น
ถูกพวก เปอร์เซียน ทำลาย ชีพเสีย หมกสน
แล้ว บิรวารของมารุโคไนส์ต่างก็ท่อนแนง
เข้ามาล้อมรอบคู่ต่อสู้ทั้งสอง ส่งเสียงร้อง

หนูนายของตนอยู่เอ็ง

ประหลาด! พระซุสคงไปครประเทศ
กรีซในเขตชาวกรีก เคารพ นัถือ พระองค์
อย่างซึ้งแข็ง

มิชา -- กัมเสียง ไห่ร้องกังนัมากรากทิส
เหนือ แสดงว่ามีกองทหารของกรีกยกหนูน
มาช่วยพระเจ้าเลียวนิคาสแล้ว

กษัตริย์ ซาติ สปาร์ ทาน ทรงรู้ลึก ว่า พระ
กำลัง ขอร พระองค์ เพิ่มกลุ่ ชน มากอีก เป็นอัน
มาก มาครว่าตลอดกพระวรกายของพระองค์
จะเต็มไปด้วย แดงแดง ผลการร่ ๆ หลาย แห่ง
และ พระโลหิตไหล อยู่โช่มโชก เช่น นั้น ก็คือ
แต่ว่าพระองค์มิได้ทรงรู้ลึก ถึงความเจ็บปวด
นั้นแม้แต่น้อย กลับทรงโถมทะลวงแทง
มาร์ โคนิสอย่างพระจริตวิกล ทรงรวบรวม
พระกำลัง ทมอยู่ทั้งหมัดพัน มาร์ โคนิส ลงไป
เต็มเหนียว!

อา! มีกองทัพตามมาช่วยพระองค์แล้ว-
ความหวังที่จะแลเห็นประเทศกรีซพิณคล่ม
จมกัอันครธานไปเสียสิ้นเชิง

มาร์ โคนิสยกกายขึ้นรับไว้ แต่ว่าความ
แรงของกายที่พระราชทรงพินันยังคืบให้มือ
ของเขาสั่นสะท้าน และเกือบด้วยความอ่อน
เปลี้ยกายก็เลยพาลหลุดตกลงไปจากมือ!

ความ บัด ร่าเริง แล่นปราย เข้าสิง อยู่ใน

พระทัย ของ พระเจ้า เลียวนิคาส จน สิ้น เขย่ม

อา -- ชีวิตของมาร์ โคนิสตกอยู่ภายในเงื้อม

พระหัตถ์ของพระองค์แล้วโดยรวบคาย!

ชั่วขณะอีกโง่เกียวนั้น พระองค์ก็ทรง
เงื้อมกาย ขึ้นมุ่งจะ พินาศประภัยให้ ย้อยย้อยลง
ไปกับพระหัตถ์ แต่ -- ยืนมีที่ที่กายของ
พระองค์ระส่ำระสอ มาร์ โคนิส พระเจ้าเลียว
นิคาสก็ทรงรู้ลึกกว่าหมอกอันหนึ่ง แล่นมาต้อง
พระชนอง พระองค์ชะงัก! แล้วใช้พระ
หัตถ์ซ้าย ถอนหมอก นั้นออก ขว้างลงไปกับพ
นดิน พอหันพระพักตร์กลับไปยังเบื้องหลังก็ทอด
พระเนตรเห็นทหารเปอร์เซียหลายร้อยคนวิ่ง
คากันเข้ามาโดยรวกเร็ว

พระเจ้า เลียวนิคาส ทรง ขยิบ พระแสง ให้
แน่นกระชับกับพระหัตถ์ ทรงตั้งพระทัย จะต่อสู้
กับพวกศัตรูให้ถึงพิริก ถึงเชิง คน แรกที่
ล้าหน้าเข้ามาก่อนคนอื่นนั้น พระ ราชา มี
โอกาสใช้พระแสงฟันได้ฉับ คือฟันคอขาด
ตกกลงอยู่กับพินดิน และคนที่ ๒ ถูกพระ
องค์ ทรงแทง ส่วนไป ที่หน้าอก ล้มลง ซากไป
ตาย ต่อไปอีก ๒-๓ คนก็ถูกพระองค์ทรง
ฟัน และแทง ด้วย อากร เกียวกับ คิง ที่กล่าว
มาแล้ว

ซาติ เปอร์เซียไน่ กวัก แกว่ง หอก และ
กายเข้าล้อมอยู่โดยรอบพระราชฯ ต่างก็พา

กัน พุง หอก และ คายไปค้อง พระวรกาย ของ
พระองค์มิไคหยค แต่กักรัชาคิสปารคาน
มีพระทัยออกทนยังนั้ก พอ ผู้หนึ่ง ฟัน พระ
องค ทุ กัษครยไว้ ครันแลวก โถมเข้าวัง
พ้นเป็นการคอบแทน

ควรวลกลท่าย -- ฮา! เป็นโคยเหตุประ
จวบแท้ๆ อินคิที่พระราชามัวกักรวลอยู่กั
คณขังหนนั้ ฝ่ายปฏิกษกัอยู่เบื้องพระ
ชนวรไคร่มลัอมประชิคเข้าไคคิกๆ แล
คักรกัไค คายแลเร หอกพุงไคยั้ง พระว้ง ของ
พระเจ้าเลียวนคาสโคยพรัอมกัน ---!

คายคักร หลายลียเล้ม แลนทะลุเข้าไคใน
พระมรัสะของพระองค์ พระราชาทรงร้อง
ชนครังหนั้ แลวกัทันขวยมีาหมายพระทัย
ระเช่นมา ผู้ ทลอบแทง พระองค์ ทังหมคคัวย
ทรงวิกลจริตไคแล้ว แต่ว่า -- ชั้วชณะอิก
ไคเกียวนั้เอง พระเจ้าเชอร์เชส -- ราช
แห่งประเทศเปอร์เซียไคขัยมามาคั้ และ
ไค พระแสงคาย แทง พระเจ้าเลียวนคาส จาก
พระชนจรทะลุคอกชั้วพระทัย ---

พระเจ้าเลียวนคาส ผงหยาง ระเชลล์มลง
ทมิไคนั้คายอิกหลายเล้มกัแทงสวนคามาไค
เป็นการชั้วเคิม

กัษครสปารคานทว้งคายออกไคขั้งๆ
แลวกัพุงไคยั้งพระเจ้าเชอร์เชส คั้องพระ

มรัสะพระราชาเปอร์เซียทังทรงพระไคคั
ครันแล้ว -- พระเจ้าเลียวนคาสทรง เค้น
พระสรวลออกมาเค้มพระเลียง ชณะนั้คคอง
องคทัศวมชากนแทงระไม้เหลอชนคั พระ
โลหิกลไคลอยเขยคไคคคอกพระวรกาย ทรง
ยัคทัวคองเป็นสง่า รวากัยพญาพัคคัเมืออยู่
ในท่ามกลางแท้งความวคคัสมของหม่มมฤค
สงยังไคครังหนั้ -- มีชั้ว พระทิดทังสอ
คัอยๆ ชั้วชนเห็นอพระเคียร พระว้งของ
พระองค์ กัลลพาคคองไค กัยพ้น พระชรณไคโดย
ฉัยพลัน!

พระเจ้าเลียวนคาสทังวคคัคคัวย พระอากา
อินนาคองชามยังนั้ก พระองค์ทรงทังพระ
นามอินคัคัสนพ้าไคปรัากฎเป็นเกียรคิยค อยู่จน
กาลยคัคั

ชณะที่พระเจ้าเลียวนคาสทังวคคั กอ
ทัพพนของกักรกัคมาคัคัสมวณนั้คคอกัโคย
มคั้องรอไคชั้กัชั้วนั้ทัพ กัคคองพล เขารุค
เปอร์เซียโคย อาห หาญ เปอร์เซีย มคั้
ระวักคัคคัคไค พากัคณังนั้คคอกัคณั้เป็น
อลหม่าน หมคความสามารถทังระคอบคุม
กัคอย่างไคไคคัคตามเคิมไค คัคนั้พระ
เจ้าเชอร์เชส จั้คคั้องล้าคอบ ออกไคปรัากั ทัน
โคยรวคเร็วทัสคั ทัพกรักไคคัคตามคัคคั
ไคโคยมคั้คัคคัละ มีชั้ว -- กั้ไครัยมีหาชั้ว
ชั้วนออย่างาม!

เจ้าย -- ฌภาค พน สมรมมิชัย อัน
ปรากฏภาพ แห่งการสู้รบอย่าง นำหาวก สยง
เมือก บัดนี้กลียภลายเป็นความทุกข์ฉภาพ
เข้าครอบคลุมอยู่โดยตลอด เสียงโห่ร้อง
ของฝ่ายศึกตามกิ่งไทรออกไป --- ไทรออกไป
ไปทุกที่ ในที่สุดก็หายเจ้ายมิได้กลับมา
ให้ไต่ ยืนอีกเลย

ดวงทิพากรไขแสงสว่าง จักฉาย มา ค้อง
ร่างของ นักรบ ผู้กล้าหาญ ซึ่ง นอนตาย อยู่
เกาะ กระจก โดยทั่ว ถ้วน ดูประหนึ่งว่า พระ
อาทิตย์ เจ้า ทรง บัดนี้ยืนใน ความ กล้า หาญ
อย่าง นำ สรรเสริญ ของ นักรบ เหล่า นั้น ค้วย
ฉะนั้นแล

๑ อันความอิสสระนั้น ไฉนใคร เกลียคนา
เราทำน้อมพอใจ วยสัน
ควาไทหลุดจากไท ถูกพระมา ตั้แซ
ไทจึงร้อนแค้น ก็จ้องเพลิงเผา ๑

๑ โดยเกล้าพระมาผู้
กษัตริย์แห่ง
ใครเล่าจักยืนที่
ไทจึงพร้อมกันล้าง
๑ ควรฤๅควรเพิ่มค้วย แด่ปรา โมทย์เทอญ
ไทกลับเป็นไทมา อีกฉนั้น
โดยนัยชาติไทควา ก่อนฉภา นักรบ
ยอมสละชีพไปลิ วยสู้ไ้เกิดฉอย ๑

๑ พลอยเรานาสุขค้วย โดยนัย นั้แล
เออ, กระนั้นเราไฉน จักขวาง
ความอิสสระไป ประทาส อีกนอ
ควรมันจิตก็คิดสรวัง สยสั้ ไทยืน ๑

๑ ชื่นใจใหม่เจ้า ชาวกรีก มวลเฮย
ได้ยวนิศาสฎาหลัก วยท้อ
มาตร์แพ้ยอมฉิก ชัฟก่อน แพ้พอ
คาบเพอชาตินามเพื่อ อย พ้องพ้องกรุงาม ๑

ผ้าไหม หรือผ้าแพรไม่ควร ฟอกด^๒
้วยสบู่ วิธั๑กควรใช้ด^๓ยแก้คันนำให้
ละลายเสียก่อน จ^๔งุ่มผ้าลงซัก เมื่
ฟอกเสร็จแล้วจงเอามาซักน้อ๑นซงเจ๑
ความแค้น๑ เพื่๑ทำให๑มสีพอนวน
อีกครังหนึ่ง แล้วจรงไว้ให้เร๑บ

วัตถุที่ทำด้วยไม้มะฮอกกานี

นำส้ม หรือน้ำขาว เป็น คาวเอาใช้
สำหรับขัดไม้มะฮอกกานีได้

วิธีเช็ดหน้าต่าง

นำส้มเป็นสังข์ใช้ขัดหน้าต่างได้
ก็ คือเอาผ้าอ่อน ๆ รุ่มทาทิ้งไว้ แล้ว
หาผ้ามาเช็ดให้แห้ง แล้วจึงเอาหนึ่ง
ฟอกขัดอีกครึ่งหนึ่ง

วิธีขัดภาชนะเครื่องเรือน

ถ้าจะขัดภาชนะเครื่องคยแต่งบ้าน
ให้สวยงาม จึงเอาน้ำมันลินชักที่คม
แล้ว ถูกับน้ำส้มแดงส่วนเท่า ๆ กันใส่
ผสมลงในชาม เขย่าให้เข้ากันให้ดี

เครื่องขัดเงา

นมหรือเบาร่วมกับหอย่อม ๆ เป็น
สิ่งที่ใช้ขัดเช็ด กระบอก, เหล็ก, และ

รองเท้าให้ ใหม่ ใ้ด ๆ อย่าง ประเสริฐ
ถึงแม้ ว่าระทากด้วย ครีมน, น้ำมันชัน,
หรือน้ำมันก๊าด เมื่อขัดถูแล้วจะทำให้
ภาชนะเหล่านั้นสะอาดเป็นเงา

การรักษารองเท้าให้ทน

นำมันวลินอาจใช้ทารองเท้าหนัง
ได้อย่างดี คือถ้าทาแล้วจะเก็บรักษา
ไว้ ได้นานแลทนทาน เมื่อจะใช้ จึง
เอาวลินลอกาทีก่อนครั้ง แล้วจึงใช้
ให้แห้ง จึงขัดออก

การรักษาเตาแก๊ส

งหมั่นเช็ดล้าง แลรักษากระบุง
ไฟ ของ เคา แก๊ส ให้ สะอาด อยู่ เสมอ
อาทิตย์ละครั้ง คือต้องคอยเอาเข็ม
ปักหมวกแทงทะลุ แลเช็ดถูที่ห่วงด้วย
น้ำมันกับโซดา

เพื่อน ของ

ข้าพเจ้า คน

หนึ่ง มาเล่า

ให้ฟังว่า—

หญิงคน

หนึ่งมาทำ

การบริษัทไฟฟ้าสยามบอกว่า “ตามทกฉัน
บอกให้คนไปแก้กรังนำปรตบ้านฉันเมื่อวาน
ทำไมท่านไม่จัดการความทกกำหนดไว้”

ผู้จัดการเรียกนายอำเภอไฟฟ้าเข้ามา
ถาม “ข้า! ทำไมวานันแกไม่ไปแก้
กรังปรตบ้านเลขที่ ๑๕๐๐ ฮ. ทอกรหรือ?”

นายอำเภอแกเคื่อง “ผมไป
พร้อมกัยเคื่องมอเพื่อแก แต่เสีย
ใจกรังเรียกเจ้าของบ้าน ๑๓ ครั้งไม่
มีเคื่องเบ็กรัย ผมทำงานไม่ได้เลยกลัย”

ศรีสกลเรื่อง

นางสาวเซซเลียลอฟทส์ไคเล่าให้สหาย
คนฟัง ถึงชายผู้หนึ่งซึ่งตราค่าตัวของตัวเอง
เป็นช่างเขียนรูปภาพ

เขาไคว่าครูป เหล่ามีศรีสหาย หลายรูป
ด้วยสีน้ำมัน แล้วก็นำไปให้ไปล่าแก่ผู้ที่อยู่ใน
รูปเขนของก้านั้น แต่รู้สึกตะจิตตะชงไม่
ไคร่สยายใจให้ผู้รับแสดงกริยาเฉย ๆ ไม่เห็น

ไคร่คนเด่นยกบุญคุณคุณ

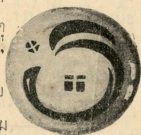
ใน ที่สุดอยากกระปรอยประแรง รรยา จึง
วาทปรคนเองกัยกรรยา ขึ้นแลหนึ่ง อยู่เคียงกัน
พอรูปแล้วเสร็จเรียบร้อยก็ลงเรียกบุตรชาย
มาดู บุตรชายพอเห็นก็ร้องว่าเร้งสนุกตาม
เคียวว่า “ก็เร้งขอรัยกับคุณพ่อ แต่ผู้หญิง
คนนั้นไคร่ขอรัย?”

ช่างเขียน “เอ ก้านแม่เจ้าอย่างไรเล่า”
บุตรชายหนึ่งก็ตอบว่า “อ้อ แต่
ทำไมพ่อจึง เอรูปแม่ไปเขียนไว้ ป็น กัยไคร่
ก็ไม่มี”

ชาย ชาว บ้าน นอก ผู้หนึ่ง มา เทียวในจิง
หวัด พระนคร มี ก้าหนด ๓-๔ วัน
ครันเทียวเตรไปอย่างไรไม่ปรากฏ
เลข ถูกตำรวพระนครบาลจับหวัดว่า

คัหวเจก...
คัไปจิงศาล ๆ คัคสิ่นจำคุก ๕ เดือน
ชายบ้านนอกมีความตกใจเลียงว่า “ไค
เท้าระจำคุกผมตั้งเดือนนั้น ย่อมเป็นการพัน
วิสัยของกรระผมจริง ๆ

ผู้พิพากษา “ก้วยเหตุ
ประการใด?”
ชายบ้านนอก “ก้วย
เหตุว่ากรระผม

มีเวลาอยู่อย่างกตัญญูวัน

ชวลิต เศรษฐบุตร

แม่แจ้ว “โอ แม่แจ้วละ ท่อนรี
โหมยะ ว่าผิวของแม่เฒ
นะ เขาเป็นใครที่โหนดัน”
แม่แจ้ว “อ้อ ลูกคงจะ ยานอยู่
บางรัก”

แม่แจ้ว “อะพุ้ย
พุ้ย ถึง !
ชิง กระ
ไร เลย

มีผิวที่กระตักมันเต็ม ๆ เป็นสอง ทหารอาสา “ถ้าแก เอาน้ำ แข่งไปให้ ก็น
ก็ไม่ได้”

จิตติ

ทหาร อาสา สงคราม คน เล่าว่าเมือง
เยอรมันหนาวจัดจนน้ำแข็งไปทั่วหมก แต่ตัว
ของเขาทนได้ และชายอาสาสามารถ
เดินลุยหิมะไปเที่ยวเล่นได้ เป็นระยะ
ทางไกล ๆ โดยไม่มีใครรู้สึกปวดขา
นักซักคอ “ก็นไม่เชื่อ ถ้าแกเอา

ถือ ใน

ประเทศ

เยอรมัน

ก็น เล่า

มารติ

ทน ถือได้ จนน้ำแข็งละลายหมดทั้ง
สองมือและสองเท้า”

มือ ถือ น้ำ แข่ง กัน ไต่ ๆ จน
ละลายเป็นน้ำหมดได้ ก็นจึงจะ
เชื่อว่าแกมีความสามารถจริง”

ส. ชินทพย

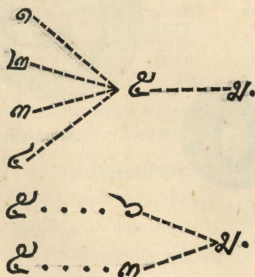
วิธีผสม วิธีเขียน

วิธี, เทคนิคแพทย

ภาค ๗

๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖,

จงหาอักษรใช้แทนตัวเลขทั้ง ๖ ตัวนี้มาผสมตามที่ลำดับไว้ในข้างล่างนี้

ได้คำแปลว่า

ราชการแผนกหนึ่ง

..

เสรี

..

อย่างขี้

..

เครื่องปลูก

..

พริกพร้อม

..

บอบช้ำ

เมื่อได้ถูกต้องตามคำแปลแล้ว จงนำอักษรประจำเลขเหล่านั้นมาลำดับ ตามตา
ตารางต่อไปนี้

๓	๖	๒	๕	๕	๑	๔	๘
๖	๕	๓	๓	๖	๕	๑	๒

อ่านตามแท่งมุมจากบนลงล่างกับล่างขึ้นบน เป็นคตกฤจะได้อความเป็น
นาม “สถานที” กับ “นามเขตร์ที่ตั้งสถานที” ซึ่งมีงานนักขัตฤกษ์
ทุกๆ ปีเสมอมา

อินทราลลิตนัท

๖ ประปรีศนาส่ง

ประปเปลี่ยนราเบียบสาร

ประสงค์เริงประเทิงมาน

ประสงค์แปลกจำเนกกล T@www

ไฮปริศนาภาค ๖

ร	า	๗	บ	พิ	ธิ
*	*		+		
๐	๑	๒	๐	๑	๒
๐	๑	๒	๐	๑	๒
๐	๑	๒	๐	๑	๒

รางวัลที่ ๑

ของ

“วังเหนือ”

อินทรีลาคันท์

๑๑ ขลปวิสนาทาย
ลองคิดลิติตเป็น

๑ ชั่งว่าจะหานาม

ทรงทอดกฐินใน

๑ รำพึงคณิงหา

สองวารีที่ผ่านน้ำ

๑ ขอดตอบตามคิด

เชิญทะเลแพทยนาย

ภูขงควิเชิรณันท์

๑๒ สเวจจิตต์เพราะคิดได้
จรดเข็ญขมิ้น

๑ ระหัสข้อฤพอแก้
จะอย่างไรก็ได้เคย

๑ ฉนั้นทายขยาว่า
จะได้กับพระอาราม

๑ สี“วัดราชบพิตร”นี้
พระมงกุฎก็เนื่องเนื่อง

พินิจล้ายจะยากเย็น
คณานันท์ประพันธ์ ๗

พระอารามพระราชัย

ฉนั้นประกอบคำ ๗

ฉเวตวากฐินทำ

สืนามสู่สมองดาบ ๗

จะถูกผิดมิกิตดาบ

วิจารณ์แล้วก็แล้วกัน ๗

อูระไซร์ก็โล่งพลัน

ผิระขมิ้นทันเฉลย ๗

บมิแนะใจเลย

สติคิดพยายาม ๗

ปริศนาสี่เรอถาม

ฐิตะไกลักระทรวงเมือง ๗

ปติลีสถุทนต์เรื่อง ๗

พยุห์ทอดกฐินทาน ๗

ปทสณัณห์

๑๓ เรียงอักษรและสระณสุญ
ถ้าอ่านอักษรสิประจาน

๑๔ ว่าเสด็จโดย“กระบวนระบ”
หมายกำหนดคนนุสีจะถาม

วสันตปชาตรันท์

๑๕ แปลศัพท์หนึ่งณ“รจนา”
ศัพท์สองสิมองก็“ชรบพ”

๑๖ ศัพท์สามก็ข้ามหยาง
“หมดจด”บริสุทธิตาม

อภิสณัณห์

๑๗ โลงหทัยเพราะได้สวดกณเม้ง
และตอบและสอบกศัพท์ะบง

๑๘ มั่นหทัยกะไรก็คงจะมี
จะถูกกมลจะถูกวิถิ

๑๙ เทชะแพทยจะพิศดูใคร
พินิจและกิดก็ผิดหทัย

๒๐ ปริศนาก็น่าจะคิดจะทำ
ประโยชน์ประเทงสเรงและนำ

นุกุลณศัพท์ขาน
ณบวก็ไค้ความ ๑
จะทราบและต้องตาม
จะถูกถูกเฉียดฉาบ ๑

จะแปลว่า“ประพันธ์”กาพย์
และแปล“รพระรณ”งาม ๑
“พิสุทธ”บงจะบ่งความ
ณบับศัพท์ก็แปลตรง ๑

ก็ถูกดี ๑

ณกลางใจ ๑

ก็คือกรรม ๑

สราญมา ๑

รางวัลที่ ๒

ของ

“วาสนา”

โคลง ๔ สุภาพ

๑ ไทยเขมมเปรมจิตต์จ้าน
เรื่องต่างสนุกปลุกมนัส
ศรีเมืองกระเดื่องอัส—
เดิบชนต้นใจเร้า

เจนจัด สรรเฮบ
หน่ายเศร้า
จรรย็เอี่ยม ไทยนอ
รศข้อเลขา

๒ ปริสนนาคหกทั

ปลูกฤดูหนาวแจ
ว่างกิจจิตแกล้ง
ถูกผิวย่ำตัดห่อ

๓ เอื้อเฮือกิดว่าจ้

พินิจสุขุมอก
อารามอะไรพัวก
สมองผ่อต้อต้อแต่

๔ เพียรลองหลายเล่ห์เค้า

จับแง่เสด็จกระบวน
รทมมัยถนด่ทวน
ผสมสอดอ่านไม่ได้

๕ กลับมากระบวนรบบ้าง

เอ,จักพอกิดถาง
คำณวนที่เสด็จจาง
สองพระอารามล้วน

๖ เขตุนเพียบท่าเค้า

ผิตเน่ล่องคัคผสม
ได้หันน้ำชาดหลังม
อกราบพิธต้อง

๗ ถูกตรงกลางเข้าเน

“ราชบพิธ”อาราม
กระบวนรบบเสด็จจาม
ตั้งจะต่อพยางค์ให้

ท่ายเสดง อักเอย

แจกข้อ
ลองเล่น
ผัวปลั่งพลาดพลอ

จตพัก เตียวเฮย

อ้วนเท้
พวนติด ต้นนา
ตรักดำนเต็มตรอง

คิดหวด

บ่งไว้

ชลมารค ทั่วนา
ดุจข้อปริสนา

เบิกทาง

ถ่องถ้วน
วงค้อย แคนนา
เล็กร้อยกรองจน

การม

สอดคล้อง
เงื่อนต้อ ไปแฮ
ต้อเต็มเต็มลง

นักราม

เลือกได้
เป็นประ ทับนา
เหตุแจ้งคักถ

๘ คำตัน“ร”แซกขัน
 ต่อสระอาท้ายบท
 “รจนา”อ่านปรากฏ
 “งาม”และ“ร้อยกรอง”นี้
 ๘ สอดเผดียง“ช”ข้อตัน
 “บ”อักษรสกตคำ—
 “ชรบาบ”ศัพท์คุณคำ—
 ว่า“ราบเรียบ,เสมอ”ไว้

๑๐ เลขรบรอบทศดูให้
 “พ”สระ“อ”ชอบชวน
 “ธ”เธอต่อท้ายหวล
 แปล“หมดจด,สะอาด”ถัน

๑๑ เรียงได้เท่านั้นและ
 ถ้าว่านตามกาชม
 ทราบข้อกระบวนสม
 ก็อกระบวน“ราบ”แม่

๑๒ ว่าพรรณเผยพจน์พร้อม
 ตอนเงื่อนกลปริศนา
 ไข่เขี้ยวดำปรีชา
 พลาดผิดโปรดช่วยชี้

ข้อพจน์
 แบบชี้
 การ“แต่ง—ตั้ง”นา
 นับทั้ง“เรียบเรียง”
 ต่อคำ สองเอย

หนคท้าย
 หรับอ่าน อรรถนา
 เห็นชอบหรือ
 เห็นควร

ข้อตัน
 อ่าน“พิ—สุทธ”นา
 และ“ล้วน,ผ่องใส”

ลองผสม

ชนแท้

เจตน์สออบ สวนนอ
 มัดต่อสมองตัน

พรรณา

ภาคน

ชาญปราชญ์

ช่องบั้งเชิงบุญ

เขียนรางวัล

ภูษงคปชาตร์ฉันท

๑๒ สดับกลนิพนธ์อรรถ
 เขมมตุลพิบุลย์ไน

สแดงชัดฉบับไทย—
 ประพันธ์ภาคกว้างม

๑ มโนนึกคณิงตรอง
เสด็จโดยกฎินตาม

๑ ประสบ"ราชบพิธ"สม
สฤยต์เชาน"วิชิตวา—

๑๑ อ้าฟองเกลดอรัก
ศัพทท์ที่เราควร

๑ หากผิตออย่าโกรธ
ผู้เชียวจำนาญ

๑ เหตุคุดอ้อนหัด
พึ่งเรียนเพียรจิน—

๑๑ จักเปลดศัพท"รจนา"
คือแต่ง,และคิตลิจิตะกรอง

๑ อีกคำประจำน"ชรบาบ"
คือเรียบ,เสมอมิขรุขระปาน

๑ ตลพจน์"พิสุทธ"พิชะเขา—
แปลว่าสอาดฤณมีมี

๑๑ เสรีจสรพัพพะพันธภาค
คึกคิตประสัทธ ศิลป

ธาตุมัสถาณท์

วสันตติถณณท์

อินทริลาตณณท์

พินิจพองสุอาวม

ระเบียบแต่บุราณมา

หะทัยชมดเบญญา

ระนัแนมิแปรปรวน

ขณะนัจักเกลลงมวลง

จะต่านักข์เกลต่าสำเนานาน

หฤโหดตุนะอาจารย์

นิตินัยเวทย์วิเศษศิลป์

มิลนัตเชิงประพันธภัญญ์

ตะกั่วเริ่มประเดิมลง

จิตะมานะนิกบอง

กละเยียงนิพนธ์การบ์

ตุนุทธรามมิตันนาน

พลสุธาฤตราตรี

วนเขลาถักผิต้า

มละปนและมละทิน

กวีหากนิยมนิน—

จะรางวัลก็เชิญเทอญ

ร.อ.ท. พล้อยพรปรีชา

มาจะกล่าวทไป ถึงท้าวสหสันยน์นาคา เสวยทิพย์สมบัติโอฬาร
 เทาววิปริตจิตใจ จะมีเหตุมันเฝ้าในแดนดิน อมรินทร์เร่งคิดสงสัย จึงส่ง
 ทิพนตรคูเหตุภัย ก็แจ้งใจไม่เกินนาที่ เดือนก่อนออกสุขเป็นทุกข์ทวง
 บวงสรวงจัดขบวนถ้วนถึ สุราปลาผัดจัดดี มากมีมาบวงสรวงเรา แต่ว่าเคราะห์
 มันยังไม่พรวง จึงเป็นที่สองรองเขา เหตุมันอ:ตรูตมา บอกแล้วบอกเล่า
 ไม่จดจำ คราน^{๕๕๕}ก็สนเคราะห์แล้ว กูจักคลาดแคล้วอุปถัมภ์ แมง^{๕๕๕}กูไม่ไป
 เน่น^{๕๕๕}นำ ออกสุขจัก^{๕๕๕}ว่าโส^{๕๕๕} หาก^{๕๕๕}ว่าไม่ช่วยคงม้วยมอด จำจะช่วยถอด
 สารศรี แก^{๕๕๕}ไขปริศนาพาที ครัน^{๕๕๕}จักได้รางวัล ด^{๕๕๕}ชนไปกว่าครั้งก่อน
 ผันผ่อนให้เห็นชบชน ใครอ่านไครชมระคมกัน ช่อมันจัก^{๕๕๕}ฟุ้งกรุงไกร
 คิตพลางทางมีปกาสิต ส^{๕๕๕}งวิสวกรรมหา^{๕๕๕}ข้า^{๕๕๕}ไม่ จงจัดรถแก้วแววไว
 จักไป^{๕๕๕}หามันให้^{๕๕๕}ทันการ

เมื่อนั้น พระวิสวกรรมพึงสาร อมรเทพบัญชาว่าวัน จึงคลานคลาด
 คล้อยถอยมา จัด^{๕๕๕}ส่งพระมาตุลี บ^{๕๕๕}ัด^{๕๕๕}นี้จะเสด็จไป^{๕๕๕}ได้^{๕๕๕}เหล่า^{๕๕๕} เร่งจัดรถแก้ว
 แพรวฟ้า อย่าง^{๕๕๕}ซำ^{๕๕๕}บริด^{๕๕๕}จัด^{๕๕๕}ไป

เมื่อนั้น พระมาตุลีรับ^{๕๕๕}โองการ^{๕๕๕}ชาน^{๕๕๕}ไข วั^{๕๕๕}จ^{๕๕๕}จัดรถ^{๕๕๕}พลัน^{๕๕๕}ทัน^{๕๕๕}ใจ ตามใน
 เทวราชบัญชา จัด^{๕๕๕}เสร็จ^{๕๕๕}จึง^{๕๕๕}กลับ^{๕๕๕}มา^{๕๕๕}กราบ^{๕๕๕}ทูล คอย^{๕๕๕}เฝ้า^{๕๕๕}บาท^{๕๕๕}บาท^{๕๕๕}อยู่^{๕๕๕}เบื้อง^{๕๕๕}ขวา คอย
 พัง^{๕๕๕}ปกา^{๕๕๕}สิต^{๕๕๕}อิส^{๕๕๕}สรฯ ณ^{๕๕๕}ท่า^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}กลาง^{๕๕๕}เทว^{๕๕๕}า^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}าก^{๕๕๕}มาย

เมื่อนั้น อมรินทร์^{๕๕๕}อิน^{๕๕๕}ทร์^{๕๕๕}เกิด^{๕๕๕}เจด^{๕๕๕}ิต^{๕๕๕}ฉาย ช^{๕๕๕}น^{๕๕๕}ท^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ถ^{๕๕๕}แก้ว^{๕๕๕}แพร^{๕๕๕}ว^{๕๕๕}พร^{๕๕๕}าย เทพ
 น^{๕๕๕}ั่ง^{๕๕๕}ถ^{๕๕๕}ว^{๕๕๕}า^{๕๕๕}ข^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}เค^{๕๕๕}ียง

ล^{๕๕๕}ัว^{๕๕๕}ๆ มา^{๕๕๕}ใน^{๕๕๕}อำ^{๕๕๕}พร ด^{๕๕๕}ั้น^{๕๕๕}เม^{๕๕๕}น^{๕๕๕}บ^{๕๕๕}ท^{๕๕๕}จร^{๕๕๕}แซ^{๕๕๕}เส^{๕๕๕}ียง เน่น^{๕๕๕}เน^{๕๕๕}อง^{๕๕๕}เทว^{๕๕๕}า^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}้อม^{๕๕๕}เพ^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ียง
 จำ^{๕๕๕}เร^{๕๕๕}ียง^{๕๕๕}เส^{๕๕๕}ียง^{๕๕๕}ทิ^{๕๕๕}พ^{๕๕๕}ณ^{๕๕๕}ตร^{๕๕๕} ล^{๕๕๕}อบ^{๕๕๕}คว^{๕๕๕}้าง^{๕๕๕}อยู่^{๕๕๕}ก^{๕๕๕}ล^{๕๕๕}าง^{๕๕๕}อา^{๕๕๕}กา^{๕๕๕}ส หน^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}ด^{๕๕๕}าว^{๕๕๕}เด^{๕๕๕}ียร^{๕๕๕}ดา^{๕๕๕}ษ^{๕๕๕}จ^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ส^{๕๕๕}รี ดู^{๕๕๕}เต^{๕๕๕}น
 เห็น^{๕๕๕}แจ^{๕๕๕}่ม^{๕๕๕}แจ^{๕๕๕}้ง^{๕๕๕}ดี โกล^{๕๕๕}ี^{๕๕๕}ห^{๕๕๕}ยุ^{๕๕๕}ด^{๕๕๕}ย^{๕๕๕}ัง^{๕๕๕}ส^{๕๕๕}ง^{๕๕๕}พล^{๕๕๕}ัน

เมื่อนั้น ป^{๕๕๕}ิน^{๕๕๕}ภ^{๕๕๕}พ^{๕๕๕}โล^{๕๕๕}ก^{๕๕๕}า^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}หา^{๕๕๕}ส^{๕๕๕}ว^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ค์ ประ^{๕๕๕}ท^{๕๕๕}บ^{๕๕๕}อยู่^{๕๕๕}ท่า^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}กลาง^{๕๕๕}เทว^{๕๕๕}ัน ท^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ธ^{๕๕๕}ร^{๕๕๕}ม^{๕๕๕}
 เปล^{๕๕๕}่ง^{๕๕๕}ส^{๕๕๕}ี^{๕๕๕}หา^{๕๕๕}ท^{๕๕๕}ไป ว่า^{๕๕๕}เห^{๕๕๕}วย^{๕๕๕}เฮ^{๕๕๕}ย^{๕๕๕}อ^{๕๕๕}ย^{๕๕๕}าร^{๕๕๕}ออ^{๕๕๕}สุ^{๕๕๕} ม^{๕๕๕}ัว^{๕๕๕}ก^{๕๕๕}อด^{๕๕๕}เข^{๕๕๕}า^{๕๕๕}เจ้า^{๕๕๕}จุ^{๕๕๕}ก^{๕๕๕}ทุก^{๕๕๕}ข์^{๕๕๕}ไป^{๕๕๕}ได้ ก^{๕๕๕}ู^{๕๕๕}จะ

ช่วยสอนอย่าร้อนใจ โว ๆ จงจำเรา ใช้ชื่อวัด “ราชบพิธ” สนิททีเดียว
 เจียวเจ้า ขบวนการด้วยตามเค้า จงเอามาติดคิดดู คำแรกแพ่งพจน์ “รจนา”
 แปลว่า “ร้อยกรอง” เปนต้องอยู่ หรือว่า “เรียบเรียง” อย่าเถียงครุ ถึงว่า
 “แต่งตั้ง” ก็ยังหมุของเอง ศัพท์สอง “ทราบ” ว่า “ราบเรียบ” หรือ “เสมอ”
 เออเทียบเหมาะเหม็ง “พิสุทธ” ศัพท์สามความเล้ง ไม่เจ้งดอกหนอย่ากลัว
 คำแปลแก้ว “หมดจด” กำหนดเนได้มิใช่จั่ว หากจกจับคำสำคัญ ภาคะบาด
 ตรงห้วยกมา เรียงสารอ่าน “ราบ” บอกขบวน สบถันสิ่งสรรพปัญหา เร่งตอบ
 แข่งขันปัญญา จักขันช้อลือชาทั้งนคร ค่อยอยู่เถิดเจ้าจงดี เปนสุขปัญญา
 สโมสร ตัวกูผู้เปนมร จักจรจากเจ้าสู่เมืองฟ้า

สิ้นว่าสำเร็จเสร็จเรื่อง ยাত্রเยี่ยงพลางพรากจากหล้า พระเหาะเหินเร้น
 เมฆา สู่วิมานผ่านฟ้าสราณต์ใจ

บัดนั้น ครอบครองการงานไซ ประณมกรรบบองค์กวนัย ส่งเสด็จเทพไท
 เทวิน แล้วจึงแต่งสารเปนการไว แม้ว่าข้าไปเปนนอดสั้น ครั้นเสร็จจนิมนัก
 สมจินต์ บุญแท้อันนทร์เมตตา

เขียนเสร็จจับสารสอดซอง เรียบร้อยเด็กเหวมาหาข้า ถืองดหมายไป
 อย่าช้า แล้วรีบกลับมาไว ๆ

บัดนั้น เด็กพึงพจมานานไซ นิ่งนั่งดงอยู่ไม่เข้าใจ ว่าจะส่งที่ใดไม่
 แน่นนอน จึงย้อนถามความที่กัษา ให้ข้าส่งไปที่ไหนก่อน ยังไม่ส่งมาว่าวอน
 จะรีบไปยังไรกัน

บัดนั้น ตามาตรีกกันกัน เหตุที่เร้งจิตตัดพัน สำคัญแต่ที่ปรีดีเปรม
 ส่งที่เยี่ยงประคิเศษไชยศรี เปนที่สำนักงาน “ไทยเขมร” รู้รักไหมเล่าเจ้าแอม เฮ้ย
 เจ้าเสมไปด้วยได้ช่วยกัน แม้นเองกลับมาไม่ช้านัก ข้าจักทดแทนเปนมั่น
 จจะจัดของไว้สักอย่างเป็นรางวัล แม้นชวนกันแะเวเวียนจะเขียนเอ็ง

“นายสุข ติมศิลป์”

๑ ตราสุกัลยณณพาล จงสดับพจมาน ในกลฉวรปฤษณา
 เริ่มร่ำเผยพจน์ว่าจา ผิดพลาดขอขมา เพราะหอนไขปราชญ์ก่อเกียรติ
 เริ่มทวยปฤษณวงเวียน ภาคหกโดยเพียร ประดิษฐ์เป็นกาพย์ฉบับง
 สุธนน้ำใส่“ร”โดยหวัง สุธสองจงฟัง ให้เต็มสระ“า”ลงไป
 สุธสามเปน“ซ”โดยนัย สุธสี่แถลงไข คือ“บ”สมรควจ่า
 สุธห้าคือ“พิ”จงกำ-หนดให้แม่นยำ อย่าพลาดผิดพลาดผิดที่
 สุธหกคือ“ธ”โดยคดี จมิงมารศรี สดับพจอย่าม
 ผีเรียงตามสุธได้นาม คือพระอาราม “ราชบพิธ” สมญา
 สกนสมเด็จราชา ผู้มิ่งมหา อยู่ทชเขสขามมินทร์
 เสด็จพระราชทานกฐิน ทัวหล้าฟ้าดิน ต่างขึ้นต่างชมเปรมปรีดิ์
 เนืองแน่นทั่วสัจจวิถิ เพื่อชมบารมี แซ่ขรื่องสนั่นสาธุการ
 ตูกรณงนุษยพาวาล จงจำคำขาน อย่าเหวี่ยงคณิงค่านวน
 บัตินจักเริ่มประมวญ วรรณแรกโดยควร หนึ่งสองสามสี่รวมกัน
 เปนคำ“รจนา”โดยพลัน แปลว่า“รังสรรค์”“นิพนธ์”“ประพันธ์”“ร้อยกรอง”
 “เรียบเรียง”“ปรับปรุง”“รังรอง”“ละเบ้ง”“ละบอง”“เซลง”“บารู”“รังสฤษฏ์”
 “ตกแต่ง”“แต่งตั้ง”“วิจิตร”“รังรักษ์”“ภริต” เปนต้นจงจำใส่ใจ
 วรรณสองห้าตัวโดยนัย ผิดสมกันไป ก็จะเป็นคำ“ชรบพ”
 แปลว่า“ราบเรียบ”“เรียบรพ”“ระเบียบ”ไม่หยาบ “ระดับ”“สม่ำเสมอ”
 “สมภาค”ก็ได้มั่งขวัญ จงสดับโดยพลัน ห่อนควรค่านึงนาคตรง
 วรรณสามสี่ตัวถ้ถอง “ผสมผสาน” ผอง ก็คือ“พิสุทธ”สุทธิ
 แปลว่า“หมดจด”“โสจิ”“สุก”“สุจิ” “บริสุทธิ์”“ผ่องใส”“สะอาด”
 “สุก”“อเคอ”“ผุดผาด” “ผ่องแผ้ว”โอภาส “โสภิน”“โสภณ”“โสภา”
 “สำอว”“วิมล”“สุธา” “เรียบ”“นวล”“สภา”- “ว”“สุน”โสภิต?
 “ปสันน์”“มณฑ”“ปวิตต์” “โย”“วิโสธิต” “ณัณณ”“ไวทาน”“สำรว”

“สอน” “อจ” “เจ็ดสว” เปนต้นอย่าขวย นุชน้องสดับตลับพลัน
 สูญงานสามตัวนั้น ผิดเอวรวมกัน ก็คือเหล่า “ราว” ทหาร
 เปนกระบวนพยุหยาเขตต์ เรืองรันทะยาน โดยทางสถลมารควิถี
 จบสิ้นอนุสนธิ์ว่าที่ ผิดลูกงมมี มโนอภัยคุณเทอญ

นางสาวจรัส บินแดง

น.ร.สตรวิตรชนัง

๓๔. วิทยาที่สอนกันไม่ได้ ก็คือความไหวพริบ บางท่านมีความรู้มากจริง

แต่ขาดไหวพริบ ความดำเนินแห่งชีวิตจะติดขัดไม่น้อยเลย.

ของ พ. ล. พิชญาทิ

เท่าที่ข้าพเจ้าทราบและจำได้ นัย
แต่อินทวาทิ, หมายถึงเด็กเกิดดี, บัณฑิต
จิตแล ฯลฯ ได้มีรูปขึ้นในโลก (สยาม)
ผู้เขียนมักถือเป็นสิ่งจำเป็นอัน ละ เวน มีได้ที่
จะต้องออกตัว แสดงความหนักใจ เป็น
ทุกสิ่งที่จะต้องทำกิจ อันยาก ด้วย ความไม่สัน
ทกของคน แลขอความเห็นออกจากท่านผู้

อ่านด้วยความโอคครวญ คล้ายกับ ผู้เขียน
จะต้องแสดงปาฏิหาริย์ซึ่งถ้า พลาก พลัง อา
ถึงคอหัก แม้บางคนจะไต่กล่าวก้าวเกินหรือ
หย่อนความจริงไปบ้างหรืออย่างไรก็ตาม แต่
สำหรับข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ามีความรู้สึก แล เห็น
พ้องด้วยท่านเหล่านั้นอย่าง ครบถ้วน อีก
ประการหนึ่งสิ่งใดที่ชน หมู่ มาก เล็ง เห็น ว่า
ยากจนควรออกตัว ข้าพเจ้าก็มีเหตุผลทุก
ประการประกอบกับความจริงใจที่จะกระทำกิจ
นั้นบ้าง

โดยเหตุทั้งนี้ (กับเหตุอื่น) ข้าพเจ้า
จึงขอโอกาสออกกล่าวฉะพิน (ตามเคย)
ว่า ความไม่สันทกของข้าพเจ้าซึ่ง ท่าน จะ
ไต่พ้อเป็นแม่นมั่นในอินทวาทินั้น ขอท่าน
จงคำห็นด้วยความเห็นคุณแลเห็นอกด้วยเทอญ
(เรื่อง นี้ไม่ใช่ เป็น เรื่อง แรก ที่ ข้าพเจ้า

เขียนในใจพวกเรองนี้ก็จริง แต่ขอให้ความ
เยือกเย็นของคึกทั้งโลกมากอยู่ กัย ข้าพเจ้า ผู้
เขี้ยว กัยยังไม่ว่างที่จะ ทำให้ ข้าพเจ้า เห็น
การเขียนอันควาที่เป็นของง่าย)

อันควาที่กคือกรเขียนเรื่องด้วยเรื่องอัน
ไม่เป็นเรื่อง ไม่ผิดอะไรกับการ ประคัมแจ
กันด้วยคอกไม้เกรเกเส ซึ่งเกียตามแต่
จะหาได้จากวัดวาอาราม จึงยากที่จะ หวัง
ในความงามได้ นอกจากผู้ประคัมจะเป็น
ผู้มีฝีมือเขี้ยวชามูเข้าของจริง ๆ เท่านั้น ครึง
นั้นแม้ว่าท่านจะถามด้วยควาสงสัยว่า ก็
เมื่อไรเช่นนั้นเหตุใดข้าพเจ้าจึง หาญ รัย ปาก
เขียนอันควาที่จากท่านบรรณาธิการทำไมเล่า
ข้าพเจ้าขอแถลงโดยไม่ขามใจว่า คนชนิด
ข้าพเจ้านั้นเองที่เป็นผู้รักควายยิ่งหย่อนของ
โลกให้คงมีอยู่ หรือถ้าจะพูดเฉพาะอักษร
ศาสตร์ก็คงสอสงวนศัพท์ว่า 'เทอ' และ 'เก่ง'
ให้คงมีอยู่ในพจนานุกรมของมณเฑียร มาท
ว่าข้าพเจ้าไม่ขยายช้เทอให้ท่าน ดู กัยกับ คน
ขยายเก่ง ท่านก็รัว ไม่ได้ว่าคนนั้นเก่ง
คนนั้นเก่ง แลคนเก่งก็คงช้เกียงเก่ง เพราะ
เก่งโดยไม่มีความรู้ว่าเป็นคนไม่สนก แล
เมื่อใคร ๆ พากันไม่ทะเยอทะยานที่จะ เก่งไม่
ช้คนเก่งอาจหมดสิ้น เพราะฉะนั้น ถ้าโลก
ไม่มีคนอย่างข้าพเจ้าก็อาจถึงซึ่งความตกต่ำ

เสื่อมทรามเนื่องจากไม่มีคนเก่ง โดยเหตุ
ฉะนั้นว่าโลกเป็นลูกหน่ของคอกคอกคนชนิด
ข้าพเจ้า ประกอบกัยเหตุคนท่านผู้ อาน ซึ่ง
เป็นโลกจึงนับว่า (ถ้าหากว่าระนัย แต่
แต่ข้าพเจ้าคงไม่นับ) เป็นลูกหน่ของคอก
คอกข้าพเจ้าส่วนหนึ่งด้วย

เพราะเหตุที่ข้าพเจ้าไม่ได้ สนเมือ คน
จึงไม่สามารถที่จะ นำ มา ลงไว้ใน อันควาที่
แล ข้าพเจ้า ยัง เพราะเหตุว่า หนัก ที่ เขียน อัน
ควาที่นั้นด้วยความรู้สึกอันกระตือรือร้นของ คนไม่
หลับ มิใช่เขียนเวลานอนละเมออย่างท่าน
บางท่านซึ่งพอจะยกพอดคึกใจได้ การเขียน
เวลานอนละเมอย่อมเป็นนัยอย่าง วิเศษ อยู่ใน
ตัวเอง จะละระเอะเลอะเอนเขียน ประการใด
ท่านผู้อ่านก็ไม่อาจตำหนิได้ โดยฉันท แต่
ครั้นข้าพเจ้าจะนำควากระวนกระวายที่ ข้าพ
เจ้ารู้สึกในการค้นคว้าหา ควา มา เขียน ลง
อันควาที่นั้น ก็เกรงว่าน่า กระภาค ของไทย
เขมมประจำก่อนนี้ ทั้ง เล่ม จะ หมด ก่อน ะ
การเล่าควากระวนกระวายของข้าพเจ้า ซึ่ง
ท่านบรรณาธิการคงยอมเลิกอันควาที่แลชนิด
อันเขียนให้ข้าพเจ้าไปเป็นอะไร ๆ อันมิใช่เป็น
ชาวคณะไทยเขมมมาก่อนที่จะ ยอมให้ ข้าพเจ้า
ทำเช่นนั้น จึงเป็นอันว่าข้าพเจ้าเพราะเหตุว่า
อีกคราวหนึ่ง

ข้าพเจ้ากำลังนึกไม่ออกว่า จะ ควร เขียน
อะไรลงณที่นั้น ก็พอคนถนัดความลึกลับอันมีค่า
ทำกำลังทองของไทยเขมมขึ้นได้ ข้าพเจ้า
จะว่าให้ฟัง คือว่า ---- เอะ ! ข้าพเจ้า
ไม่พอจะดีกว่ากระมังก็ช่วยลยว่า ---- แต่
เอา เถอะ ! คือว่า ---- งาม ---- ใน
เดือนมกราคม ท่าน จะ เห็น หนังสือไทย
เขมม “ลัทธิพิเศษ” ซึ่งเมื่อท่าน แล
เห็นแล้วอาจถึงกับพิศวงงงงวย เพราะคล้าย
กับว่าไทยเขมม ซึ่ง ทุก วัน นี้ คล้อยไป ด้วย
สุวรรณชาตมพทนั้น ใน เดือน มกราคม จะ
กลายเป็นมณีนพรัตน์ อันเป็นธรรมชาติอยู่
เองที่เมื่อพิศแล้วจะต้อง เกิด ความประหลาด
ประหลาดใจอย่างหาที่เปรียบมิได้

ทั้งนี้เนื่องจาก คณะไทยเขมม จะจัด สรร
เฉพาะเรื่องอันเป็นชั้นเอกธรรมดาในหมู่เรื่องเอก
เอกมาลงในลัทธิพิเศษแลภาพก็ จะเป็นภาพ
ที่บรรจงวิจิตรอย่าง วิเศษ คลอดก งาม ปก เล่ม
กับยังมีเหตุทุกประการที่ควรเชื่อว่า บรรดา
ท่านนักประพันธ์ที่มีทั้งเกียรติยศและชื่อเสียง
อันโด่งดังในทางประพันธ์เป็นจำนวนส่วนมาก
จะได้ มีความ กรดมา ให้เกียรติยศ แก่ ไทย
เขมมโดยส่งเรื่อง ของ ท่าน มา ลงไทยเขมม
ในลัทธิพิเศษนั้น

ขอให้ผู้อ่านเป็นที่เข้าใจว่า การที่ข้าพเจ้า
นำข้อความข้างต้นมากล่าวนี้ ข้าพเจ้ากล่าว
ในนามของข้าพเจ้าเองหาใช่ในนาม ของไทย
เขมมไม่ แต่ข้าพเจ้ากล่าวโดยรู้ แจ่ม อยู่
แล้วว่า การแสดงคุณ วิเศษ ของไทยเขมม
ให้ท่านผู้อ่านฟังนั้น ไม่เป็นการต้องด้วย ความ
นิยม แล กติกาสามัญ ของ คณะ ไทยเขมม
แต่การที่ข้าพเจ้าขึ้นเลมนี้โดยยอมให้คณะ
ไทยเขมมทำพินั้น ก็เนื่อง ด้วยข้าพเจ้า
ว่าพจนานุกรมมากที่อาจต้อง เสีย โอกาส อัน
ดีไป เพราะข้าพเจ้าเล็งเห็นโดย ปราศจาก
วิจิตรคำว่า “ผู้ใดได้ มีหนังสือไทยเขมม
ลัทธิพิเศษประจำเดือนมกราคม ผู้นั้นคล้าย
แล้วแล้วซึ่งทรัพย์สินอันประเสริฐ”

ข้าพเจ้าจึงหวังว่า การ ที่ข้าพเจ้า แจ่ม
ให้ทราบนี้คงจะทำให้ท่านที่ทั้งใจจะเป็นแต่ ยัง
มิได้เป็นนักกั ท่านที่ชอยนิยมเขาอ่าน เพราะ
ช้เกียจขบถรักกั แลท่านที่เป็นญาติมิตร
ของผู้ที่เป็นสมาชิกไทยเขมมก็จะได้ มี โอกาส
ขบถรักเป็นสมาชิกของไทยเขมม **พิน**

อนึ่งข้าพเจ้าขอกระต๊อบ ขอบรรดาท่าน ที่
ช้อยปลักให้ ทราบว่า เนื่อง ด้วย คณะได้
คำวิหิตจะ ออก ลัทธิ พิเศษ ใน เดือน มกราคม
นี้แน่ ย่อมจะต้องลง ทุนใช้จ่าย มาก เป็น

ธรรมดา คนสำหรับเล่นพิเศษนี้จึงจำเป็น
จะต้องคิดราคาสูงกว่าธรรมดา หาก ท่าน
ไม่อยากจะซื้อ ขอหนังสือเล่นพิเศษนี้ให้แพง
กว่าธรรมดาแล้วขอเรียนว่า ควรจะรีบขอก
รับเป็นสมาชิกประจำเสียโดยเร็ว เพราะ
สมาชิกประจำคนจะไม่คิด เป็นพิเศษ เลย
มีหน้าชัย ๑ ท่านจะได้ลดเงิน อีก ๒ บาท ด้วย

ท่านอ่านเรื่อง เครื่องบินพิศวงแล้ว ท่านรู้
สึกอย่างไร ข้าพเจ้าอาจตายโดยมันใจได้
ว่า ถ้าท่านไม่รู้สึกพิศวงท่านก็คงรู้สึกหวาด
หวั่นอ่านแล้วชวนให้คิดว่า คงมีสักวันหนึ่ง
ที่ท่านรีบประทานอาหารเย็น ที่บ้าน ของท่านใน
กรุงเทพ ฯ แล้วไปดูภาพยนตร์ที่กรุง นิวยอร์ก
ดูภาพยนตร์เล็กมาหาอาหารว่างรับประทาน
ที่กรุงลอนดอน ออกจากกรุงลอนดอนเลย
ไกลแฉะที่ฟอลลิยาแจกรุงปาร์กเสียด้วยหนึ่ง
กลับ แล้วถึงบ้านเพียง ๑.๓๐ ก.ท. เท่านั้น
(ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น โดยไม่เอาใจใส่ว่าเวลาของ
ภาคต่างๆ แห่งพิภพผิดกันอย่างไร ด้วย
ข้าพเจ้าครั้นที่ระคนคิดว่าเวลาจริงๆ มากแล้ว)
อย่างไรก็ดีขอเทพเจ้าทรงคุ้มครองให้ คณะ แล
สมาชิกไทยเซหม (คนอื่นไม่รู้ด้วย) มี
อายุยืนยาวจนถึงวันสมัยถึงวันนั้นเทอญ

นิยามฤกษ์ตายวัน ทำให้ข้าพเจ้าหวาด
รูดถึงหนังสือรายเดือนเก่าๆ ซึ่งข้าพเจ้าเคย

อ่านเมื่อเป็นเด็ก แล้วรู้สึกปลื้มใจเห็นว่า
แม้ พ.ศ. ๒๔๖๗ นี้จะถึงวิทยาศาสตร์สมัย
ใหม่ครอบงำปานใดนั้นก็ ก็ยังหาสิ้นคน
เขียนนิราศไม่ แต่ถ้าใครจะว่านิราศเป็นของ
ไม่ควรสงวนรักษาไว้แล้ว ข้าพเจ้าเป็นขอ
เถียงจนคอแตกก่อนที่จะยอมแพ้

ท่านไปรษณีย์เสอร์แอริสเป็นเจ้าของเรื่อง
ความเสื่อม แห่ง พุทธศาสนา ของจีนนั้นเป็น
ใครกันหนอ คุณท่านช่างรอบรู้ประวัติศาสตร์
และโบราณคดีของเมืองจีน อย่าง ลึกซึ้ง คริวั
แต่เรื่องแยบยลซับซ้อน ท่านยังรู้สึกถึงเพียง
เพราะ ฉะนั้นไม่ ต้อง สงสัย ว่า เรื่อง คนๆ เช่น
เรื่องซุ่ยจิงไซอิ๋ว ซ้องกั๋ง ฯลฯ จะไม่อยู่ใน
พงศของท่าน (พจนานุกรม ข้าพเจ้า หมาย
ความถึง ทักษะ ของเขรนั้นไม่ได้ หมายความว่าถึง
พจนานุกรม)

ท่านเรียนศิลปศาสตร์แล้วได้ปริญญาจาก
มหาวิทยาลัยไชนหนอ ถ้าไม่จาก ออกซ์
ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์แห่งกรุงอังกฤษ หรือ
จาก เฮลหรือฮาวาร์ดแห่งอเมริกา ก็คงจาก
มหาวิทยาลัย อินโดจีนามา แห่งใดแห่งหนึ่ง
แห่งกรุงคัลลิลาหรือนครไวศาขีเป็นแน่

การชักมวยของนายหม่าจู้กั๊กกับรวมทั้ง
ที่กรุงหนงฮวาก็ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเสียคาย
อย่างไรพิสดาร เสียคายที่ว่า เมื่อเปรียบ

เทียบฝีมือกับนายหมู่ขวัญแล้ว ทำให้
 นึกคิดว่า นายแฉกแคมเซย์ยัด ตำแหน่ง แซม
 เบยมนว ของโลก เวลานี้ไว้ โดยหาสมควร
 ไม่ ถ้านายหมู่ขวัญมีชีวิตอยู่ในเวลานี้
 ไม่ต้องสงสัยว่า ท่าน นายหมู่จะไม่ทำชกกับ
 นายแฉกแคมเซย์ แล้วยลลยแองเยล
 เฟอร์ไปทั้งสองคนที่เคียว ข้าพเจ้าหวังว่า
 ถ้าหากข้าพเจ้าจะเรียกท่านอาณัติไชนว่าเป็น
 อาเล็กซังเคอะ คุมามเมืองไทยแล้ว คง
 ไม่เป็นคำกล่าวอันปราศจากมูล แต่ถ้าท่าน
 ผู้ อาน ขางท่าน จะไม่ ทราบ ว่า นายอาเล็กซัง
 เคอะ คุมาเป็นนักประพันธ์เรื่องซึ่งเกยด้วย
 พงษาวการผู้มิชอบเสียงเพียงใดแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็สนใจอยู่

ยังไ้ท่าน! ขัญซือหารประจำเคือน
 พดุงกายณเวรมใหม่ ถ้าท่านทกลองทำ
 คุมเมื่อใด แต่ชักขวางด้วยคนชิมหรือชิม
 แล้ว ข้าพเจ้าขอออกอนุญาตว่าวงเวียก
 ข้าพเจ้าโดยไม่ต้องเกรงใจเลย

ท่าน ที่ชอบ เรื่อง ไครม คุมม แกล้ว กัลลา
 สามารถนั้น คงได้รบความพอใจอย่างเต็ม
 เข้มจากเรื่องกษัตริย์คอกยัตริย์ ข้าพเจ้า
 หวังว่าท่านอ่านแล้วคงไม่รู้สึกเหนื่อยจนเกิน
 ไป เพราะกลันใจคอนทเลียวนาศเข้าคลุยใน
 ท่ามกลางแสนยากรเปอร์เซียน

ข้าพเจ้าได้รบของการของท่านบรรณาธิการ
 ให้แสดงเพื่อให้เป็นที่เข้าใจทั่วกันว่า การ
 ที่ไทยเขมม ลงเรื่องพนัสมอกชาตาคำฉันท์
 ซึ่งฉกศรแลลหุ แลวรรณคณนั้น ไม่ใช่
 คณะไทยเขมมจะไม่ทราบ คณะไทยเขมม
 ทราบก็ทีเดียว แต่ที่ยอมให้ไปเช่นนั้น
 ด้วยมิเหตุหลายประการจึงจะได้ ปรีบายโดย
 ย่อค่อไปนี้

ธรรมชาติการประพันธ์บทกวี เป็นคนว่า
 กลอน กาย ้วย โคลง ฉันทัน ท่านนิยม
 กันว่า คำไพเราะอยู่ ๓ ประการคือ ๑. ถูก
 หลักลักษณะบทประพันธ์ ๒. ไพเราะฉกแล
 ถ้อยคำไพเราะเสนาะสำนวน ๓. ไพเราะความ
 ศักดิ์ เรืองก.

บท ประ พณัศก ที่ เขียน ได้ คบ ทั้ง ๓
 ประการนี้ กันด้วยคอกเขยเม แต่ที่เป็น
 ไปโดย มากมักไม่ ได้ คบยลักษณะ ทั้ง ๓ ประ
 การ บทประพันธ์อย่างแห่งใดก็ตามคติเรือกติ
 ยางแห่งใดเช่นแต่ไพเราะเสนาะคำ ยางแห่ง
 ที่กลลลักษณะก็ จะทำให้ครบถ้วนทั้ง ๓
 ลักษณะ ย่อมมีน้อย ท่านที่ ข่านัญ ทาง
 ประพันธ์จึงยอมๆ ให้ว่า แม้จะดีเพียงอย่าง
 ใดอย่างหนึ่งตามลักษณะ ๓ ประการนี้ กันย
 ว่าเป็นคนได้ ได้จริงอยู่ ยังได้ลักษณะครบ
 กัยก็เป็นศรีคุณตามความนิยม เพราะ

ฉนั้นการที่เรื่อง พันธโมกขชาตก คำฉนั้นที่บก
พ้องครุสทุพเป็นก้วยเหคน ทากท่านผู้
อ่านได้ อ่านไปจนจบแล้ว อาจกล่าวได้ว่า พันธ
โมกขชาตกคำฉนั้นที่เป็นเรื่องก็ ควรยกให้
ว่า แม้ ไม่ถูกต้องลักษณะฉนั้นทั้งเรื่อง.

อีกประการหนึ่ง ลักษณะการประพันธ์ คำ
ฉนั้นที่ผิดกว่าการประพันธ์ฉนั้นก่อน เป็นคนว่า
ร้อยแก้ว กลอนว่ายหรือโคลง เพราะเหตุ
ว่า นอกจากบังคับให้ใช้คำสัมผัสแล้ว คำ
ฉนั้นที่ยังต้องถูกบังคับให้ ใช้ครุสทุในคำทุกคำ
ที่วางไว้เป็นวรรค ๆ ก้วย คำภาษาไทยที่
ใช้ เป็นสามัญ หามคำที่เป็น สหุ มากมายไม่
จะแค่ฉนั้นที่สัทยท ต้องคิดค้นหาคำ เสียอย่า
(ข้อนี้เคยประพันธ์ฉนั้นที่ย่อมทวายก็) จึง
ควรนับว่าการประพันธ์คำฉนั้นเป็นของยากยิ่ง
กว่าการประพันธ์ยทกวีฉนั้นก่อน ๆ แลจึง
เป็นที่ยอมรับว่า ถ้าใครประพันธ์ฉนั้นที่ได้ ย่อม
นับว่าดี แม้การประพันธ์ฉนั้นที่ ซึ่งพอเข้า
เกณฑ์เข้าลักษณะ (ยังไม่ต้อง) ท่านก็ให้
ยังนับเข้าในเกณฑ์ประพันธ์นั้นเอง ถึงแม้ว่า
ยังกวีบรมคุณไม่ได้

นักเรียนประพันธ์ฉนั้นที่เขย่งกัน ต้องทำไป
พอเข้ารูปเข้าวรรคก่อนเท่านั้น หากอาจคิดค้น
ถูกต้องตามลักษณะให้ครบถ้วนไม่ เปรียบ
ประคูกังารร้อยกรองพวงมาลัย ผู้หัดใหม่จะ

สอกลั แล แต่งคอกคงให้ ถูกต้อง เป็นยยะ
ยทงาหรือข้อมาลัยให้งามเป็นปาวฉนั้นเหมือน
แบบแผนไม่ได้ฉนั้นใด ก็ เพียงแค่เริ่มทำให้
เป็นวง เป็นพวง เป็นข้อ พอเข้ารูปลักษณะ
เลาๆ ไปก่อน กันยว่าเป็นอันใช้ได้ เพราะ
ฉนั้น การ ที่ไทยเชชม ยอมให้ พันธโมกข
ชาตกคำฉนั้น เป็นไปในทางผิดครุสทุยังก
ทำนองนี้

บทกวี ของไทย เป็นอาภรณ์อันประเสริฐ
ย่อมทรงไว้แห่งศิลปะวิทยาการแลความวิจิตร
พิศดารใน สาร อักษรศาสตร์ สมควร จะ ทุน
บำรุงปลูกให้ถาวรแลเจริญงสรร กระทำ
ฉนั้นใด เล่า จะช่วยทุนบำรุง บทกวีที่ ๆ นใด ได้
ก็มีทางเคียวเท่านั้น ที่จะช่วยชักจูงให้ผู้ที่ มี
แนวปฏิบัติในการกวีจะฝึกหัดจัดทำชักชวน
ชวนยัว ให้มีนักเรียนประพันธ์เกิดขึ้น แล้ว
และพิมพ์แจกไว้ ไทยเชชมคิดเห็นทาง
บำรุงเช่นนี้เป็นข้อใหญ่ จึงยอมให้ พันธโมกข
ชาตกคำฉนั้น แม้ จะผิดลักษณะบ้าง ก็ตาม
เถิด แต่จะให้ผลแก่วรรณคดี แล อักษร
ศาสตร์ไปภายหน้า คือมีนักเรียนฉนั้นที่มากขึ้น

อนึ่งยังมีผู้ติที่กว่าผิดลักษณะมากเท่าใด
ก็ ยังเป็นเครื่อง แสดงว่า มีผู้มีความใฝ่ใ
เอาใจใส่ในคำฉนั้นที่ย่อมมากเท่านั้น เป็นการ

ก่อให้เกิดความสนใจใน ทาง อันเป็นคุณ อีก
ส่วนหนึ่ง

ไทยเชมมี ผู้ประพันธ์คำฉันท์ ถูกต้องก็
อยู่แล้วหลายคน เมื่อไทยเชม ต้องการ
บำรุงคำฉันท์ ก็ต้องมีทั้งนักเรียนทั้งใหม่แล
ครูกวี ขอบอกว่า ในไม่ช้า จะได้ลงคำฉันท์
ของกวีที่มีชื่อเป็นลำดับไปเหมือนกัน

คณะไทยเชมมีความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง
ที่หนังสือไทยเชม เกือบจะชำรุดไปถึง
ความจริง การที่เป็นไปกระนั้นหาใช่เนื่องจาก
ความเพิกเฉยละเลย หรือ ขกพร่อง ของคณะ
ไทยเชมไม่ แลไม่มีใคร จะเร่งร้อนใจ
แลพยายาม แก้ไข การเช่นนั้น ยิ่งไปกว่าคณะ
ไทยเชม ก็อันใดที่อยู่ในอำนาจซึ่งอาจ
ทำให้ ไทยเชม ออกทันกำหนดได้ ก็ได้ทำ
กันแล้วทุกประการ แต่ที่ยังขาดกัน ข้า
พเจ้าขอชี้แจง (ไม่ใช่แก้ตัว) ความจริงให้
ท่านฟัง ความจริง ซึ่ง ท่านเอง ก็ จะต้อง
ยอมรับว่าเหลืออยู่ญานนุษย์ คือ นำปากของ
หนังสือไทยเชม นั้น ได้ ทำสำรองไว้ สำหรับ
๑ ปี แต่ ครั้นหนังสือออกมาได้ ๖ เดือน
นำปากก็หมดเสียแล้ว เนื่องจากที่สมาชิกร
เพิ่มจำนวนขึ้นกว่าที่คาดคะเนไว้เดิมมาก จึง
ต้องเสียเวลาทำปากใหม่อีก นอกจากนั้น

ยังซ้ำร้าย เครื่องพิมพ์เกิดชำรุดขึ้นกลางคัน
อีกด้วย เลยต้องเสียเวลาแก้ไข กันอีกชั้น
หนึ่ง ไทยความจำเป็นดังกล่าวแล้ว ไทย
เชมจึงไม่ลงหน้าล่าช้าถึงเพียงนี้ นับว่าเป็น
คราวเคราะห์ของไทยเชมอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ดี คณะไทยเชมขอรับรองว่า
ต่อไป ถ้าไม่ เกิด อุบัติเหตุ นอก อำนาจ แล้ว
หนังสือไทยเชมจะไม่ล่าช้าอีกเลย เพราะ
ชาวคณะหวัง จะให้ ไทยเชม ที่ไม่ มี ที่ใด
ทั้งนี้ ถ้าอะไร ๆ ก็พร้อม จะมาเสียแต่ออก
ช้าแล้ว ก็ เป็น ที่ น่าเสียกาย ยิ่งนัก ซึ่ง ชาว
คณะตั้งใจจะแก้ไขให้จงได้

อนึ่ง ไทยเชม ขอขอบใจท่าน ผู้มีนาม
ดังจะกล่าวต่อไปนี้ ซึ่งมีใจเอื้อเฟื้อส่งหนังสือ
มาให้ เป็น สมบัติ ห้าง สมุดไทยเชม คือ

๑. นายบุญชู เอี่ยมกระสินธุ์ ให้หนังสือ
เรื่อง ความลับของคุณแม่ เล่มเดียวจบ กับ
เรื่อง พราวความรัก ๓ เล่มจบ

๒. เรื่องศิลป์ ให้หนังสือเรื่อง น้ำใจ
นักเรียนหญิง ๑ เล่ม

๓. สุจินดา ให้หนังสือเรื่อง เกาะน้อย
กลางสมุทร เล่ม ๑-๒-๓ รวม ๓ เล่ม

๔. ทวีพิยสาร,

